

SANDRA BROWN

SANDRA BROWN *YES. 'ByHeart*

SANDRA BROWN

Verificat da capo pana la 45

Traducerea: Violeta Călin

Laura DiMarco bătea nerăbdătoare în parchet cu vârful tenişilor. Cu o mişcare nervoasă îşi aruncă pe spate coada lungă, roşcată, şi îşi consultă Timex-ul, încasabil şi mare, pentru a douăzecea oară.

Cinci treizeci! Şi insistase chiar ea ca această şedinţă să înceapă fix la ora patru şi

un sfert. Se agita furioasă prin micul său studio fotografic, ce începea să se impună în San Francisco. La cei 28 de ani ai săi, nu mai avea timp de pierdut cu toanele unui efeb care venea să se dezbrace în fața ei. De ce?

— De ce acceptase ea să ia parte la programul lui Maggie Roberts? Un calendar de birou în cinstea frumuseții masculine! Cum de-a fost Maggie așa de convingătoare? În sfârșit, dacă a promis, așa va face. Întotdeauna era slabă în fața cererilor venite de la prieteni, dar Maggie era capabilă să convingă și să convertească pe oricine, la orice. Trebuia să mărturisească faptul că și cecul care i se fluturase prin fața ochilor fusese destul de convingător.

Laura suspină. Afacerile nu mergeau chiar rău, altfel n-ar fi fost în situația de a face mofturi în fața unei oferte de lucru – chiar dacă era vorba de fotografierea unor străini pe jumătate goi.

Cinci și treizeci și șase de minute!

Recunoștea că nu fusese foarte plictisitor. Câteva dintre aceste «luni» fuseseră chiar o plăcere pentru ochi... Fotomodelul pentru luna mai a fost favoritul ei, pentru că fusese și cel mai ascultător, care îi intuia ordinele, uneori monosilabice, și care avea un talent deosebit de a-și pune în valoare simetria perfectă a trupului. Cum îl chema, oare, pe acesta? Erik? Olof? Oricum, un nume de viking. Seven? Thor?... Nu-și mai aducea aminte. Nu era foarte plăcut, dar nicidecum nu reținuse numele

adevărate ale modelelor ei. Ca să diminueze, desigur, partea delicată a situației, atunci când se dezbrăcau în studioul ei, îi privea cu un ochi strict profesionist, încercând să-i asocieze lunii pe care o ilustrau în calendar.

Cât despre cel pentru octombrie, numele lui îl știa: Jean Fichtre. La fel și pe cel pentru august, care și-a dat osteneala să telefoneze, de vreo două ori, ca să amâne ședința pentru că astrologul îl sfătuisese să nu iasă. Cinci și treizeci și opt!

Nu credea c-o să mai reușească să termine ședința în timp util, astfel încât să-și întâlnească și prietenii în pizzeria lui Enrico.

Se întreba cum se va scuza, la venire, fotomodelul pentru octombrie. Dacă va mai

veni vreodată... O conjunctură nefavorabilă Marte-Saturn? Un pretext la fel de ciudat ca și al celui din august?

Strâmbându-se cu dezgust, își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor largi și făcu turul studioului, verificând încă o dată dacă direcția reflectoarelor era cea mai bună. Alegea pentru aceste ședințe haine largi, atât pentru a o feri de ochii curioși ai modelelor, cât și pentru propriul ei confort. Curbele siluetei sale, înalte de un metru șaptezeci și cinci, n-aveau nimic agresiv, dar detesta să fie nevoită să se apere de oameni-caracatiță, ca modelul pentru ianuarie, care ar fi scos mai bucuros hainele ei decât pe-ale lui. Și dacă acest domn nu ajungea înainte de șase, ea...

Driiing!

Era soneria de la intrare. Închisese ușa pe la patru, în urma asistentului ei, Boz, angajat cu jumătate de normă. Dring-dring! Driing!

Soneria se făcea auzită cu insistență. O indignă neobrăzarea acelui puști, tupeul cu care apăsa pe butonul soneriei, deși el fusese cel care întârziase, și încă nepermis de mult. Iar acum se aștepta ca ea să sară la ușă într-o secundă, își stăpâni cu greu furia:

— Era și timpul să ajungeți! i-o trânti sec Laura, deschizându-i ușa. L-ar mai fi zis încă vreo două, dacă prima privire spre el n-ar fi lăsat-o fără grai. Era cu mult mai impunător decât ceilalți. Părea în jur de treizeci și cinci de ani. Trăsăturile feței, șlefuite de aroganță, purtau semnele

trecerii vremii, iar construcția imensă a trupului emana o virilitate în toată frumusețea ei.

Un chip necunoscut și, totuși, familiar. Laura avea vaga senzație că-l mai văzuse undeva.

Genele lungi îi umbreau pupilele de un bleu-verde strălucitor. Șuvițele de păr dezordonate, dese, lungi până la ceafă, erau decolorate de soare și străluceau ca aurul. Era îmbrăcat în blugi, cu un tricou negru și o haină bej, ușor șifonată, toate purtând semnul unor mărci europene de lux. O impresiona prin statura sa înaltă și chipul frumos, bronzat, teribil de seducător.

— Laura DiMarco? întrebă el, derutat de primirea ei agresivă. Vocea îi era profundă și caldă. Privirea îi alunecă peste

ea, în timp ce vorbea, vizibil admirativă.

Laura se gândi că, de data aceasta, va avea probleme. Spre deosebire de ultimul, care nu-i plăcuse deloc, acesta...

— Sunteți chiar Laura DiMarco? repetă el, cu un zâmbet amuzat. Tânăra femeie hotărî că trebuia să-și regăsească repede sângele rece.

Era de acord, bărbatul acesta putea cuceri pe oricine cu o asemenea înfățișare, dar nu era un motiv pentru o femeie ca ea, perfect coaptă și rațională, să cadă într-o emoție hiper-hormonală! Era un bărbat ca toți ceilalți, care își îmbrăca și își dezbrăca pantalonii ca toată lumea. «După cum vei avea curând ocazia să observi!» adăugă, răutăcioasă, o voce interioară. Își dres glasul tușind și spuse sec:

— Da, sunt Laura DiMarco.

Sentimentul vulnerabilității, pe care îl încerca în fața farmecului masculin, o făcea și mai puțin amabilă. Însă, niciodată nu reacționase atât de brusc și de primitiv în fața unui bărbat. Doamne! Era pe punctul de a deveni ridicolă din cauza acestui seducător.

— În acest caz... începu el.

— N-am timp de discuții, îl întrerupse ea, uitându-se ostentativ la ceas. Știți că ați întârziat o oră și douăzeci de minute?

Sprâncenele blonde se ridicară puțin:

— Da?

Laura se aștepta să audă o explicație sau, măcar, o încercare de scuză. Însă această irezistibilă expresie de nevinovăție o derută puțin, își spuse în gând că,

probabil, el exersează această figură, în fața oglinzii, în fiecare dimineață, așa că, n-o să se lase păcălită. Ea, nu.

— Da, ați întârziat, preciza cu autoritate. Intrați, dezbrăcați-vă și să terminăm odată povestea. Mai am destule pe cap, închipuiți-vă!

Se întoarse spre el, cerându-i s-o urmeze. «Bine jucat, Laura!», se felicită ea în gând. «Domină-l, condu-l, stăpânește-l! Doar ești un fotograf profesionist, iar el e un model plătit.»

— Să mă... dezbrac? îl auzi în spate, în timp ce închidea ușa studioului. Aprecie felul lui ușor de a se mișca, surprinzător pentru un om de talia lui. Își roti spre el ochii închiși la culoare și nerăbdători:

— N-ați fost prevenit?

— Ba da... bineînțeles.

Ceva din ezitarea lui o neliniști pe Laura.

— Ascultați, ăăă...

— Roger.

În spatele trăsăturilor lui frumos sculptate, compunând o expresie amicală, ea întrezări o lucire de amuzament în adâncul ochilor.

— Domnule Roger...

— Doar Roger.

— Roger...

Acest nume îi venea de minune. Avea ceva, nu neapărat de vânător, ci de sălbatic neîmblânzit. Aproape și-l putea imagina în junglă, singur, hărțuindu-și prada, pândind, așteptând...

— Da? întrebă el curios.

Laura își azvârli pe spate coada lungă, care schiță un arc de cerc galben-roșiatic.

— Hm... Roger, sper că știi de ce te afli aici, da?

Îi era frică să nu-l fi trimis agenția fără să-l pună la curent cu ceea ce are de făcut. Asta-i mai lipsea, să dea explicații zâmbitoare unui model reticent! Roger încuviință, zâmbind:

— Sigur că știu.

Zâmbetul îi accentua un rid mic, săpat în colțul buzelor senzuale. Laura simți brusc un frison neobișnuit, în ciuda puloverului gros cu care era îmbrăcată.

— Perfect, replică ea.

Întinse brațul drept, sperând să fie, pentru el, un gest clar și-i indică un colț din studio:

— Te poți dezbrăca acolo.

Acolo era o cabină improvizată, un paravan instalat cu ajutorul lui Boz, după prima reuniune pentru fotografiile de calendar. Primul model, pentru luna iulie, se dezbrăcase, pur și simplu, în mijlocul camerei, aruncându-și de jur împrejur hainele cu o dezinvoltură plină de sine, fiind cât pe ce să răstoarne un proiector valoros.

— Merci, spuse Roger, îndreptându-se spre colțul indicat cu un mers elastic și plăcut.

Părea că reține în el o forță explozivă. Pentru o secundă, Laura își reaminti că figura lui nu-i era necunoscută, dar nu stăruia prea mult. Probabil îi văzuse poza în vreun magazin; era un subiect născut pentru obiectivul fotografic. Și pentru

camera de filmat, de asemenea. Tot ceea ce era mobilitate pe chipul și trupul lui trebuie să fi fost foarte bine redat pe ecran.

Fotomodelul tocmai își scosese pantofii. Profesionistul din ea începea să își spună cuvântul. Poate că ar putea încerca ceva diferit pentru luna aceasta. Valorificase deja toate resursele clasice ale mușchiului sculptural, cu ceilalți. Maggie îi precizase că realizatorii calendarului *Un bărbat pe lună* doreau ceva mai degrabă artistic decât...

Fără să dea cu adevărat atenție, privea absentă cum se adunau hainele, grămadă peste paravan: haina gălbuie, tricoul negru, blugii, slipul american alb... Laura realizează dintr-odată că acel slip era al lui.

— Roger! Nu cumva ești...

— Gata? Ba da! termină el fraza, ivindu-se de după paravan în toată vigoarea sa masculină.

—

Laura voia, bineînțeles, să-l întrebe: «Nu cumva ești gol?», ceea ce era inutil acum. Fiindcă era, într-adevăr, gol. Bronzat, cu pielea lucioasă, glorios de... gol. Puțin mai târziu, Laura se regăsi surprinsă de fascinația în care rămăsese timp de... – vai! – chiar trei secunde și jumătate, înainte de a ridica privirea indignată, ca să se agate de lumina imperturbabilă a ochilor bleu verzui. Observase în amănunt simetria și echilibrul mușchilor compacti ai brațelor și picioarelor, lărgimea umerilor și șoldurile înguste, galbenul arămiu al pielii, părul fin, roșcat, care se întindea pe piept,

strângându-se într-un fel provocator spre...

Vocea ei plesni ca un bici:

— Îmbracă-te imediat!

Se îmbujorase, ceea ce nu i se mai întâmplase de la cinsprezece ani. Faptul că sângele îi ardea atât de vizibil obrajii cu carnație mată o scoase din sărite. Și asta nu pentru că nu mai văzuse un bărbat gol! Firește că în profesia ei... Dar acest bărbat, era atât de... era absolut gol. Atât de... viril!

— Mi-ai cerut să mă dezbrac, îi repetă el.

— N-am spus în întregime!

— Nu?

— Nu! Eu... Dar spuneai că ești la curent cu ceea ce trebuie să faci... Controlându-și respirația, își aținti privirile hotărâte drept spre fața lui:

— Nu ți-ai adus un slip de baie sau un sort de sport? întrebă ea pe un ton cât se poate de normal.

Anunțase doar agenția că un slip sau un sort erau indispensabile. Roger negă din cap. Cu toate că părea în largul lui așa gol, exista totuși o ușoară jenă în expresia sa:

— Ascultă, Laura, mă gândesc că ar trebui...

— Te rog, nu te mai gândi! i-o reteză ea, cu o neobișnuită impolitețe, înregistrând vag că-i spusese pe nume. Mergi și pune-ți blugii... N-are niciun rost să te plimbi prin studio așa...

— Supraexpus? o ajută el amuzat.

Era ciudat. Acest joc de cuvinte, ce țineau de tehnica fotografierii, o luă prin surprindere. În ciuda exasperării totale față

de situația creată, nu s-a putut împiedica să nu zâmbească:

— Excelent! aprobă ea, cu o dispoziție ceva mai bună. Pune-ți blugii!

— Ar trebui, totuși, să...

— Te rog!

Fără a admite replică, îi arătă cu degetul paravanul. Ce ironie! Cinci minute mai devreme, încă se gândea la felul în care ar fi trebuit să-l forțeze să-și scoată hainele, iar acum era obligată să-l convingă să și le pună la loc.

— De acord!

Cu o simplă ridicare din umăr și lungind cuvântul într-un fel anume, dispăru din nou după paravan; după câteva minute reveni în încăpere îmbrăcat în blugi. Între timp, Laura intrase în acțiune, reglând și

aprinzând reflectoarele suspendate.

— Laura?

O ușoară atingere pe umăr o făcu să se întoarcă. Bărbatul era la mai puțin de cinzeci de centimetri de ea. Dădu înapoi automat, lovindu-se de unul din proiectoare. Roger prinse rapid tija de oțel, cu abilitatea unuia familiarizat cu ustensilele foto. N-o neglijase însă nici pe Laura, pe care reușise s-o prindă în ultimul moment, cu o mână puternică și sigură. Laura fusese tulburată de forța lui fizică, care îi trezise o mulțime de senzații intense, electrice, răspândite pe sub piele în valuri incendiare. Atingerea nu durase mai mult de câteva secunde și, totuși, o tulburase atât de mult. Era ca o lovitură de fulger, fiecare celulă a corpului său fiind încărcată de o excitație

necunoscută și dureroasă.

Roger o eliberă. În timp ce se retrăgea, restabilind o oarecare distanță între ei, Laura realizează primejdia ce o constituia profunzimea ochilor lui cu scânteieri de pietre prețioase. Citi pe fața lui un fel de prudență, neafișată până atunci.

— Îmi pare rău că te-am făcut să tresari. Laura schiță un zâmbet voit nepăsător însă inima îi bătea spărgându-i pieptul. Doamne! Oare el își dădea seama cât de mult reușise s-o tulbure? Era sfâșiată de emoții contradictorii, de exaltare și vulnerabilitate.

— Ăăă... N-are importanță... Nu-i nimic. Ți mulțumesc că ai prins la timp reflectorul.

Roger înclină ușor capul:

— Am făcut-o cu plăcere. N-am putea

să începem? întrebă el politicos. Laura realizează că vorbea de fotografii, dar nu reușea să înțeleagă de ce fiecare dintre cuvintele lui păreau să aibă un subînțeles. Își ordonă în gând: «Răceală, calm și detașare! Și nu uita să scoți capacul obiectivului!»

— Exact. Hai să începem!

— Crezi că e bine în blugi?

Ea încuviință. Roger știa probabil că blugii mulați strâns pe piele, pe șolduri, lăsau frâu liber imaginației. Dar Laura nu trebuia să-și folosească imaginația pentru ca...

— Blugii sunt perfect potriviți. După cum bine știi, îl reprezinți pe cel din octombrie. Și, cum în octombrie nu e prea cald... Vreau să spun că putem presupune o

toamnă timpurie...

Dându-și seama că se bâlbâie îngrozitor, Laura spuse repede:

— Și pe cel din ianuarie l-am fotografiat în blănuri.

— Da?! făcu el ironic.

— Desigur, confirmă ea cu răceală.

Însă nu menționa că „blănurile” folosite nu erau decât niște bikini foarte înguști.

Urmă un moment de tăcere, după care Roger arătă spre suportul agățat în plafon, din care niște foi imense puteau fi derulate până jos, făcând posibilă existența unor fundaluri netede și ușor de schimbat între ele:

— Unde trebuie să mă instalez? în fața acestui fundal? Laura redeveni pe loc fotograful profesionist.

— Nu, răspunse ea cu hotărâre. Cred că e mai bine acolo...

În timp ce el se îndrepta spre locul indicat, ea regla, încă o dată, lumina. Ce păcat că, din rațiuni economice, realizatorii s-au oprit la alb-negru... Ar fi putut valorifica, artistic, pletele înșorite și ochii albaștri ai domnului Roger. Era sigură că magnetismul lui masculin ar trece prin peliculă, rămânând la fel de puternic. Își poziționa – cu dexteritatea căpătată în atâția ani de practică – sursa principală de o mie de wați, la 45 de grade de locul unde se afla subiectul. Această lumină, zdrobitoare până la duritate, urma să-i pună în valoare formele trupului, liniile clasice ale chipului. O altă lampă își va revărsa lumina difuză pe

un ecran oblic, la dreapta modelului.

Acestea fiind făcute, apropie de el fidelul ei exponometru. Un subtil parfum de colonie sau de after shave îi gădilă nările.

— Lumină incidentă? se interesă el dezinvolt, în timp ce ea analiza luminile și umbrele care-i jucau pe față.

Pe Laura o surprinse întrebarea lui, ce dovedea o oarecare pricepere în arta fotografiei. Roger sesiză imediat și-i mărturisi, zâmbind:

— Am ceva cunoștințe foto.

— Bănuiesc că meseria de fotomodel te inițiază și te familiarizează cu termenii de specialitate, completă ea sec. Apoi își reglă focalizarea la aparat.

— Ăăă... n-am pozat chiar așa des, îi replică el, ridicând din umeri.

— Oricum, ești foarte fotogenic, îndrăzni ea. Privirea lui albastră o învălui admirativ, la fel ca în prima secundă când s-au văzut, în fața ușii. Laura se tulbură din nou în momentul în care el spuse:

— Și tu ești fotogenică. N-ai vrea să schimbăm rolurile?

— Să schimbăm?

— Promit să nu mă supăr dacă optezi pentru un nud, glumi Roger, ușor malițios.

Laura se îmbujora.

— Bine, dar nu m-am supărat, protestă ea. Și nu vreau să ne schimbăm rolurile. Detest fotografiile mele, întotdeauna ies oribil în ele.

— Asta înseamnă, fără îndoială, că nu ai găsit fotografia potrivită.

Nota mângâietoare reapăruse în vocea

lui gravă și adâncă, dând cuvintelor o dimensiune mai mare decât a unui simplu compliment. Laura întoarse ușor capul ca și cum i-ar fi nesocotit vorbele, încercând astfel să ascundă plăcerea provocată de comentariul lui. Adăugă în gând: «Fă-ți treaba ta și scapă repede de el!» Ochii îi căzură pe magnetofon, tocmai la timp pentru a schimba subiectul:

— Muzică?

— Sigur, cu plăcere.

Înregistra ceva felin în gestul lui indiferent, ca și cum, conștient fiind de efectul cuvintelor lui asupra ei, simțea o plăcere răutăcioasă în a o face să roșească. Apăsă nervoasă butonul aparatului și un ritm nebunesc de jazz țâșni din difuzoarele plasate în colțurile camerei.

— Bun, anunță ea îndreptându-și spatele și revenind la domnul Octombrie. Să începem!

Îndată ce s-au apucat de lucru, totul s-a desfășurat foarte bine. Cu sau fără experiență, Roger era superb în fața obiectivului. Avea un simț înnăscut în ceea ce privea unghiurile și modul de captare a luminii; sesiza intențiile artistice ale Laurei aproape înainte ca ea să fi avut timp să le formuleze. Laura se străduia să depășească armonia instinctivă mult diferită de relația obișnuită fotograf-model. Însă reușea greu să ignore atracția pe care o simțea prinzând în obiectiv simetria acestui corp bronzat, acele trăsături viguroase și, mai mult, obsedanta impresie că l-ar mai fi văzut pe acest bărbat *în* altă parte. Începea să se

îndoiască de faptul că el ar fi într-adevăr fotomodel.

Făcu, în total, trei filme, mult mai mult decât era nevoie. Pentru primele două, utilizase trepiedul. Pentru cel de-al treilea, însă, și-a luat în mână aparatul, dând astfel frâu liber imaginației. Cu o miime de secundă înainte de ultimul declic, modelul ei foarte cooperativ se îndreptă ușor și, cu ochii fixați spre obiectiv, avu o expresie atât de obraznic senzuală, încât Laura apăsă în grabă pe declanșator.

Urmă apoi un timp mort de vreo treizeci de secunde. Caseta cu muzică de jazz se terminase în timp ce derula al doilea film, dar, absorbită de muncă, nu observase. În tăcerea care se lăsase, se întrebă, cu teamă, dacă Roger nu-i aude bătăile inimii,

ce-i răsunau în propriile urechi ca Un zgomot de tobă. Simți perlele de transpirație ivite de-a lungul coloanei vertebrale înțepenite.

— Gata? se interesă el. Ea încuviință fără un cuvânt.

— Și asta nu face niciun rău! continuă el cu o privire ștrengărească.

Începu să strănute, mențin același echilibru perfect în jocul mușchilor și al tendoanelor.

Laura aranja cu grijă aparatul, menținând aceeași indiferență. Era de acord, acest fotomodel merita nota patruzeci din douăzeci, dar, în următoarele minute, va pleca din studioul ei, din viața ei. «Ducă-se învârtindu-se!» îi ură ea în gând.

— Ei, acum după ce am aflat asta, pot

sta liniștită, răspunse ea pe un ton glumeț, un pic cam forțat. Acum poți... ăăă... să te îmbraci... Mă duc să-ți caut foaia de prezentă, ca să semnezi...

Intră în camera de recepție în care-și ținea Boz dosarele, într-o ordine mai mult decât îndoielnică, îi trebuiră mai multe minute până să descopere unde era cel de care avea nevoie. Tânărului asistent nu-i lipseau calitățile creatoare, dar își lăsa prea liber temperamentul artistic când era vorba de lucruri atât de neînsemnate precum clasificarea unor documente. Pentru Laura, anarhia lui părea să ascundă, vreo metodă personală, greu de înțeles.

Roger intrase și el în camera de recepție, de astă dată îmbrăcat. Cu mâinile în buzunarele hainei, măsură locul strâmt,

oprindu-se în fața selecției de clișee, atârnate de pereți. Laura era obișnuită ca cineva să-i admire fotografiile, dar exista ceva deosebit de intens în felul lui tăcut de a le privi. Trăia sentimentul inexplicabil că el îi înțelegea fotografiile într-un fel cum alții nu reușeau. Această ultimă concluzie o enervă.

Își dresе vocea pentru a-i atrage atenția, fluturând formularul cu o mână și cu cealaltă întinzându-i un stilou verde. Se apropie de el cu pași ușori, parfumul lui înfiorând-o.

— Semnează pe linia punctată, îi arătă ea, aruncând o scurtă privire spre ceas.

Avu surpriza să descopere că nu era încă trecut de șapte.

— Ce lună spuneai că reprezint?

— Octombrie.

— A!

Roger semnă, apoi își ridică ochii spre ea. Privirea îi era la fel de scrutătoare ca și în fața fotografiilor expuse, însă acum avea o flacără intenționat provocatoare. El își apropie mâna dreaptă de obrazul ei. Degetele îi mângâiară pielea fină; o trase ușor spre el, cu o apăsare care o înfiora din cap până-n picioare. În zadar încerca Laura să se opună, repetându-și în gând: «Faci o prostiei» Simți căldura răsuflării lui pe buze și gura, care i-o atingea pe a ei într-o mângâiere ispititoare, înainte de a o cuprinde cu totul într-un sărut amețitor. Roger îi spulberă abil și tandru orice tentativă de a se opune, dezlănțuind în ea toate reacțiile instinctive doar cu un simplu

sărut. Corpul ei tremura în brațele lui puternice, topindu-se ușor, fremătând sub mângâierile pricepute ale mâinilor lui fierbinți pe spatele ei, sub mușcătura dulce a buzei de jos. Închise ochii. Greutatea leneșă a pleoapelor o împiedica să-i redeschidă.

Roger se depărta ușor, în timp ce ea încă mai rămăsese cu gura întredeschisă, fremătând de plăcere, cu ceafa lipită de palma lui...

O înlănțuire de întâmplări făcuseră din Laura DiMarco o femeie neobișnuită pentru zilele noastre. O neexperimentată de douăzeci și opt de ani. Însă nu nematurizată sau necunoscătoare. Doar străină de senzațiile care tocmai se treziseră în ea. Avea impresia că nu-i mai este frică de el,

de ea însăși.

— Roger, nu...

Deschise ochii. Fără să-i dea drumul, Roger o întrebă, ridicându-și puțin capul:

— Nu?

Nota interogativă se dizolva ca un lichid în vocea lui gravă. Respirația lui îi mângâia încă buzele fierbinți, privirea albastră îi citea chipul, într-un amestec derutant de expresii, de parcă i-ar fi cerut mai mult decât un simplu sărut.

— Nu, reuși să răspundă Laura.

După un scurt timp, cât o bătaie de inimă, Roger îi dădu drumul. Expresia senzuală a trăsăturilor lui se compunea la loc într-o mască seducătoare, dar impenetrabilă.

Laura se dădu un pas înapoi, uimită de

faptul că picioarele ei răspundeau corect la comenzi. Se părea că tot restul sistemului nervos suferise un scurtcircuit.

Ar fi trebuit, poate, să fie indignată, furioasă, ofensată. Cu siguranță că așa va fi, însă doar după ce va fi din nou stăpână pe ea însăși. Deocamdată, era doar... excitată.

— De ce...

Roger îi așază delicat un deget pe buze, în semn de tăcere.

— Impulsul, un impuls irezistibil... Am impresia că voi avea probleme din cauza acestui impuls, Laura DiMarco.

Cu un gest dezinvolt, îi aruncă coada roșcat-arămie pe spate.

— Ar trebui să fii mai prudentă când ceri unui bărbat să se dezbrace, reluă el, după care se întoarce cu spatele la ea și

ieși.

După această plecare, prea puțin ceremonioasă, Laura avu nevoie de ceva timp să-și revină. Dar, îndată ce își reveni, mânia se transformă în turbare, ofensa adusă deveni umilință, iar indignarea se transformă în dorință de scandal. Visuri de răzbunare și crimă o orbeau când deschise ușa, pentru a răspunde unei sonerii, ce spera să fie ultima din seara asta.

Se trezi nas în nas cu un Adonis ieșit de-a dreptul dintr-o reclamă a unui club de culturism.

— Ce doriți? întrebă ea furioasă.

Tânărul cu păr platinat înghiți în sec și o privi cu un aer rugător. Avea ochii de marmură verde, lipsiți de orice expresie.

— Sunt dezolat că am întârziat, dar am

avut cea mai îngrozitoare zi din viața mea. Și n-am avut de unde să vă telefonez. Oricum nu aveam numărul, dar... Știți, prietena mea are un cățel, rupe toate hârtiile, roade cablul de la telefon...

— Dar, cine sunteți?

Tânărul Domn Mușchi zâmbi ușurat, arătându-și două șiraguri de dinți albi, ca într-o reclamă pentru pastă de dinți:

— Sunt Joey Martinek, modelul pentru octombrie.

DOI

— Așadar, ai terminat cu cei doisprezece amorezi, suspină, visătoare, Maggie Roberts, două zile mai târziu.

Își îndepărtă de la buze delicatul port-țigaret care scotea rotocoale de fum. La cei patruzeci și doi de ani ai săi, se putea lăuda deja cu trei divorțuri, pe care le aprecia drept reușite, și posedă una dintre cele mai mari galerii din San Francisco, specializată în artă fotografică contemporană. Era la fel de palidă și de fină ca o baghetă de fildeș – și la fel de inflexibilă, câteodată. Deși susținea că nu are vocație maternă, o lua pe Laura sub aripa ei protectoare la intervale neregulate, dar care se dovediseră a fi

eficace, în tot timpul acestor ultimi opt ani.

— Mmm... aprobă Laura, jucându-se distrată cu piatra exotică prinsă la gât cu o panglică de mătase neagră.

Roșul aprins al pietrei se asorta cu imprimeul cămășii descheiate peste rochia neagră, dreaptă. Două clame discrete țineau cele două cozi legate într-un coc lăsat pe ceafă.

— Sper c-o să le placă acest calendar, adăugă ea.

— Dacă ai pus tot talentul tău nativ, vor ajunge să regrete că anul nu are mai multe luni în plus. Ai talent, Laura. Mi-am dat seama de la prima privire aruncată peste fotografiile tale, în sala de pe Grant Avenue Street...

— Curios! întotdeauna am crezut că

acea primă privire îi era adresată, de fapt, tatălui meu, o tachina ea.

În urmă cu opt ani, tatăl ei, Joseph, era un foarte frumos bărbat de cinzeci și doi de ani, semănând extraordinar de mult cu actorul italian Marcello Mastroiani. Pentru Laura, tatăl ei mai avea încă aceeași alură superbă, chiar dacă boala cardiacă de care suferea lăsase urme adânci și-l izolase în Florida.

Laura moștenise de la el ochii negri și părul roșcat.

Mama ei murise la câteva zile după naștere, în urma unei infecții. De la ea moștenise pomeții înalți, bărbia și nasul ușor în vânt, gura cărnoasă.

Maggie își alinie șiragurile de perle de pe piept, fără să se supere de remarca

făcută de Laura:

— Posibil... Tatăl tău e atât de seducător... Iar, în ceea ce te privește, nu îndrăznesc să sper că unul dintre acești doisprezece seducători ai anului și-a găsit vreun loc în calendarul tău personal...

Laura se abținu să nu zâmbescă. Mai auzise astfel de apropouri chiar când Maggie o invitase la ceai în elegantul salon al hotelului *Saint-Francis*, plin cu opere de artă. Aflat în chiar centrul orașului, hotelul era foarte aproape de galeria sa și, din decorul 1930 de Compass Rose, își regla cele mai multe afaceri, la un ceai, în după-amiezile senine.

— Sunt dezolată că trebuie să te dezamăgesc, încă o dată.

— Fotomodelul pentru mai părea,

totuși, destul de robust...

— A fost destul de cooperativ, răspunse, săgalnic, Laura, rotunjindu-și buzele cărnoase.

Nu își dedicase niciodată prea mult timp machiajului. Tot ce folosea, în materie de cosmetică, era luciul de buze, puțin rimei și, la ocazii mai deosebite, câte o umbră ușoară pe pleoape.

La întâlnirea cu Roger Barkeley nu fusese machiată. Dar, având în vedere felul cum o sărutase, machiajul ar fi fost...

— Foarte cooperativ, repetă Maggie, salvând-o astfel de clipele de visare, pe care și le interzisese în ultimele patruzeci și opt de ore.

Maggie articula orice silabă de parcă nu ar fi plăcut-o la gust:

— Ei bine, și acela din august... A, nu! ăsta era obsedat de astrologie, din câte îmi amintesc, nu-i așa? Cel de care ziceai că ar merita să-i fie spălat creierul cu un furtun...

— Maggie! protestă Laura, râzând. Nu cred să fi folosit exact expresia asta...

Laura spera să nu fie nevoită să răspundă la întrebări ca la un interogatoriu, în legătură cu cei doisprezece. Știa că Maggie n-o făcea din răutate și că se neliniștea sincer din cauza ei, pentru că refuza cu încăpățânare să aibă o viață sexuală normală. De altfel, Laura însăși se neliniștea câteodată. Însă avea un serviciu obositor și un cerc larg de prieteni. Ura auto compătimirea. Circumstanțele și câteva principii morale au făcut-o să atingă vârsta canonică de douăzeci și opt de ani

fără să-și fi împărțit vreodată patul cu un bărbat. Ei și?

Viața era pentru anumite persoane un banchet de plăceri. Dar, în ceea ce privește satisfacerea propriilor dorințe, Laura DiMarco ajunsese doar în stadiul servirii micului dejun în pat.

Gânditoare, Maggie lovi ușor, cu unghia, marginea ceștii de cafea, din porțelan chinezesc:

— Din câte îmi aduc aminte, după ședința foto cu – cum îl chema? Cel din ianuarie? – acel fotomodel din ianuarie, păreai destul de surescitată.

— Eram furioasă! Nesimțitul încercase să-mi facă o amigdalotomie cu limba!

— Ooo!

Era un ooo plin de regret. Prin imenșii ochelari cu lentile proeminente, Maggie aruncă, distrată, o privire prin salonul imens. Ochelarii săi erau o achiziție recentă, ce nu avea nimic comun cu tulburările de vedere. Privirea să se reîntoarse spre Laura:

— Dragă, ascultă...

— Maggie, ascultă! Apreciez ceea ce încerci să faci. Înțeleg că mă vezi ca pe o naufragiată din era victoriană, dar...

— Nu, draga mea! Tatăl tău era un biet naufragiat din era victoriană. Și nu te lăsa înșelată asupra sensului cuvintelor mele. Joseph e un om minunat. A reușit să te crească singur și e demn de felicitat. Numai că ți-a impus o mulțime de prejudecăți demodate...

— Fără să înțeleg greșit, aș prefera totuși să nu folosești cuvântul *impus*. Cred, mai degrabă, că mi-a inoculat un fel de tară. Sunt ceea ce simt.

— Ești o fată adorabilă.

— Am douăzeci și opt de ani, am cam depășit stadiul de „fată”, dragă Maggie.

De câte ori avuseseră discuția asta? Dar astăzi era mai enervant ca de obicei. Oare, devenise mai sensibilă?

— Încă ceva! reluă prietena ei, scoțându-și o altă țigară. Nu uita că nu întinerești!

— Mai am, totuși, câțiva ani frumoși, i-o întoarce Laura, recunoscând în sinea ei adevărul spuselor lui Maggie. Ții minte că tu ai fost prima care a susținut că o femeie nu ajunge la înflorire fizică decât la treizeci

și cinci de ani?

— Da, dar cu condiția să se pregătească pentru asta! Vocea, un pic dură, se îndulci în același timp cu expresia feței:

— Laura, îmi dau seama că mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar singurătatea ta mă mâhnește. Da, știu că ai prieteni cât să umpli un stadion, dar nu la asta mă refer. Departate de mine gândul că o femeie fără bărbat e pe jumătate femeie. Dar, totuși, orice femeie trebuie să-și întâlnească bărbatul vieții...

Se opri puțin și o privi pe Laura printre gene. Apoi continuă:

— Sper că, după șase ani, nu mai poate fi vorba de Steve...

Laura își închise brusc ochii. Steve Frost... Băiatul pe care l-a iubit și l-a

pierdut. Studentul liniștit, conștiincios și serios, care, în felul lui, era și el de modă veche, ca și ea. El îi promisese că, deși o dorește, așteaptă noaptea nunții, dacă pentru ea e atât de important.

Dar nu existase nicio noapte a nunții. Nu fusese nicio nuntă. Cu trei săptămâni înainte de ziua stabilită pentru ceremonia căsătoriei, Steve murise. De tumoare la creier. Amintirile erau încă dureroase. Își deschise ochii.

Nu, nu-i vorba de Steve. E adevărat că i-am iubit, că a plecat dintre noi... Pot să înțeleg asta... Să accept... Și nu mă rup de prezent din cauza trecutului...

— Atunci, ce e? Te simți inhibată...

— Inhibată?...

Laura era pe punctul de a nega, dar o a

doua idei o făcu să recunoască, în sinea ei, că acesta era adevărul. Adesea se simțea stângace, nepregătită pentru jocul vieții. Iar, când toată lumea o luase bărbătește pe calea revoluției sexuale, ea refuzase să facă chiar și primul pas.

Maggie stinse țigara arsă pe jumătate și-și scoase suportul din aur masiv.

— Știu că San Francisco nu-i orașul ideal pentru a îndeplini rugăciunile unei tinere celibatare... Vreau să spun că sunt momente când privesc în jurul meu pe acești oameni așa-zisi acceptabili și-mi vine, mai degrabă, să fug. Dar, nu există, oare, chiar nicio persoană pe care să o fi întâlnit și care să te tulbure?

Laura refuza să răspundă. Imaginea unui chip și al unui corp masculin foarte

familiale îi stăruia încă în memorie, cu amănunte extrem de vii. Brusc.

Laura se simți cuprinsă de mânie și-și promise, în gând, încă o dată, să se răzbune pe el. Numai dacă ar reuși să pună mâna pe el...

«Da, Laura? o ironiza o mică voce interioară. Ce-ai să faci dacă pui mâna pe Roger? Dar dacă pune el mâna pe tine?»

Își dădu seama că expresia feței trebuie să i se fi schimbat. După felul care Maggie se aplecase peste masă, trebuie să se fi schimbat foarte mult.

— Laura?

Laura își strângea în mâini pandantivul. Din mai multe motive, îi era frică să povestească Monicăi episodul cu

fotomodelul pentru. Oare numele lui adevărat e Roger? îi va povesti, dar nu înainte de a fi sigură că o poate face într-un mod amuzant.

— Laura!

Laura se hotărî să-i povestească acum. Îi făcu un scurt rezumat al întâlnirii cu acel fotomodel. Povestea se dovedi a fi, într-adevăr, amuzantă, meritând chiar câteva hohote de râs.

— ... și a semnat, încheie ea. Deci, nu știu cine e. A pretins că se numește Roger, dar trebuie să fie un pseudonim sau o poreclă. M-aș mira să-și fi dezvăluit adevărata identitate. Tu ce crezi?

Se aștepta ca Maggie să aibă o reacție amuzată, dar ea își încruntă sprâncenele.

— Maggie, n-avea grijă, se grăbi ea să

adauge. Nu s-a întâmplat nimic... Adică, doar m-a sărutat...

— Fotografiile pe care le-ai făcut... le-ai dezvoltat? Laura răspunse:

— Da, mărturisesc că am dezvoltat a treia bobină. Nu știu exact de ce... Poate curiozitatea... Crezi că trebuia să le arăt la poliție?

Se miră ea însăși de vorbele ei. Și-l imaginează afișat pe toate zidurile din oraș: CĂUTAT.

— Nu le ai, din întâmplare, la tine?

Pe Laura o surprinse întrebarea Monicăi. Într-adevăr, le strecurase în mapă, alături de celelalte fotografii, când se mersese la agenție ca să predea calendarul.

— Te superi dacă arunc și eu o privire?

— Firește că nu.

Se aplecă și scoase din mapa din piele neagră - cadou primit de la tatăl ei - planșa pe care fotografiile se înșirau una după alta, ca într-un film, în formatul lor original.

Maggie își ridică ochelarii fumurii și examina cu atenție fiecare clișeu. Apoi o fixă pe Laura:

— Roger Barkeley, numele ăsta îți spune ceva?

— Roger... fotografia pentru care organizezi, luna viitoare, un vernisaj somptuos în galeria ta? Sigur că da... Artă lui e remarc...

Realiză dintr-odată că Maggie încerca să-i apună ceva.

— E... El? Eu nu...

— Toată lumea îi zice Roger.

— Dar credeam numai că seamănă...

Laura strânse din dinți. Furia era atât de mare că numai o solidă educație „de modă veche” o împiedica să înjure cu voce tare, în public.

— Dar fotografia lui de pe coperta cărții... cea pe care a folosit-o la reclame... El are... adică, era bărbos și cu părul zburlit. Arăta ca un urs cu ochelari de dictator militar...

— Tocmai petrecuse două luni de sălbăticie în Amazonia, fotografiind traficanți de droguri, pigmei care taie capete și cine știe ce... Atinse imaginile cu degetul:

— E același bărbat. Cu mai puțin păr și mai puține haine, natural... Apoi, spre marea stupefacție a lui Laura, izbucni într-un râs molipsitor, care răsună plăcut în

ambianța caldă a salonului.

— Ce păcat că l-ai obligat să-și pună blugii!

— Maggie!

Laura simțea că explodează. Nu reușea să-și pună ordine în idei. Aflarea adevăratei lui identități îi precipitase sentimentele deja agitate într-un tumult cu mult mai mare. Pentru fotograful Roger Barkeley avea o imensă admirație – pentru munca lui, evident. Și asta, de ani de zile!

Iar acum omul Roger Barkeley o scârbea.

— Îmi pare rău, se scuză Maggie. E exact genul de aventură demnă de caracterul lui Roger. Oricum, voi discuta cu el...

— Știi unde să-l găsești? întrebă Laura,

cuprinsă din nou dorința de răzbunare.

Se gândea la ceva în genul vendetelor italiene, lăsând la o parte faptul că părinții ei erau originari din Veneția. Se gândea că ar putea să folosească talentele unui prieten, model de ocazie, Sandy, pentru a „șifona puținel” chipul acesta frumos și pentru a-i zdrobi câteva oase... Sau ar putea să-l pălmuiască în public pe acest impostor...

— Da, știu unde să-l găsesc, dar nu cred că...

— Nu crezi că ar trebui să mă informezi? i-o reteză Laura nervoasă. Poate că ai dreptate. Ai putea fi acuzată de complicitate.

— Complicitate la ce?

— A, nu știu încă... Poate la crimă...

Totuși, nu înțeleg ce căuta el în studioul meu...

— Cred că și eu am o parte de vină.

— Tu? întrebă mirată Laura.

— Indirect, evident. Aveam câteva din clișeele tale, în galerie, pe birou, când Roger a trecut pe la mine să pună la punct câteva amănunte. Le-a văzut și a făcut niște comentarii elogioase. Și, din una-n alta, am ajuns să-i dau cartea ta de vizită. Știi, una din acelea pe care Boz le-a desenat pentru aniversare - una din acelea cu textul: *NICIO COMANDĂ NU-I PREA MICĂ. NICIO TREABĂ NU-I PREA CIUDATĂ*. Simt că mă sufoc. Boz le aduse în glumă. Asta-i Boz, ce să-i faci?

— Da, și presupun că Roger a decis să-ți facă o vizită de curtoazie profesională sau

ceva de genul ăsta...

— Are o idee cam ciudată despre ce înseamnă o vizită de curtoazie profesională! Nimic nu explică felul în care s-a comportat atunci.

— Mă îndoiesc că ar fi mulți care să explice pentru ce Roger se comportă într-un fel sau altul. Are o reputație de sălbatic, impulsiv, nonconformist. Oricum, un fotograf nu ia două premii Pulitzer și nu expune la Muzeul de artă modernă dacă nu e...

Un gest al mâinilor ei cu degete lungi îi îngloba pe toți artiștii de pe pământ.

Laura își simți, brusc, buzele uscate la amintirea aceluia corp, la amintirea aceluia zâmbet senzual, care, chiar și după două zile, îi săgetau fiecare parte a trupului.

Blestemat fie acel bărbat și zâmbetul lui, și trupul lui, și... Doamne dumnezeule! Și n-a făcut altceva decât s-o sărute...

Maggie se aplecă peste masă, apropiindu-se de Laura, cu o ușoară jenă pe chip:

— Spune-mi, când te-a sărutat exact?

— După ședință, fii liniștită! Era complet îmbrăcat. A știut să-și stăpânească – chiar, cum le ziceai? – «impulsurile sălbatice și **nonconformiste**». N-a încercat să mă violenteze, dacă asta vrei să știi!

Alesese cu ironie un cuvânt demodat, fără să reușească să-și înăbușe o mică curiozitate: ce-ar fi făcut dacă el ar fi încercat?

— De asta nu mă îndoiesc, replică Maggie. Dacă jumătate din zvonuri sunt

adevărate, n-are nevoie să violenteze pe nimeni. Sunt destule... voluntare.

Replica n-o surprinse pe Laura, însă prietena ei nu se putu abține să nu observe:

— Nu-mi place expresia de pe fața ta.

— Da?

— Te simți atrasă de el, nu-i așa?

— Atrasă?

Cu tot efortul ei, vocea îi răsună cu o octavă mai sus ca de obicei.

— Laura, îmi dau seama că mi-am petrecut mult timp încercând să te... împing într-o aventură sentimentală. Dar nu cu un bărbat ca Roger. Tu și cu el... în sfârșit, îl știi... El este...

— E o vedetă masculină, asta ai vrut să spui, nu-i așa?

— Da. Nu e cineva de care să te poți

atașa, dragă. Laura își strânse planșa cu fotografii.

— N-am nici cea mai mică intenție să mă atașez, răspunse ea, cu duritate în glas. Vreau doar să mă răzbun.

În următoarele două zile care au urmat, nu i se ivise ocazia și aproape că se răzgândise.

Tocmai își termina o serie de cadre publicitare cu Sandy, domnul Alexander Stonewall, când intră Boz în studio.

Deși avea doar optsprezece ani, Boz era foarte talentat. Se prezentase la Laura în urmă cu patru ani, ca să-și facă fotografii pentru diplomă. L/în motive pe care nu și le-a explicat niciodată, boz căzuse victimă unei iubiri la prima vedere și venea la studio ca un câine răătăcit. În timp ce ea încerca să-i

potolească pornirile adolescente - foarte delicat, de altfel, căci simțea că darurile intelectuale se împleteau cu o imensă fragilitate emoțională - pasiunea pentru ea se transformase în pasiune pentru arta fotografiei. Când tatăl ei plecase, cu doi ani mai devreme, în Florida, Boz insistase să-l angajeze cu jumătate de normă. Trebuia să recunoască că Boz făcea minuni. Îl simpatiza pe acest băiat, însă nu-i plăcea stilul adoptat în ultima vreme: *punk*. Din fericire, clienți găseau că părul lui roz și tricourile lui fosforescente erau chiar pitorești. Deci nu avea de ce să se alarmeze.

— Hei, Laura! Este...

— O secundă, Boz! îl întrerupse ea, ridicând o sprânceană pe deasupra aparatului Nikon. Așa, Sandy, rotește-te

ușor spre stânga. Perfect! Vreau să văd ochiul ăsta de Ivan cel Groaznic. Perfect!

În ciuda celor o sută patruzeci de kilograme de sportiv care practică catch-ul, cu sufletul lui de colecționar de fluturi, Sandy Stonewall mergea strună. Lumina reflectoarelor dădea strălucire fizicului său impresionant și-i transforma părul roșu într-o cascadă portocalie. Trăsăturile lui deformate de lovituri își pierdeau hidoșenia într-o expresie de mândrie.

— Îți place modelul fluturelui, nu-i așa, Laura? întrebă el, scoțându-și capa argintată, brodată în culori strălucitoare, ca un fluture exotic, pe sub care nu purta decât un mic șort cu paiete.

— E nemaipomenit, îl asigură ea.

— Negrul mi-ar fi venit mai bine, dar

acum căi apăr pe cei buni, am de păstrat intactă o anumită imagine...

Era foarte serios în ceea ce spunea și Laura îl aproba. Îl cunoscuse pe Sandy în urmă cu optsprezece luni, când el avusese nevoie de niște fotografii publicitare. Pe vremea aceea, era unul dintre cei mai cunoscuți „băieți răi” din catchul profesionist și inventatorul mișcării *Stonewall Suicide Squash*. Nu i-au trebuit decât două minute fotografei pentru a-și da seama că ferocitatea lui izbitoare nu era decât o poză și că, în realitate, Sandy era afectuos și de o politețe aproape medievală. De altfel, când, cu patru luni în urmă, s-a lăsat intenționat lovit de adversar, și-a luat numele de *Nobil Cavalier al Bunătății*.

— Ești un model fabulos, Sandy, spuse,

cu sinceritate, Laura. Cred că fotografiile îți vor place foarte mult.

— Întotdeauna mi-au plăcut fotografiile tale, Laura.

Cu această replică galantă, dispăru după paravan ca să se schimbe.

— Laura, interveni din nou Boz, e cineva care vrea să te vadă.

Un inexplicabil frison îi trecu pe șira spinării. Se întoarse dintr-o mișcare, atât de brusc încât cele două clame, care îi prindeau cocul, se desfăcură și părul i se răsfiră pe umeri, în valuri roșiatice.

— Tu! explodează ea.

— Am impresia că nu ești prea fericită că mă revezi, spuse Roger Barkeley, pe un ton ușor glumeț.

Stătea alături de Boz, degajând aceeași

aură de virilitate ca în amintirea ei. Ochelarii de pe coperta cărții lui erau ridicați pe vârful capului; era îmbrăcat în blugi, o cămașă bleu și o sahariană albă. Avea un pachet în mână și arbora un surâs inocent de copil care-și cere iertare.

Lui Laura nu i se părea drept. După ce avusese enervanta discuție cu Maggie, își petrecuse cea mai mare parte a timpului închipuindu-și tot felul de situații în care l-ar fi zdrobit pe acest domn Barkeley. Iar acum, el era aici. Ar fi putut să-i dea o replică usturătoare, așa cum se hotărâse, dar era incapabilă să scoată un cuvânt. Totuși, răspunse:

— Fericită?!? Singurul lucru care m-ar face fericită ar fi să pleci.

— Să plec? repetă el, fără o intonație

deosebită.

— Cu alte cuvinte, ieși afară!

— Dar, Laura, e domnul Roger Barkeley! Cândva îl admirai...

— Boz! i-o reteză ea sec.

Nu-și mai amintea ce spusese, dar tânărul ei colaborator, da. Avea capacitatea diabolică de a reține o conversație cuvânt cu cuvânt. Și se folosea de acest har cu inevitabila lipsă de tact a celor de vârsta lui.

— Asta a fost cândva.

— Bine, dar...

— Niciun dar, Boz!

— O.K! O.K! capitulă el. Domnule Barkeley, nu știu ce s-a întâmplat, dar vă asigur că și eu și Laura vă admirăm opera. Da, și Laura, atunci când n-o face pe

schizoida...

— Mulțumesc că m-ai asigurat, domnule...

— Boz, doar Boz.

— Bine, Boz, eu sunt Roger, spuse el, cu un calm imperturbabil.

— Da, știu. V-am recunoscut imediat, după supracoperta cărții dumneavoastră. Laura o păstrează acasă, cu un egoism nejustificat, rosti Boz, arătând cu degetul spre etajul superior unde se afla apartamentul ei. Bine, eu mă întorc acum la treabă...

— Interesant, băiatul ăsta, comentă amuzat Roger.

— Îl omor, mormăi ea incapabilă să-și ascundă furia față de colaboratorul trădător. Pentru ce ai venit aici?

— Ca să-mi cer scuze, răspunse el serios.

— A, chiar așa?

Toate eforturile de a-și redobândi calmul fuseseră zadarnice. Nu știa pe ce frecvență își emitea Roger Barkeley undele senzuale, dar corpul ei era un receptor sigur.

— Mmm... Maggie m-a prevenit că n-o să fie ușor.

— Maggie!

— M-a sfătuit cu multă insistență să nu te caut.

— Și sugestia asta venea înainte sau după ce te-a prevenit că va fi dificil? se interesă ea.

— A abordat partea dificilă după ce îi spusese că nu aveam de gând să nu revăd

o femeie care mă privește în ochi cu răceală pentru a-mi ordona să mă dezbrac, iar, când o fac, se înroșește ca o fetiță de liceu.

— Poftim?!

— Maggie are tot interesul să rămân întreg până la vernisaj, așa că mi-a dat câteva sfaturi...

— A, da?

— Mai întâi, trebuie să flutur steagul alb... Schiță un gest cu poala hainei, apoi îi întinse pachetul.

— Ce-i asta? întrebă mirată Laura.

—

— Ciocolată. De la *Girardelli*... Am făcut special un ocol, pentru a le căuta, în dimineața asta. Sunt de două feluri: dulci-amărui și umplute cu mentă.

Laura n-avea vicii, dar avea o mare

slăbiciune pentru bomboanele cu ciocolată.
Avea însă și mândrie.

— Să punem lucrurile la punct,
domnule Barkeley...

— Roger, o corectă el.

Strălucirea ochilor lui bleu îi spunea că
acționează exact așa cum se aștepta el.
Spuse atunci nepăsătoare:

— Acum patru zile, ai venit la mine sub
un fals pretext ca să ȝopăi...

— Acest bărbat te deranjează, Laura?
Sandy Stonewall ieșise de după paravan
într-un costum bleumarin, arătând ca un
munte capitonat, în ciuda eforturilor
bietului croitor. Și, datorită pletelor sale
roșcate, părea ca un vulcan în erupție.

Laura deschise larg ochii. Uitase
complet de prezența catcheur-ului, semn

alarmant al stării de tulburare în care o aducea Roger.

Roger nu schițase nici cel mai mic gest la apariția lui Sandy.

— Te plictisește cumva? repetă Sandy cu un mormăit ce arăta faptul că inventatorul mișcării *Stonewall Suicide Squash* nu era total abolit de *NobilulăCavaler al Bunătății*.

— Ăăă...

Laura nu voia ca situația să degenereze într-o ceartă, dar știa că Sandy își lua în serios responsabilitățile de galant „băiat bun”. Și mai știa, din auzite, că și Roger era expert în arte marțiale.

— Într-adevăr, am deranjat-o acum câteva zile, explică Roger. Pentru asta am venit să-mi cer scuze. Sunt sigur că domnul

Alexander Stonewall mă va înțelege, completă el.

— Știți cine sunt?

— Sigur, am citit aseară un articol despre dumneavoastră, răspunse Roger, întinzându-i mâna ca să se prezinte. Sandy îi strânse mâna cu căldură:

— Dar și eu vă cunosc. Nu mi-aș fi permis să intervin, dar m-am gândit că o deranjați pe Laura.

«Grozav!» își spuse Laura enervată. Doi la doi pentru domnul Barkeley. Mai întâi Boz, acum Sandy... Oare pe Maggie o zăpăcise tot așa?

— După cum am mai spus, am trecut să-mi cer scuze.

—

Roger oftă, dezarmând-o pe Laura. Ea

se gândi că, dacă nu s-ar fi dedicat fotografiei, Roger ar fi fost un bun comediant.

— Am înțeles. E greu, câteodată, să-i faci pe oameni să creadă că te-ai schimbat, interveni Sandy.

Laura nu mai suportă și încercă să-l oprească pe Sandy.

— Te rog, Sandy!

— E adevărat, Laura. Da, știu că publicul e mulțumit acum, dar amintește-ți când am început să mă schimb, ieșind din crisalidă...

— Sandy, nu-i același lucru! îl întrerupse ea, înainte de a-și lăsa modelul să-și povestească toată viața. Ceea ce a făcut el, este...

— Ce a făcut?

— Mi-a spus să mă dezbrac și m-am dezbrăcat, interveni Roger, cu o ușoara expresie de ștregar.

— Nu-i nimic rău în nudism, replică naiv Sandy. Nu trebuie să ne rușinăm de corpul nostru. Dar pentru ce v-a cerut să vă dezbrăcați?

— Pentru că l-am confundat cu fotomodelul pentru octombrie, de asta! țipă Laura, furioasă că ajunsese ea pe banca acuzaților.

— A, pentru calendar! Deci, ai făcut o confuzie, rosti Sandy.

— Nu, nu, interveni Roger cu un aer de apărător cavaler, insuportabil la culme și ipocrit. Am profitat de situație, am greșit și am venit să-mi cer scuze, să repar această nedelicatețe și să o despăgubesc pe

domnișoara Laura pentru timpul și peliculele pe care le-a stricat din cauza mea.

— Bună mișcare, aprobă Sandy.

— Și mă gândisem s-o invit deseară la cină, dacă e liberă, continuă

Roger.

— E liberă!

Această intervenție pe jumătate strigată venea din camera de recepție. Era, bineînțeles, Boz.

— Invitația la cină mi se pare o idee foarte bună!

— Atunci, de ce nu te duci tu în locul meu, Sandy? răspunse Laura, cu o voce prefăcut mieroasă.

— Eu sunt ocupat...

— Poate i-ar place lui Boz să meargă...

— Vreau să-mi termin un program pe calculator! strigă băiatul din camera alăturată.

—

Ochii ei negri îi întâlneau pe ai lui Roger. Laura își spuse în sine ei: «Bun, îl găsești seducător pe acest bărbat. Ești o femeie adultă, în stare să-ți porți singură de grijă, orice ar crede Maggie Roberts. Deci, ce s-ar putea întâmpla la o simplă și inofensivă masă?» îl privi din nou pe bărbatul din fața ei, recunoscând, încă o dată, că o tulbura imens.

Apoi, întorcându-se spre Sandy:

— Masa?... E o idee bună.

O scurtă lumină traversă chipul lui

Roger.

— Am rezervat o masă pentru ora opt.

Revin la șapte și treizeci, e bine?

—

Laura avu impresia că se lăsase prinsă în capcana lui.

— Nu te îndoiești de nimic, nu-i așa?

— Ba da. Dar sunt și câteva lucruri de care nu mă îndoiesc. Laura privi pachetul primit de la Roger și spuse:

— Detest ciocolata cu mentă.

Roger zâmbi, arătându-și frumoșii dinți albi:

— Cele două cu mentă vor fi pentru mine.

—

O/vet.

— Ești foarte tare, știi? observă ea cu

ciudă, împrăștiind cu lingurița resturile unui desert savuros, cinci ore mai târziu.

Cu toate că nu lăsase nicio bucățică din soteul din piept de pui cu ciuperci exotice și șuncă, se dovedise totuși incapabilă să reziste tentației pe care o oferea prăjitura de ciocolată amăruie cu cremă engleză. Din fericire pentru ea, rochia de mătase neagră cu care era îmbrăcată, nu o strângea prea tare în talie.

Roger înghiți o bucată de brânză și zâmbi:

— O voi lua drept un compliment cu condiția să știu și eu la ce sunt „tare”.

Laura își potrivea cocul greu. Se ruga în gând să fie cât mai rezistentă la farmecele lui. Dar era destul de greu. Era superb în costumul bleumarin, cu cămașa de mătase

albă și cravata grena.

— Refuzi să vorbești despre tine, îi răspunse Laura.

— A!

Ea dădu din cap afirmativ, lăsându-și privirea să se plimbe prin restaurant. La doi pași de *Performing Arts Center* din San Francisco, exista o firmă recentă, în care se împleteau perfect rafinamentul și dezinvoltura – un nou val în ceea ce privea decorul și clientela. Laura aprecia în special ambianța și posterele franceze de afaceri din 1990.

— Hmm... Până acum am vorbit despre școala mea din Berkeley, despre constituirea studioului când tatăl meu s-a retras în Florida, despre cum i-am întâlnit pe Sandy, pe Boz... adăugă cu insistență

Laura.

— Apropo de Boz, de unde-i vine numele?

— De fapt, îl cheamă Bradley Herbert Osmond, dar, când era copil, colegii îi spuneau Oz...

— Vrăjitorul din Oz?

— Era un copil supradotat, care citea de la doi ani și făcea calcule mentale la șase ani. Însă, când a intrat la liceu și-a dorit un nume mai sonor, ca pentru un adult... Astfel a ales ceva între Bradley și Oz... I se pare că i se potrivește... Mai ales de când a adoptat stilul *punk*.

— Deci, recent...

— De patru sau cinci luni.

— Și ce părere au părinții lui?

— Sunt niște tipi foarte progresiști, mormăi Laura. Părinții lui Boz, ambii universitari străluciți, erau mândri de succesele intelectuale ale fiului lor, dar Laura îi considera mult prea indiferenți față de nevoile lui afective.

— Iar începi! sesiză Laura.

— Ce? Vrei să spui că iar evit mărturisirile referitoare la viața mea? Flacăra din ochii lui nu ascundea deloc faptul că întrebările legate de Boz fuseseră o diversiune deliberată. Laura schiță un gest:

— S-ar putea crede că există ceva... misterios, ciudat... la un bărbat care se dezbracă fără motiv în fața unei străine...

Roger izbucni în râs:

— Am impresia că nu prea ești dispusă să mi-o ierți.

— Cât optimism! Află că nu ți-o voi ierta niciodată!

— Bine, bine! Dacă vrei să mă spovedesc, o fac! Am treizeci și patru de ani și n-am fost căsătorit niciodată. Am o soră, Lilah, cu zece ani mai mare. Părinții mei s-au despărțit când aveam cinci ani. Mama trăiește în Europa cu cel de-al treilea soț. Tata s-a recăsătorit a treia oară anul trecut. Am avut primul aparat *Laika* la zece ani și am vândut prima fotografie la paisprezece. Însă.

Trebuie să o precizez, nu am vândut-o la magazinul tatălui meu. Fiindcă eram destinat să completez imperiul publicitar al

familiei, am făcut studii de gestiune administrativă...

— De gestiune? se miră Laura.

Nu părea să aibă stofă de gestionar acest Roger Barkeley.

— La Stanford, continuă el. Dar fugeam mereu de la cursuri. Petreceam cea mai mare parte a timpului făcând pe fotografii amator. Ceea ce fac și acum... Ce altceva ai vrea să mai știi?

Laura rumegă acest șir de informații, care n-o lăsa, totuși, să afle mare lucru despre el.

— Aș dori să știu de ce te-ai dat drept foto-model?

— Maggie ți-a spus, probabil, că mi-a dat cartea ta de vizită, după ce ți-am văzut lucrările în galerie.

— Da. A presupus că mi-ai făcut o vizită din „curtoazie profesională”.

Roger avu un zâmbet strălucitor de conveniență la ultimele două cuvinte ale ei.

— Mă plimbam prin zonă. Și fotografiile mă interesau... Stăpânești bine portretistica. Acum, când cea mai mare parte a studiourilor excelează în platitudine, tu știi să surprinzi viața.

Pe Laura o flatau aceste cuvinte. Mai ales că veneau din partea unui artist ca Roger Barkeley.

— Mulțumesc, spuse ea, roșind.

— Pentru nimic. M-am oprit la studio pentru... nu știu de ce, probabil așa am simțit. Însă, în momentul în care mi-ai deschis ușa, impulsul s-a transformat...

Subînțelesul cuvintelor lui se pierdu ca

o mângâiere. Își spuse în sinea ei: «Te întrebai ce poate să se întâmple la o simplă masă? Ei bine, uite ce se întâmplă!» își ridică ochii spre el:

— Și sub acest impuls te-ai dezbrăcat?

— Am fost puțin încurajat.

— Ba nu! Nu te-am încurajat!

— Ai auzit de câinii lui Pavlov?

— Hmm... Reflexele condiționate...

— Da, da! E de ajuns un stimul corespunzător... De exemplu, o superbă roșcată îți cere să te dezbraci și...

— Mulțumesc, am priceput, i-o reteză ea. Știi, Maggie regretă că nu te-am fotografiat și fără pantaloni...

— E exact genul ei.

— Aș fi făcut, probabil, o avere.

— Șantaj?!

Se prefăcu că meditează la această posibilitate:

— Posibil. Sau poate aș fi înlocuit fotografiile tale cu cele ale adevăratului fotomodel...

— Și te-ai fi ales cu un frumușel proces...

— Dar ai semnat foaia de prezență, îi aminti ea.

— Într-un anumit fel...

Deodată, Roger se aplecă peste masă, îi prinse mâna într-a lui și-i spuse cu voce caldă:

— Laura, te rog să mă ierți!

Căldura mâinii lui, pielea lui ușor

aspră, îi declanșară o undă de plăcere, înfiorând-o. Încercă să-și ascundă tulburarea, când el se corectă cu o nepăsare îndrăzneț afișată:

— Mai bine zis, pentru o parte din comportamentul meu de atunci. Roger își coborî privirea pe buzele ei cărnoase, fixând-o cu insistență.

Aluzia la sărutul din camera de recepție fusese clară și Laura simți brusc cum pulsul se accelerează nebunește. Amintirea aceluia sărut o tulbură din nou.

— Roger, începu ea, cu dinții încleștați, făcând un ultim efort pentru a-și retrage mâna.

El i-o eliberă, dar numai după o apăsare ușoară, ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze cât de simplu i-ar fi fost să i-o

rețină în continuare, dacă ar fi avut chef.

— Ești cu adevărat un bărbat care te scoate din sărite, știi asta?

— Mi s-a mai spus. S-ar părea că e una din cele mai grozave calități ale mele.

— În cazul acesta, pot să-mi închipui cu ușurință care e cea mai rea.

—

— Ești sigură? întrebă el, cu sprâncenele încruntate.

— Ani multă imaginație, replică Laura, redevenind stăpână pe situație.

— Nu cred că e suficient în cazul meu. Urmară câteva clipe de tăcere. Laura se știa abilă în jocurile de cuvinte, dar Roger o întrecea cu mult în această privință. Trebuia să recunoască, Roger era un spirit dinamic,

cuceritor, inteligent.

— E cumva nevoie de o imaginație ciudată? propuse ea, hotărând că era mai bine să glumească decât să capituleze.

Probabil Roger Barkeley era obișnuit ca femeile să capituleze în fața lui.

Spre surprinderea ei, Roger începu să râdă, privind-o cu multă admirație:

— Adevărul e că puțină ciudățenie n-ar strica... Serios, Laura, ceea ce s-a întâmplat în studio a fost cu adevărat ciudat.

— Ciudat? îl provocă ea, fără să se poată stăpâni.

— Pentru mine, da, a fost ciudat, răspunse el cu o voce gravă, evitându-i privirea.

Din partea altui bărbat, ar fi fost o probă de suficiență masculină. Dar, din

partea lui... Era oare regret în glasul lui? Sau, poate, era doar o măsură de apărare? Laura se întrebă în gând, ușor contrariată, ce ar fi putut să-i spună Maggie ce gândește el despre ea? Dacă a fost prea transparentă pentru el, întocmai ca o femeie îndrăgostită?

— Laura?

Tresări auzindu-și numele.

— Eu... Cred că eu am greșit, confundându-te cu fotomodelul pentru octombrie. M-a derutat înfățișarea ta, spuse Laura, surprinsă de curajul ei neașteptat.

Se opri brusc, amețită. Nu dorea să se aventureze în zone tenebroase pentru ea, încă nesigure. Se felicită în gând că nu folosisese cuvântul *seducător*.

— Vreau să spun... Nu cred că altcineva

ar fi avut tupeul să facă ceea ce ai făcut tu... Presupun că vrei fotografiile, încheie Laura, cântărindu-și fiecare cuvânt cu o dezastruoasă lipsă de abilitate.

— Mi-ar plăcea să le văd, doar din simplă curiozitate profesională, bineînțeles, confirmă el pe un ton neutru.

— Această curiozitate profesională seamănă cumva cu acea vizita de „curtoazie profesională”?

Roger zâmbi:

— Te vei convinge singură!

— Chiar vrei să le vezi? întrebă Laura emoționată.

— Cred că ai înțeles că mă interesează tehnica ta de lucru, răspunse Roger, cu multă gravitate. Și e pentru prima oară când îmi sunt fotografiați mușchii, adăugă

el zâmbind.

— Nu s-a sesizat aspectul acesta al lipsei de experiență.

— În rest, s-a observat... totul? îi cuprinse din nou mâna într-a sa și-i șopti:

— Am să-ți spun... adică, îți promit că nu mă voi mai dezbrăca în fața ta decât dacă mi-o ceri, bine?

Laura era perfect conștientă de încercările lui de a o zăpăci, dar își impuse un autocontrol sever, oricât de greu i-ar fi fost. Își șterse delicat buzele și așeză liniștită șervețelul lângă farfurie:

— Accept cuvântul de onoare. Cât despre rest, nu spera prea mult, domnule Barkeley!

II invită să urce la ea, să servească o

cafea și să privească fotografiile.

Laura trăise toată viața în acel modest apartament de deasupra studioului. Locul era, mai degrabă, dezordonat decât elegant, dar confortabil. Salonul în care îl invită era o adevărată oază de plăcere, cu trei pereți vopsiți în crem, iar cel de-al patrulea – din cărămizi vizibile. De jur împrejurul camerei – foarte multe fotografii în rame metalice, unele cumpărate din galeriile San Francisco-ului, altele – alese din propriile creații. Tonurile de bej și roz încălzeau atmosfera salonului și puneau în evidență mobila din tec și răchită. Și peste tot erau flori, foarte multe flori, care se oglindeau în oglinda venețiană ce aparținuse cândva bunicii sale. În timp ce Roger descoperea și studia locul cu interes nedisimulat, Laura

simți nevoia de a se scuza pentru dezordine, deși detesta oamenii care te invitau și apoi începeau să-și deplângă menajul.

— Asta îți seamănă, spuse el.

— Ce? Dezordinea? întrebă ea surprinsă.

Își putea ușor imagina decorul apartamentului lui de pe bulevardul Van Ness, din Pacific Heights. Cartierul cel mai luxos și mai elegant. Trebuie că avea una din acele decorații victoriene restaurate, la care visa ea în momentele romantice și nerealiste.

— Nu, nu dezordinea, răspunse Roger.

Surâsul lui amuzat descoperea un șirag de dinți albi.

— E neașteptat de fascinant și de primitor! Laura își simți palmele umede,

gâtul uscat.

Avea emoții în fața lui și nu-și putea explica de ce.

— Foarte primitiv, într-adevăr! repetă el ca pentru sine.

— Mulțumesc, dar cred că exagerezi...

Își strânse în mâini mătasea rochiei, părându-i-se mai subțire ca niciodată. Îi era ciudă pe ea că nu fusese în stare să dea un răspuns mai inteligent, că era prea stângace. Și nu era pentru prima oară când i se făcea un compliment.

— Laura?

— Mă duc să pregătesc cafeaua, spuse Laura precipitată.

Rămase în bucătărie mai mult de zece minute, sperând ca astfel să-și poată reveni. Dar, când se întoarse în salon, înmărmuri

văzându-l pe Roger în fața rafturilor cu cărți cum studia o fotografie înrămată, atât de dragă ei. Puse repede tava jos.

— Un prieten? întrebă Roger curios.

Laura își stăpâni cu greu un urlet. N-avea dreptul să facă tot ce făcea, să o complimenteze, să o tulbure cu întrebări cum nimeni n-o mai făcuse până atunci. Era pentru prima dată când se simțea vulnerabilă în fața unui bărbat. Se simțea femeie. Și asta o îngrijora.

— Logodnicul meu, răspunse sec Laura.

Avu satisfacția să-l vadă clătinându-se sub efectul surprizei.

— Nu știam că ești logodită, îngăimă el punând la loc fotografia. Privirea lui era ciudată, întrebătoare și acuzatoare. Directă și tăcută.

— Steve Frost... adăugă ea, evitându-i privirea.

Amintirile năvăliră peste ea cu cruzime. Revăzu părul lui buclat, negru, ochii săi mari, inteligenți, chipul calm, liniștitor... Părea acum atât de departe, de neatins!... Prezența lui nu o tulburase niciodată; se integrase în țesătura vieții ei în mod firesc. Îl iubise mult și, totuși...

— A murit, rosti ea brusc. Acum șase ani. S-a stins repede, în câteva zile. Avea tumoare cerebrală.

— Îmi pare rău, șopti Roger.

— Nu știai? Maggie nu ți-a spus nimic?

— Nu. Singurul lucru pe care mi i-a spus a fost să stau deoparte. N-am reușit... Mă întreb dacă a făcut-o în interesul ei, al

meu sau al tău.

— Ce vrei să spui?

Își dădu părul pe spate, regretându-și întrebarea. Dar nu mai era stăpână pe ea. Era din ce în ce mai conștientă de feminitatea ei și de virilitatea lui. Roger ridică din umeri: —Nu știu exact ce-am vrut să spun, Laura.

— Asta e! Cafeaua e gata, anunță Laura, cu mai multă siguranță. Sper că îți place ness-ul.

— N-am preferințe în ceea ce privește cafeaua.

— Perfect! făcu Laura, regăsindu-și stăpânirea de sine ce o caracteriza de obicei. Mă duc să aduc fotografiile!

Ieși rapid, preocupată de un gând: unde pusese fotografiile? Obrajii i se aprinseră ca

focul. În furia ei de după discuția avută cu Maggie, fusese tentată să le rupă și să le arunce pe fereastră. Dar n-o făcuse. Aprinse veioza de pe noptieră și privi îngrijorată în jur. Văzu cărțile îngrămădite pe noptieră lângă un vas cu petale uscate și parfumate, mobilierul cumpărat cu atâta bucurie de la anticariat. Unde oare pusese fotografiile? Își aminti. Le aruncase sub pat, după ce reușise să îndepărteze ideea distrugerii lor. Cutia era încă acolo, plină de praf de zile întregi!

Se lăsă în genunchi pe covorul persan, cu un braț sprijinit de cuvertura cu motive roz și bej și se întinse până ce degetele ei atinseră familiarele mânere din piele ale mapei. O luă și o deschise. Scoase planșa și, ridicându-se, se întoarse spre ușă. Tresări

speriată. Roger stătea în pragul ușii. În cameră fiind aprinsă doar veioza ce lumina slab, silueta sa era profilată în lumina salonului, frumusețea sculpturală a trupului fiind pusă perfect în relief. Senzații noi, erotice, încercară în acel moment trupul ei.

— Mi-ai păstrat fotografiile sub pat? întrebă el cu o voce catifelată. Nu e mai practic sub pernă?

Laura trase adânc aer în piept și răspunse:

— Nu! Așa e mai ușor și mai comod decât să faci din ele confeti.

—

Roger înainta în cameră, apropiindu-se de ea.

— Eram curios să văd și camera ta... Ești prezentă în fiecare lucru, în fiecare

obiect...

Era acum foarte aproape. Laura se simțea incapabilă să facă vreun gest. Gleznele ei atingeau marginea patului. Înghiți în sec:

— Te-am invitat la o cafea... și-ai luat deja desertul, spuse Laura cu ironie.

Roger îi minge cu un deget obrazii, buzele, bărbia.

— Încă mai am poftă de dulciuri...

Îi ridică fața și se aplecă ușor spre ea. Îi atinse buzele cu buzele lui, savurându-le gustul. Apoi, buzele lui începură să le caute pe ale ei mușcându-le, strivindu-le. Amețită de atingerea catifelată și umedă, Laura își pierdu bruma de control pe care o mai avea. Gura ei se deschise înfometată. Îi respiră răsuflarea, profund bărbătească. Planșa cu

poze îi scăpă din mâini când, într-o cascadă de senzații noi, ea îl luă de după gât. Corpurile li se uniră într-o intimitate instinctivă... Orice dorință de a se opune se risipi ca bruma la răsăritul soarelui Laura plutea legănată de un val ce putea s-o înghită și s-o învârtă la nesfârșit în adâncimile cele mai primejdioase.

Senzualitatea aceasta, de care nu se știa capabilă până atunci, îi făcu pe Roger s-o întindă ușor, sub toată greutatea trupului său, pe pat. Laura se relaxa sub pântecul lui, voluptatea apăsării făcând ca dorința să-i invadeze fiecare celulă a corpului tânăr, ca un drog. Murmură ceva de neînțeles cu o voce șoptind, sălbatic erotică, cu un oftat de nerăbdare, în timp ce gura lui lacomă coborî în adâncul decolteului. Laura gemu

ușor. Focul se răspândi peste tot, oasele i se topeau, carnea i se dizolva într-o senzație dulce ca mierea și amețitoare ca vinul roșu. Mâna de pe talie își schimbă direcția, strecurându-se pe sub țesătura fustei. Degetele alunecau în sus pe pulpa piciorului, electrizând-o. Laura împietri deodată, simțindu-i mâna pe cel mai tainic loc al trupului ei.

— Roger! Nu... te rog... Nu vreau asta!
... Roger!

Patru

O clipă i se făcu teamă că n-o aude sau că nu vrea s-o audă.

Tremurând, cu corpul încă înflorat de mângâierile lui, rămase o clipă să-l

privească. Nu știa ce ar trebui să facă. Nu era sigură nici de ea, nici de el.

Slaba lumină a veiozei umbrea, fără să îndulcească, expresia frumoaselor lui trăsături încordate, reflectând același tumult, ca și profunzimea ochilor lui de culoarea furtunii.

Îl văzu respirând adânc. Apoi se îndepărtă încet de ea, oprindu-se la câțiva pași, fără a-și schimba poziția. Presiunea mâinilor lui slăbi.

— E de ajuns să-mi spui *nu*, Laura. Dar nu mă minți sau nu încerca să te minți pe tine însăși. Doreai asta.

Ea își umezi buzele. Inima îi bătea cu putere și simțea cum sângele îi zvâcnește în tâmples. Lipsa ei de experiență o copleșea.

Vai! Atâtea femei, atâtea fete, poate, Dumnezeu! Ar fi avut, ar fi putut să... însă ea...

— Roger... începu, conștientă de vulnerabilitatea ei în fața acestui bărbat.

Dumnezeule, Maggie avusese dreptate să o pună în gardă în legătură cu acest bărbat! Trebuia nu numai experiență, ci și o anumită sofisticare pentru a se întrece cu puternica atracție sexuală a lui Roger Barkeley. Era ceva mai mult decât un magnetism neobișnuit. Era cuceritor. Și, chiar mai mult, pentru că vedea și înțelegea prea multe lucruri.

— Nu minți, repetă el cu o voce mângâietoare. Părea că și-a regăsit controlul, dar nu era sigură. Ochii lui o priveau cu intensitate, citindu-i și cele mai

ascunse gânduri. O observa de parcă ar fi stat la pândă... așteptând miimea de secundă când adevărul iese la lumină, moment așteptat de orice fotograf.

Adevărul! O cuprinse un fior. Simți cum mâna lui coboară de-a lungul soldului pentru a se retrage și, în ciuda efortului ei de a rămâne imobilă, tot corpul i se însufleți. Buzele bine conturate ale lui Roger se strânsură, demonstrând că a înregistrat deopotrivă și reacția și rezistența ei.

Adunându-și toate puterile, îi susținu privirea cu toată seninătatea de care era în stare și negă din cap.

— Nu, Roger!

Și așteaptă, sperând ca el să ia refuzul drept un act de pudoare și să insiste în

tentativa lui de seducere. O altă parte din ea presimțea că el o va acuza că l-a provocat și pe bună dreptate.

Nu-și închipuise că el o să accepte refuzul cu o mișcare din cap și că îi va da drumul, îndepărtându-se de pat. Nu bănuise nici măcar că va fi copleșită de un sentiment de umilință și regret.

Urmă o scurtă tăcere, în timpul căreia ea se așezase și-și aranjase ținuta și părul, care era pe punctul de a se desprinde din coc.

Roger își trecu și el mâna prin păr. Laura încercă să nu se gândească la clipele în care îi mângâiasă cu degetele părul mătăsos, cu câteva clipe mai devreme.

— De acord, spuse el. Îmi spui nu! Acum vrei să-mi spui și de ce? Aceeași

întrebare, venită de la un alt bărbat ar fi putut părea agresivă, poate chiar insultătoare în implicațiile ei. Venind de la el, nu era așa. Dar Laura nu-i putea răspunde atât de ușor.

— Nu am nicio explicație de dat. Nu vreau să fac dragoste cu tine! decretă ea pe un ton hotărât. Nu în seara asta.

Ultimele cuvinte îi scăpaseră. Rămase ea însăși surprinsă, nevenindu-i să creadă nici că le-a pronunțat, nici că le-a gândit. Dar uimirea lui Roger confirma faptul că le-a rostit. Obrajii i se înflăcărară și nu reuși să nu observe în gând că aceasta devenise aproape un obicei de când îl cunoscuse.

Doamne, ce i se întâmpla? Mai întâi i-a răspuns la avansuri ca o proastă, ca o... ceea ce, în realitate, nu era. Apoi se arătase

iritată și frustrată pentru că punea punct avansurilor. Și acum... îl invită practic s-o ia de la capăt.

Își pierdea complet capul... sau, mai rău...

— Nu în seara asta? repetă el cu o lucire incertă în ochi. Își frângea degetele cu nervozitate.

— Roger...

— Atunci, într-o altă seară?

—

Nu schiță niciun gest pentru a o atinge. Laura nu avea decât un singur lucru de făcut: st. Deschidă gura pentru a spune că respinge definitiv orice posibilitate de a-i ceda vreodată. Dar nu putea. El îi spusese: «Nu minți. Nu te minți pe tine însăși.»

— Tu nu poți să înțelegi! explodează ea într-un acces de mmm le, gândindu-se pe moment să-i spună tot adevărul despre Laura Marie DiMarco. Eu nu sunt... eu nu...

— Nu crezi în... ăăă... „marele zbor” de la prima întâlnire?

Cu certitudine, știa să-și aleagă cuvintele! Ce ironie! Laura își lua zborul oare?

— Eu... nu...

Scutură din cap cu atâta putere că ultimele clame care-i țineau cocul căzură ca niște proiectile în miniatură. Nu știa nici ea ce anume nega cu atâta forță.

— Ce nu?

O lumină iscoditoare strălucea în ochii lui bleu-vert, mai puternică decât oricând.

— Nu... tot!

Căuta cu disperare cuvinte să se exprime. «Calmează-te, Laura!» își ordonă ea.

— Roger, te rog!

— Da?

Categoric, nu făcea nimic să ușureze lucrurile. Reîncepu să-și frângă degetele.

— Ascultă, ne cunoaștem prea puțin.

Slabă scuză! Cu atât mai puțin valabilă dacă se gândea la tot ce fusese deja între ei. Urmă o nouă tăcere. Chipul lui Roger arăta că are aceeași părere cu ea. Apoi, după un timp în care tensiunea dintre ei ajunsese la un punct de maximum, el reluă cu o voce neobișnuit de liniștită:

— Există o modalitate foarte eficace de a îndrepta lucrurile. Mă refer, bineînțeles, la faptul că nu ne cunoaștem.

Laura îl privi cu o neîncredere vizibilă, căutând pe chipul lui semnele a ceea ce putea să se petreacă în mintea lui complicată. Ceva anume – o schimbare a expresiei, o subtilă relaxare în atitudinea lui – o făcu să răsuflă ușurată. Fotul mergea bine. Fără să știe de ce, era sigură de asta. Simțea. Adoptă același ton lejer.

— Mi s-a părut că am auzit că ar fi de ajuns să spun *nu*, îi reaminti ea. Ceea ce am și făcut deja de trei ori.

— De patru, surâse el. Dar cine s-ar fi gândit să le numere?

— După câte se vede, tu!

— Adevărat.

El părea că ezită. Și era, cu adevărat,

prima lui ezitare din 's; ara asta.

— Laura, îți dai seama că, până în momentul în care ai spus *nu*, eu simțeam că e da?

Ea privi în altă parte, mușcându-și buza de jos. Ghicea un amestec de părere de rău și reproș în întrebarea lui și dorința de a primi o explicație.

— Eu... nu sunt obișnuită... să vină bărbați în camera mea fără să-i fi invitat.

Cel puțin, ăsta era un adevăr, strecurat printre toate cuvintele spuse în seara aceea.

— Hmm... făcu el.

Doar atât. Părea că-i este indiferent, deși ea știa că nu-i era. Dar exista o semnificație în aceste sunete. Poate: «Hmm, îmi vine foarte ușor să te cred că bărbații nu intră în camera ta decât invitați» Sau, mai

degrabă: «Hmm, nu cred nicio vorbă.» Sau încă și mai și: «Hmm, situația asta începe să mă calce pe nervi. Pe tine, nu?»

Și, pentru că el se ridică să iasă din cameră, ultima interpretare trebuie să fi fost cea mai apropiată de adevăr.

Dar atunci, o dată în plus, o surprinse, aplecându-se să ridice planșa-contact.

— Știi, Laura, nici eu nu sunt obișnuit să intru într-o cameră fără să fiu invitat.

Dacă ar fi avut mintea clară, ar fi preferat și ea un «hmm» la fel de neutru ca al lui. Dar, în *loc* de asta, îi veni în minte o remarcă pe care o făcuse Maggie, într-o zi, la o cafea. Deveni brusc ironică:

— Să presupunem... Roger tresări.

— Poftim?

Vai, cum o căuta singură cu lumânarea!
Ce va face acum? Și-l certa toată ziua pe
Boz pentru lipsă de tact!

— Roger, nu voiam să spun...

— Zău?

O înfrunta sec, tranșant. Ea ridică din
umeri.

— Ei bine, poate voiam să spun, asta e!
se enervă ea. Dar numai pentru că m-ai
făcut să mă gândesc la o replică a lui
Maggie și...

— Ce replică? Laura ezită.

— Laura?

— Vorbeam despre ce s-a întâmplat la
studio, explică ea, fără prea mult chef. Și
Maggie se întreba îngrijorată ce altceva ai fi
putut face mai mult decât să-ți scoți hainele

și să mă săruți...

— Și câte griji își va mai face după ce îi vei povesti ce s-a petrecut în seara asta.

— Maggie Roberts nu e dădaca mea! se apără ea. Orice ar fi fost, nu se va duce să-i povestească ce s-a întâmplat în seara asta.

— Pe scurt, după, conversația noastră, am asigurat-o că n-ai încercat să mă violezi.

— Și care a fost reacția ei? Ochii ei se îngustară.

— Dacă toi vrei să știi, află că mi-a răspuns că, la câte voluntare ne înconjoară, nu a nevoie să violezi pe nimeni!

Urmă o scurtă **p** auză, destul de lungă, totuși, pentru ca ea să aibă timpul de a regreta tonul pe care îl folosisese.

Apoi, spre marea ei uimire, Roger începu să rida.

— Doamne, Maggie mi-a promis că va face minuni în ceea ce privește reputația mea, dacă accept să expun în galeria ei, dar nu mi-aș fi imaginat că va merge chiar atât de departe!

De ce, în loc să se simtă ușurată că ia replica ei drept o glumă, se simțea doar enervată?

— Noroc că te amuză! îl luă ea peste picior.

El surâse, cu o lentă și senzuală întindere a buzelor, care îi risipi Laurei iritarea și îi răspândi o căldură neobișnuită prin corp.

— Laura, când ne vom cunoaște mai bine, vei descoperi că sunt o mulțime de lucruri care mă amuză. Și, se pare, asta îți

dorești, să ne cunoaștem mai bine, nu?

Îi trebuiră mai multe secunde pentru a măsura toate implicațiile întrebării lui. Dacă răspundea nu, știa din instinct că Roger ar accepta hotărârea ei... și nu i-ar mai revedea, probabil, niciodată. «Nu minți. Nu te minți pe tine însăși.»

— Da, admise ea în cele din urmă. El zâmbi din nou, apoi îi întinse mâna.

— Pot să aștept. Răbdarea e una din rarele mele calități. După o scurtă ezitare, ea îi luă mâna, care o ajută să se ridice. Efectul acestui contact, aproape electrizant, persista încă și după ce el îi dădu drumul la mână.

— Răbdarea? repetă ea sceptică.

Nu și-l putea imagina perseverând în ceva ce nu-i dădea satisfacție pe loc. Dar el

se amuza de neîncrederea ei.

— Da, răbdarea. Am primit o comandă de la un grup ecologist acum câțiva ani...

— *Ciclul Solar*, aprobă ea, amintindu-și de fotografiile devenite postere, de o frumusețe care îți tăia răsuflarea și care aduseseră cauzei câteva milioane de dolari.

— *Ciclul Solar*, confirmă el. Am fost nevoit să stau în cort, în munți, pentru a găsi imagini deosebite. Vara ar fi fost altceva. Și mi-au trebuit șase săptămâni în cursul cărora era să mor înghețat. Am mai pierdut și echipament în valoare de două mii de dolari, echipament devorat de un urs flămând. Dar am reușit fotografia. Exact cum mi-o doream. Așa că, nu-ți fă griji, știu să aștept pentru ceea ce îmi doresc. Mai ales... mai ales când știu că merită. De

acord?

Laura rămăsese hipnotizată de puterea ochilor lui. Prea încremenită pentru a protesta sau a-i întreba ceva.

— De acord, murmură ea.

El ridică mâna, o mângâie pe obraz. Apoi desenează cu degetul marginea plină a buzei de jos.

— Și acum, ce ar fi să mergem să bem cafeaua? După un scurt bună seara, pleacă, puțin mai târziu de miezul nopții.

—

Apoi nu mai auzi vorbindu-se despre e; timp de două zile și jumătate. Sâmbătă după-amiaza, când sosi, era sigură că exact asta își dorise. Până la urmă, cu excepția prieteniei lor comune pentru Maggie, a câtorva sărutări și a pasiunii pentru

fotografie, nu aveau nimic în comun. Nimic.

De acord, era... atrăgător. De un farmec remarcabil, ca să fim cinstiți, farmec de care Laura nu avea chef acum! Dar și tigrii din Bengal aveau același farmec și n-avea nici cea mai mică intenție să lase unul în libertate prin viața ei.

Tocmai terminase ultima întâlnire a zilei cu un mic model de patru ani pe nume Charles – „Micuțul Chuckie” – pentru mama fericită. „Dragul de Chuckie” era genul de copil care dădea de furcă brigăzii pentru minori. Cu toate acestea, Laura se descurcase cu el.

Boz. În spatele biroului de recepție, mormăia la telefon cu un aer de conspirator, tocmai în momentul în care Laura îi conducea pe drăcușor și pe mama lui.

— A... nu închideți, de acord? șopti el înainte de a lăsa receptorul pentru a o privi pe Laura plin de solitudine:

— Dură întâlnire, nu-i așa?

— Dură?!

Își masă ușor ceafa. Parcă îi amorțise și creierul.

— Dacă ar trebui niște postere pentru lupta împotriva demografiei galopante, Chuckie Nichols ar fi candidatul perfect. Maică-sa se lăuda că-l dă la grădiniță la toamnă, dar cred că ar putea tot atât de bine să ardă etapele și să-și trimită micul monstru direct la Alcatraz.

Boz se strâmbă:

— Alcatraz nu mai există, Laura.

În mod cert, nu-i plăcea s-o corecteze, dar mintea lui precisă ca un calculator nu

putea lăsa să se strecoare o asemenea eroare. Cu toate că purta părul în şuvițe roz și o zgardă de câine, legată la gât, era impecabil de doctoral.

— În sfârșit, Alcatraz există încă, dar n-a fost închisoare federală decât între 1934 - 1936 și...

— Boz, vrei să mă scutești? îl imploră ea.

— Sigur, aprobă el cu amabilitate. Nicio problemă. Oh, apropo, e pentru tine.

Îi arată telefonul.

— Pentru mine? Cine e?

După aerul conspirativ pe care îl avea Boz în momentul în care venise ea, crezuse că e unul dintre acei „prietenii la cataramă”, cu care avea interminabile discuții despre

Fortran, BASIC sau COBOL.

Boz zâmbi:

— Roger.

Roger. I se părea că inima și stomacul își schimbaseră locurile între ele. Luă receptorul cu prudență.

— Alo?

— La mulți ani!

— Poftim?

— S-a împlinit o săptămână de când m-ai invitat să mă dezbrac. Aruncă o scurtă privire spre Boz. Băiatul arboră o expresie de încântare și curiozitate.

— Ce amabil să-mi aduci aminte! i-o întoarce ea înțepată.

— Ești uimită că mă auzi? Ea nu-i răspunse.

— Laura?

— Să zicem că, în ceea ce mă privește
acel „bună seara” de alaltăieri putea fi un
adio.

La celălalt capăt al liniei se auzi un
hohot scurt de râs, apoi vocea lui profundă
căpătă o intonație catifelată.

— Chiar mă cunoști prea bine?

Laura își adună toată puterea pentru a
putea rezista acelui glas catifelat.

— Dorești ceva, Roger?

În timp ce formula întrebarea, își dădu
seama de ambiguitatea ei și se muștră în
gând. După o scurtă pauză:

— Ai de gând să reformulezi întrebarea
sau îți răspund cinstit?

— Ascultă, oftă ea, am avut o zi lungă,
foarte lungă și foarte neplăcută...

— Bun. Ce-ai zice de o scurtă petrecere

foarte plăcută? Am rezervat o masă la *Chez Panisse*.

Chez Panisse... I se făcea gura apă numai când auzea numele acestui restaurant din Bay Area. După ce începuse ca simplu birt ieftin, dar bun, prin preajma Berkeley-ului, *Chez Panisse* devenise un local select, unde gurmanzii puteau savura cele mai diverse feluri de mâncare... plătind din plin. Laura nu fusese decât o singură dată, dar masa aceea, începută cu pulpe prăjite a *la Montergy* și încheiată cu un lichior de cireșe amare, figura printre evenimentele memorabile ale vieții ei.

— Roger, ca să-mi pot oferi o cină la *Chez Panisse*, ar trebui să-mi programez o mulțime de ședințe cu micuți ca Chuckie Nichols.

— Ah, „lunga și neplăcuta zi”?

— Închipuiți-l pe Attila copilaș. Râse.

— Trec să te iau la șapte și jumătate și-mi povestești atunci.

În timpul mesei povesti despre Chuckie și încă despre multe altele. Nu-i spunea totul, dar, cu siguranță, spunea mult mai multe decât era obișnuită s-o facă la o a doua sau a treia sau chiar a patra întâlnire.

Firește, i se întâmplase să iasă de două, trei sau patru ori cu același bărbat, în ultimii ani. Dar nu de prea multe ori.

Roger era un interlocutor mai mult decât agreabil și știa mai mult să asculte decât să vorbească. Reținerea pe care o arătase în prima seară se risipise. Răspunse întrebărilor despre profesia lui cu multă sinceritate și cu lux de amănunte, unele

chiar picante, dând impresia că se adresează unui coleg de breaslă de aceeași competență profesională. Atât numai și ar fi fost de ajuns să-i înfrângă o bună parte din rezistență. Farmecul lui înnăscut – pe care îl degaja cu ușurința cu care oamenii obișnuiți respiră – distrusese vechea imagine.

La sfârșitul serii – o seară mai lungă și mai plăcută decât prevăzuse Laura – o conduse până la ușă, o îmbrățișa până când ea i se topi în brațe, apoi plecă, promițând că se vor revedea a doua zi.

Continuară așa timp de trei zile, o săptămână, zece zile. Cu toate că era ocupat până peste cap cu organizarea vernisajului, Roger avea grijă să treacă în fiecare zi pe la studio. Uneori, numai pentru a-i face curte câteva minute, dar cel mai

adesea pentru a-i adresa o irezistibilă invitație în cele mai neobișnuite locuri din San Francisco. Avea un dar inexplicabil de a veni în momentul cel mai potrivit cu o astfel de idee. De la picnicul improvizat la Union Square până la hoinărelile târzii pe străzile luminate din Chinatown. De la după-amiezile de amatori pasionați să-i observe pe oameni la masă, în fața unui ceai sau a unei cafele, în localurile de pe Broadway până la nopțile de răs cu lacrimi din *Punch Line*. Laura descoperi în scurt timp că felul lui de a se distra nu diferea cu nimic de al ei.

O atrăgea și fizic și psihic. Îi trezea curiozitatea. O entuziasma, așa cum niciun bărbat, nici măcar Steve, n-o făcuse

vreodată. Iar simțurile trezite în ea erau pe cât de derutante pe atât de intense. Și, firește, el își dădea seama de asta. Era prea experimentat pentru a nu observa așa ceva! Totuși, nu părea grăbit să termine ceea ce începuse, în mare grabă, în camera ei în nuanțe de roz și crem.

Poate că aștepta să facă ea pasul următor? «La drept vorbind, trăim după modelul libertăților anilor 80. E de presupus că ai străbătut un drum lung, fetițo!» își spuse ea într-o zi de miercuri însorită, la o săptămână și jumătate de prima lor întâlnire. «Tu ai spus *nu*, și probabil, el a hotărât ca tot de la tine să vină și acel *da...* dacă o dorești.»

Dar și-o dorea?

Abandonă ideea strâmbând din nas. Pe

moment avea de lucru. Ceva mai special, adevărat, dar fiindcă o făcea de acum de peste trei ani, n-avea rost să o lase baltă numai pentru că Roger o zăpăcise. Își fixă, deci, pe umăr, cureaua de la geantă, verificând dintr-o privire dacă nu a uitat nimic. Se părea că nu, slavă Domnului! Și așa geanta cântărea o tonă! Dar tot ce era înăuntru, până la ultimul accesoriu, îi era indispensabil. Învățase din experiență că, pentru a-și face meseria la domiciliul clientului, nu erau de ajuns aparatele, obiectivele, filtrele, filmele și luminile. În anumite situații, lucrurile mici și neînsemnate, cum ar fi panglica de lipit sau șurubelnița, puteau transforma un succes sigur într-o catastrofă.

Când ieși din studio, se simțea ca un

animal de povară. Afară îi găsi pe Boz și pe Roger, prinși într-o discuție aprinsă. După expresia feței lui Boz, părea o discuție serioasă.

— ... trebuie să fac acum? întreba băiatul amărât. Vreau să spun, acum, după ce ți-am urmat sfaturile și ea mă crede un *dandy* inabordabil? De luat, m-a luat în seamă... dar va trebui să fiu la înălțime în continuare...

În momentul în care o văzu pe Laura, se opri brusc, înroșindu-se ca un rac. Laura își lăsă geanta jos.

— Sper că nu vă întrerup, spuse ea bănuitoare, privindu-i pe amândoi. Bună seara, Roger.

—

Puneau ceva la cale. Nu-l mai văzuse pe

Boz atât de zăpăcit de la paisprezece ani când, cu sinceritatea celui îndrăgostit prima dată în viață, îi declarase că o iubește.

— Bună seara, Laura. Nu, nu ne întrerupi. Făceam un fel de... târg avantajos pentru amândoi, zâmbi el provocator.

Numai că siguranța lui rece contrasta puternic cu tulburarea adolescentului.

Roger era îmbrăcat în stilul clasic californian: bascheți, blugi, o cămașa cu dungi bleu și albe, ceea ce îi făcea teribil de atrăgător.

— Un târg avantajos? Un fel de „chit pe chit? întrebă ea. Purta un costum verde ca menta, cu pantaloni ale căror manșete lăsau să se întrevadă șosetele la fel de albe ca și tenișii. Părul îi era strâns, ca de obicei, într-o coadă groasă, care îi cădea de-a lungul

brațului până la talie.

— Ăăă... Roger îmi explică în ce fel, ăăă... să vrăjesc o fată, mărturisi Boz dintr-o suflare.

Folosea la fel de natural jargonul adolescenților, ca și limbajul informaticii.

— Probleme de-ale bărbaților, Laura. Nimic oare să te intereseze, știi ce vreau să spun...

Nu, nu știa, dar nu-i era greu să-și imagineze. Strălucirea ochilor lui Roger îi confirma bănuielile.

— Și ce-i oferi tu lui Roger în schimbul acestor sfaturi? întrebă ea cu o voce prefăcută.

— Mici informații, strecură Roger calm. Nimic care să te intereseze...

— Ah, da?

— Ei bine... eu... bolborosi tânărul asistent, strâmbându-se și înțelegând capcana în care tocmai căzuse.

Încercând să dreagă, lucrurile, adăugă:

— În sfârșit, glumește... Eu să-l sfătuiesc pe el?! Doar e un as în materie!

— Mergi, Boz, spuse Roger.

Băiatul se înroși din nou și creasta lui de cocoș se pleoști.

— Îmi pare rău...

—

Părea atât de supărat, încât Laurei i se făcu milă de el. Pe de altă parte, toată întâmplarea nu făcea decât să o flateze.

— Nu-i nimic, Boz, surâse ea cu subînțeles, întorcându-se spre Roger. Și ce planuri avea asul nostru pentru astăzi?

— Am aflat că faci un reportaj la

persoane particulare și mă întrebam dacă, din întâmplare, n-ai avea nevoie de vreun angajat care să-ți ducă materialul.

— Tu mi-ai căra mie materialul?

În minte îi încolțise o idee nebunească.

— De ce nu? Ar putea fi instructiv.

După felul cum o privea, nu s-ar fi zis că își făcea planuri să se instruiască în materie de foto. Laura își azvârli coada pe spate cu un zâmbet malițios.

— S-ar putea, îi dădu ea dreptate cu un aer inocent. Ai făcut vreodată fotografii la o aniversare?

Cu coada ochiului, văzu că Boz se pregătește să spună ceva, dar îl opri cu o încruntare a sprâncenelor.

— O aniversare? repetă el gânditor, fără să observe schimbul de priviri dintre

Laura și Boz. Nu, cred că nu.

Tot chipul Laurei era numai miere.

— Minunat! Ar putea fi o experiență cu totul nouă.

—

Câteva ore mai târziu, în grădina unei luxoase locuințe, Roger se abținea din răspuneri să nu izbucnească în râs.

— Doamne, Laura! gemu el printre hohote. Ai fi putut să mă previi că e vorba despre aniversarea unui câine!

— Poftim?! Și să pierd ocazia de a-ți vedea fața în momentul în care ți-a fost prezentată fetița care își sărbătorea trei anișori?

— Iubito, era cât pe ce să calc pe fetița asta! Pentru mine există fire de praf mai mari decât javra asta!

— Împărăteasa Esmeralda nu e o javră!
E un *Lhasa Apso* cu pedigree și premiu de frumusețe la concursuri internaționale.

— Dacă spui tu.

— Da. Și, ceea ce e și mai important, doamna Poindexter-Merliss e de această părere și mă plătește gras ca să las posterității mărturie despre un eveniment epocal. Și acum, n-ai vrea să-mi ții scara ca să fac câteva fotografii panoramice?

— Cu plăcere.

Dar, câteva secunde mai târziu, mâinile îi alunecau de pe scară pe șoldurile ei, apoi spre talie. Căldura acestei atingeri i se păru atât de naturală, atât de familiară... însă atât de amețitoare, încât aproape că-și pierdu echilibrul.

— Roger!

— Mmm?

— Scara trebuie s-o ții!

— De ce? Merge foarte bine și așa.

— Pentru tine, probabil. El râse și-și retrase mâinile.

— Mergi.

Îi trebui ceva timp ca să se adune. Degetele îi tremurau pe aparat. Reuși, totuși, să-i prindă în cadru pe toți cățeei care se plimbau prin decorul somptuos amenajat.

Situat la sud de San Francisco, între golf și oceanul Pacific, cartierul Burlingame, supranumit și „Peninsula Aristocraților”, semăna cu o comunitate ultra-privilegiată și ultra-bogată. Palate de vis, terenuri de tenis șic, grajduri private și piscine deosebite

rivalizau cu opulența și snobismul. Era exact genul de loc unde o femeie își permite să sărbătorească aniversarea câinelui ei. Cu mare pompă, cu un «tort» făcut din șapte kilograme de ficat gras, împănat, pentru prietenii” reginei zilei.

— Doar câteva fotografii de ansamblu și terminăm, promise Laura Nu te grăbi. Cât timp potaia aceea nu se repede la mine, rezist.

Laura continuă să apese pe declanșator cu o viteză și o precizie care dovedeau o practică îndelungată.

— Hamlet? întrebă ea. Voia numai să-și manifeste simpatia.

— Ce mai simpatie! Cu colții îndreptați spre...

— Roger!

— Mi s-a mai întâmplat să mi se facă avansuri în timpul unui reportaj, dar există, totuși, o limită! continuă el, scandalizat.

Stăpânindu-se să nu râdă, Laura făcu o ultimă fotografie și rebobină filmul. Roger era cu adevărat imposibil! Fusesse un adevărat prieten de-a lungul acestei aventuri, lăsând-o să profite de priceperea lui cu o sinceritate dezarmantă, având în vedere faptul că, profesional, erau în competiție Coborî scara cu un zâmbet mulțumit.

— Te-am prevenit că va fi o experiență nouă pentru tine.

Roger îi ridicase deja geanta, fără niciun efort vizibil, în timp ce, cu celălalt braț, o lua prietenește de talie.

— Da, m-ai prevenit.

—

— În orice caz... ce s-a întâmplat cu Hamlet nu se poate compara cu povestea de acum doi ani.

Era teribil de conștienta de forța brațului care o înlănțuia și de atingerea corpului lui de al ei.

— Ce s-a întâmplat acum doi ani?

— Una dintre invitatele Esmeraldei era în călduri, așa că aniversarea s-a încheiat cu o orgie canină.

Ochii bleu-vert străluciră amuzați. Razele soarelui la apus dădeau reflexe de aur venețian părului lui și îi cizelau trăsăturile sculptate ca în piatră.

— Și ai făcut fotografii? întrebă el. Ea se prefăcu ofensată:

—

— Bineînțeles că am făcut, domnule Barkeley! Sunt o profesionistă. Și le-am făcut chiar foarte bune! Clișeele mele au fost folosite drept probe în procesele de paternitate!

El tresări:

— Oare glum... Nu, nu glumești, remarcă el, privind-o cu ochii măriți. Ei bine, ce mai urmează pe lista festivităților?

— Spectacolul. Un film cu Rintintin.

— Aș fi preferat *Lassie*.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Nu contează, adaug la datorii. Îmi ești datoare vândută pentru această aventură în lumea canină.

— Îți sunt datoare?!

Că o numise de două ori „iubito” în mai puțin de jumătate de oră, nu însemna

nimic? Nu, nu însemna nimic...

— Bineînțeles, confirmă el chiar la urechea ei. Și știi și cum o să-mi plătești. Am nevoie de o parteneră la vernisajul organizat de Maggie, săptămâna viitoare. Și această parteneră, domnișoară DiMarco, vei fi tu.

— D... dar...

Propunerea o lăsase fără grai.

— Nu se discută, o întrerupse el dictatorial. De data asta, nu mai ai niciun cuvânt de spus, pentru că e deja hotărât: da!

— Eu... eu nu cred...

— Va fi o experiență cu totul nouă pentru tine, zâmbi el. Și îi șterse cuvintele care-i stăteau pe buze cu un sărut.

Laura mai asistase la vernisaje, dar niciodată nu fusese la unul atât de marcant și de luxos ca cel organizat de Maggie Roberts pentru Roger. Toată elita artistică era adunată acolo, într-o ambianță strălucitoare, excitantă, dar și intimă în același timp.

— Văd că niciunul nu mi-ați urmat sfatul de a vă ține departe unui de celălalt, remarcase Maggie, în felul ei deschis, pe la mijlocul serii.

Era mai sofisticată ca oricând. Rochia de tafta foșnitoare, drapată, de la *Yves Saint-Laurent*, răspândea în galerie un val de parfum *Opium*. Era o gazdă perfectă.

— Te așteptai să-i urmăm? o provocă

Laura. Știind din experiență că trebuia să o contrazici ca să scapi de lecția de morală.

Cu paharul de șampanie în mină sau cu o gustare, nu scăpa din priviri colțul opus al camerei, unde se afla Roger. În haina neagră, contrastând puternic ou cămașa albă, el era personificarea însăși a eleganței și a virilității masculine. Era prins într-o conversație cu o celebră prezentatoare de televiziune – o veche „prietenă” – care-l răpise de aproape zece minute, sub pretextul că-i prezintă cuiva. Scuza era la fel de falsă ca și surâsul forțat cu care o privea pe Laura.

Termină de mâncat fără să-și poată dezlipi privirea de la ea. Maggie o observă:

— Nu mă așteptam deloc. Cu Roger... în sfârșit, face ce vrea el când vrea, dar nu

cred să facă același lucru, în același loc, cu aceeași persoană, mai mult de două ori la rând. Însă tu, Laura... suspină ea clătinând din cap. După tot ce să petrecut în studioul tău...

— Maggie!

Laura își tampona buzele cu un șervețel de hârtie și luă o gură de șampanie.

— Mă bucur că te interesează, dar aș prefera să nu-ți faci griji pentru mine. Sau, dacă, totuși, îți faci, cel puțin, te rog să fii logică. Acum câteva săptămâni mă sfătuiai să mă arunc, practic, în brațele bărbatului pe care îl voi alege și acum...

— De acord, o întrerupse Maggie, făcând cu mâna un semn că se lasă bătută. Pe viitor, voi încerca să fiu logică. Tu încearcă doar să fii prudentă.

Cu acest avertisment și o fluturare de mână, care evidențe culoarea carmin a ojei, se răsuci pe tocuri, îndreptându-se spre un alt grup de invitați.

Mușcându-și buzele, Laura își dezgoli gâtul acoperit de părul lung, acaju, lăsat liber, făcând să strălucească în lumina camerei cerceii din argint.

Se îmbrăcase cu o grijă deosebită, alegând o fustă de mătase albă și un kimono asortat, peste o cămașă de mătase ametist. Sandalele cu tocuri subțiri și poșeta de seară erau argintii. Era costumul cel mai rafinat din garderoba ei. Și, în momentul în care zărise surâsul ivit pe buzele lui Roger când venise s-o ia, inima ei tresărise de fericire.

În următoarele trei ore, discutase cu

toți cei prezenți - în majoritate, femei. Dar constată că privirea i se îndrepta spre el tot mai des. Din când în când, ochii lui ca adâncul mării o învăluiau într-o îmbrățișare la fel de caldă ca și briza verii.

Socoti că e mai înțelept să facă un tur al sălii pentru a examina operele expuse. Faptul că era înconjurată de fotografiile lui Roger Barkeley o emoționa.

Imaginea de ansamblu îți tăia respirația. Portretele minuțios compuse, care cristalizau esența însăși a personalității umane, uimitoarele peisaje, care subliniau valoarea intrinsecă a momentului, calitatea tehnică trezea admirația profesionistului din ea, în timp ce pasiunea, pe care o descoperea în fiecare fotografie o răscolea, trezindu-i cele mai ascunse sentimente.

Era adâncită în contemplarea unui arbore calcinat, care părea că înalță o rugăciune spre infinitul ceresc, când auzi o voce care i se adresa.

— Da?

Întoarse capul către persoana care o întrerupea. Era o femeie de vreo patruzeci de ani. Subțire, de o eleganță sobră, dar rafinată. Părul blond, tuns scurt, era presărat cu fire argintii și ochii, cu ușoare riduri spre tâmples, erau de un gri-bleu foarte dulce.

— Laura DiMarco? întrebă ea. Laura încuviință.

Femeia zâmbi și-i întinse mâna. Cu toate că răspândea o liniște calmă, chipul ei purta semnele unei nenorociri trecute.

— Sunt Lilah Hobart, sora lui Roger.

— Bună seara.

Laura strânse mâna întinsă. N-ar fi făcut niciodată legătura. Nu remarca nicio asemănare fizică.

— Îmi pare foarte bine că te-am întâlnit. Am auzit o mulțime de lucruri despre tine.

— Chiar așa? se miră ea puțin stingherită. De la... de la Roger? Lilah luă o figură dezolată.

— Din păcate, nu. Ca să fiu sinceră, niciodată nu l-am auzit vorbind despre tine.

— Dar atunci, de la cine?

— Cred că «o mulțime» e un pic exagerat, recunosc ea cu un zâmbet vinovat. Adevărul e că încercam să-mi găsesc fratele acum câteva zile, ceea ce e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. Dar,

cel puțin, știam în ce oraș este... A fost o vreme când nu știam nici măcar pe ce continent trăiește! Așa că am sunat-o pe Maggie Roberts la galerie și ea m-a informat că aș putea să dau de Roger trecând pe la tine.

— Într-adevăr?

— Da. Mi-a dat și numărul tău de telefon. Eu... Sper că asta nu te supără... se îngrijoră brusc Lilah Hobart, sincer neliniștită de această posibilitate.

— Nu, deloc, o asigură mecanic Laura.

În sinea ei se gândea că, totuși, asta s-ar putea s-o supere.

— Mă tem că nu înțeleg, mărturisi ea.

— Am sunat la studio, dar Roger nu era acolo, continuă cu amabilitate doamna. Și nici tu, din nefericire. Dar am avut o foarte

plăcută conversație cu un tânăr asistent...

— Boz.

Laura spuse numele, având brusc sentimentul că a înțeles totul într-o clipă. O discuție cât se poate de serioasă cu *punk-ul* ei preferat devenea de acum indispensabilă.

Lilah nu avea nimic din latura seducătoare a fratelui mai mic, dar împărtășea, aparent, același simț perceptiv, căci bănuia imediat cam la ce s-ar putea gândi Laura.

— N-a comis nicio indiscreție. Are doar volubilitatea specifică vârstei. Și, după primele replici... ei bine, trebuie să recunosc că l-am încurajat. Eram curioasă.

Izbucni într-un râs plăcut, ironizându-și propria slăbiciune:

— Soțul meu, Peter, mă tachinează

destul pentru aerele mele de soră mai mare. Are dreptate, dar nu sunt încă pe deplin convinsă că nu are nevoie de protecție... De fapt, nu aş exagera atât dacă şi el ar fi mai deschis cu mine, măcar din când în când...

Laura se întreba unde voia să ajungă.

— Doamnă Hobart... începu ea.

— Spune-mi Lilah, te rog.

Laura ezită. Simţea instinctiv că nu are de ce să se ferească de această femeie. Era de o candoare la fel de emoţionantă ca şi vulnerabilitatea ei prost disimulată.

Rămânea, totuşi, o undă de neîncredere în ce priveşte scopul real al acestui dialog.

— De acord, Lilah, reluă după o scurtă pauză. Şi tu poţi să-mi spui Laura.

— Ce drăguţ! Cred că nu ţi-am făcut o

impresie prea bună, nu-i așa? Mai întâi te abordez fără să mă prezint, după care îți mărturisesc că l-am tras de limbă pe asistentul tău, îndemnându-l să-mi povestească intimități...

— Doamnă Hob... Lilah, o întrerupse simțind că roșește. Nu știu ce a putut să-ți povestească Boz, însă sigur nu există „intimități” în ceea ce ne privește pe Roger și pe mine...

— Te rog să mă scuzi, Laura.

Umbra de nefericire care se ivi în ochii ei nu lăsa nicio îndoială asupra sentimentelor care o animau.

— Nu mă gândeam la așa ceva, se grăbi ea să îndrepte lucrurile. Cu toate că situația ar fi cât se poate de plauzibilă... în sfârșit, vreau să spun că ești foarte frumoasă și eu

știu ce gusturi are Roger... Oh, Doamne, fac gafă după gafă, nu-i așa?

— Cam așa, zâmbi Laura fără să-i poarte pică. Fără să știe de ce, schimbul acesta de replici nu i se părea chiar atât de agresiv pe cât ar fi putut să fie. Lilah Hobart acceptă dojana fără să se supere.

— Lasă-mă să încerc un subiect mai puțin primejdios. Să vorbim despre meseria ta. Ești fotograf, nu? Ce lucru fascinant trebuie să fie!

— E stimulant, recunosc Laura, acceptând cu bucurie această turnură a conversației. Studioul meu se află în North Beach.

— Așa l-ai cunoscut pe fratele... E culmea! O iau de la capăt! Soțul meu m-ar omorî. De Roger, ce să mai spun!

Dădu cu disperare din cap zâmbind stingherită.

— Cred că după ce am ajuns într-un asemenea punct, aş face mai bine să mă întorc la tartine. Fiindcă am fost învăţată să nu vorbesc cu gura plină, aş putea evita să te torturez.

— Nu, nu-i nimic... De fapt, chiar aşa l-am cunoscut pe Roger. A pozat pentru mine. Lilah făcu ochii mari.

— Roger?

—

— Roger, confirmă ea, fără să-şi poată stăpâni râsul amintindu-şi şedinţa de pozat.

Cu toată indignarea de la început avea prea mult simţ al umorului pentru a nu-şi da seama acum de grotescul situaţiei.

— Totul a început cu o neînţelegere.

Și-i oferi interlocutoarei sale o versiune amuzantă, puțin îmbunătățită, a ceea ce s-a petrecut.

— De necrezut! exclamă Lilah cu o lucire malițioasă în ochii ei senini. Și nu pot să pun mâna pe una din pozele astea?

Laura luă un aer conspirator.

— Roger mi le-a confiscat pe toate, dar mai am negativele.

— Hmm... Aș fi tentată să-ți sugerez să faci niște fotografii de format mare, niște postere sau cam așa ceva. Pe unele le-aș înrăma ca să le agăț pe sinistrii pereți albi din salonul fratelui meu. Numai Dumnezeu știe ce nevoie are apartamentul ăsta de o urmă de viață!

— E puțin... spartan, aprobă Laura, atenuând, cu diplomație, observația.

Intrase în casa în stil victorian cu câteva zile înainte și fusese surprinsă că era de goală. În afară de echipamentele fotografice, care trebuie să fi costat zeci de mii de dolari și care nu lipseau din nicio cameră, alături de vegetația dezordonată, locul era complet lipsit de personalitate. Cele câteva mobile – minimum necesar – păreau achiziționate de la vreo societate specializată în amenajarea hotelurilor de serie. Fusese șocată – și ciudat de tristă – să afle că Roger locuia acolo singur de șase ani.

— Fratele meu a considerat întotdeauna noțiunea de „casă” ca pe ceva trivial, oftă Lilah melancolică. A avut mereu aversiune pentru tot ceea ce te poate lega: scaune, locuri, oameni...

Laura nu afla nimic nou. Descoperise aceste lucruri singură și acum știa exact cum prefera Roger să-și trăiască viața. Era genul de om care călătorește cu minimum de bagaje: ceva cât se poate de ușor și nimic sentimental. Un «rolling stone» în persoană, care se plimbă prin toată lumea. Iar cuvintele spuse de sora lui păreau să conțină și un avertisment, nu numai o simplă îngrijorare prietenească. Înainte de a avea timp să răspundă, simți o mână cuprinzându-i umerii. Contactul a fost scurt, dar electrizant. Instinctiv, își dădu seama că ei era acolo.

— Oare Lilah te delectează cu aventurile mele din trecut? se interesă Roger cu vocea la fel de mângâietoare ca și

mâinile.

— Aș spune, mai degrabă, că cu o delectez pe ea cu aventurile tale din prezent, rectifică Laura, întorcând în același timp capul ca să-l poată vedea.

Ar fi dorit să se poată sprijini de el, să se abandoneze cu încântare în brațele lui puternice.

Dar rezistă tentației.

— Fratele meu, fotomodel! pufni Lilah, luându-l în râs cu o afectare evidentă.

Râsul lui Roger izbucni deschis și călduros.

— Credeam că m-ai iertat pentru povestea aceea, iubito.

— Te-am iertat, dar nu-mi cere să uit și ceea ce nu se poate uita.

— Bun, nu-mi rămâne decât să mă

resemnez. Numai că te rog ca nu cumva să-i dai clișeele surorii mele.

— Cum, Roger Barkeley?! se indignă Lilah. N-ai încredere în mine?!

— Știi bine că mi-am pierdut încrederea în tine acum douăzeci de ani, când le-ai spus celor de la revistă că sunt minor tocmai în momentul în care se pregăteau să publice una din fotografiile mele pe pagina dublă din interior. Am ratat șansa de a fi primul fotograf din istoria Statelor Unite angajat ilegal de un cotidian național!

Râse din nou:

— Dar ce contează? Sunt fericit că ai venit în seara asta.

— Ca și cum s-ar fi putut să nu vin! Știu că tata și mama...

— El e la Washington, să ungă roțile

birocratiei. Și ultima dată când am auzit vorbindu-se despre ea, era pe Coasta de Azur, ocupată să se dea cu bronzol!

Vocea lui era rece și cinică. Fără să-i dea prea multe detalii despre copilăria lui, îi spusese destule Laurei ca ea să înțeleagă ce relații erau, între el și părinții lui... între ei nu fusese niciodată ceea ce o lega pe ea de propriul tată.

— Roger... încercă să protesteze Lilah.

— Lilah lasă... Oricum nu-i așteptam. Tonul era politicos, dar ferm, ca o ușă care se i închide fără zgomot.

— Ce face Peter? Lilah oftă.

— E într-o călătorie de afaceri și-mi lipsește, cum nici nu fi poți imagina!

—

— Gemeni? Figura surorii lui se îndulci

brusc.

— Sunt tot în al, nouălea cer și tot datorită cadoului tău de aniversare. Nici nu știu cum să-ți mai mulțumesc pentru acest boa constrictor. Dar I am să găsesc eu o modalitate.

— Un boa constrictor? repetă Laura uluită. Lilah încuviință, ridicându-și ochii în sus.

— Nu cunoști o guvernantă căreia să-i placă șerpii? A mea amenință că pleacă.

— Ar trebui să fii fericită că le-am adus numai șarpele, Ei îmi ceruseră și ceva tobe în plus, glumi Roger.

— Oh, Doamne!

Cu vârfurile degetelor Roger începuse să mângâie umerii Laurei. Ea tresări atât de puternic la această mângâiere, că era

imposibil ca el să nu-și fi dat seama.

— Mergem? întrebă el.

— Să plecăm?

Propunerea era neașteptată. Galeria era încă plină de lume.

— Mi-am făcut datoria, decretă el. Și, după cum se descurcă Maggie în vânzarea operelor mele, prefer să dispar înainte de a mă scoate și pe mine la licitație.

— Dar...

Ochii negri se adânciră în ochii bleu-vert. Vorbea serios. Voia să plece. Cu ea. Imediat.

— De acord, dacă asta vrei. De fapt, aceiași lucru îl dorea și ea.

— Șampanie! anunță ea bucuroasă, o oră mai târziu, scoțând din frigider sticla și aducând două pahare de cristal în salon.

Pregătise totul, chiar și vasul cu gheață, înainte ca Roger să treacă s-o ia. După-amiază, îi venise ideea că... nu se știe...

— Magnific! răspunse ei leneș.

—

Se cufundase între pernele moi și colorate de pe canapea, cu grația nepăsătoare și firească a unei pisici sălbatice în vizuina ei. Își scosese pantofii și haina. Nodul cravatei era desfăcut, la fel ca și primii trei nasturi ai cămășii de mătase albă, lăsându-se să se vadă un triunghi de piele bronzată. În ciuda avertismentului lui Maggie, expresia *simte-te ca acasă* plutea prin capul ei.

Ciocniră pentru reușita vernisajului, pentru Maggie, pentru acel *Nikon 35* al lui

Roger, pentru boa constrictor și încă pentru două sau trei lucruri la fel de aiurite. Astfel, după două pahare, Laura ajunsese la capătul puterilor.

În mijlocul hohotelor de râs copleșitoare, Roger deveni brusc foarte grav:

— Pentru tine, declară el fără preambul, ridicându-și paharul.

— Pentru mine?

— Da.

O privea pe sub genele ușor lăsate, măsurând-o fără grabă. Laura își simțea corpul invadat de o căldură ciudată și înghiți încă o gură de șampanie. Nu era amețită, dar avea plăcuta impresie că efervescenta vinului îi dansa prin vene.

După câteva secunde ridică și ea

paharul.

— Atunci și pentru tine!

— Pentru noi doi!

La fel de grav și de serios, sorbi ultima înghițitură din pahar, apoi îl așează jos.

— Laura, știu că ai impresia că m-am jucat atunci când ți-am cerut să mă însoțești la vernisaj. Dar, pentru mine, a însemnat foarte mult să te am lângă mine.

— Și pentru mine la fel, răspunse ea cu sinceritate. Să-ți văd toate lucrările adunate la un loc. A.

Își căuta cuvintele ca să descrie sentimentele pe care i le provocaseră fotografiile.

— E remarcabil ceea ce faci, spuse ea simplu. Nu era o laudă, era doar adevărul. El zâmbi:

— Mergi.

Intensitatea cu care rostise aceste două silabe o făcu să tremure ușor. Își termină șampania. Urmă o scurtă tăcere. Ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul canapelei. Rochia de mătase foșni. Tresărind, își aminti mângâierile lui Roger din prima seară, din același loc...

Ei se ridică, apoi se apropie de ea cu gesturi care o duceau cu gândul la o superbă pisică sălbatică așteptând, la pândă...

— Sunt dezolat că a trebuit să te las atâta timp singură.

— Nu m-a deranjat deloc, îl asigură ea cu un zâmbet simplu.

Era ceva ciudat Câteva minute mai devreme se simțea atât de destinsă cu el.

Dar acum... Era nu numai agitată, ci și tensionată.

— Hmm... Era interesant După cum îi spus, o experiență nouă pentru mine. Să fiu atât de aproape de lumea ta...

— Lumea mea? Ce vrei să spui cu asta?

Își trecu degetele prin părul răvășit. Laura îl privi mirată, gândindu-se că nu era neapărat necesar să-i dea o explicație.

— Ei bine... De obicei, nu ne învârtim prin aceleași cercuri.

— Dar ne-a fost destul de bine în ultimele două săptămâni, când ne-am învârtit în aceleași cercuri, nu?

— N-avem o prietenă comună care se numește Maggie Roberts?

— Da, recunosc ea cu vocea răgușită.

Se apropiase și mai mult. Toate

simțurile ei înregistrau această vecinătate, parfumul pielii lui - un mosc subtil care îi încânta nările.

— Ceea ce nu înseamnă că nu sunt diferențe între noi...

— Singura diferență este că tu ești femeie și eu sunt bărbat. Și nu mi-ar fi plăcut să fi fost altfel.

O îmbrățișa și degetele i se pierdură în abundența părului ei. Îi cuprinse cu palmele fața. Îi desena marginile gurii cu vârful limbii, senzual, jucându-se, ca și cum i-ar mușca buza de jos.

Laura răspunse la sărut cu o tandrețe pe care nu o bănuia. Fără voia ei, mâinile îi lunecară pe mușchii brațelor. Întorcându-se spre triunghiul de piele goală de la baza gâtului. Avea pielea caldă, mătăsoasă... Cu

degetele îi mângâie umerii, de-a lungul claviculelor. Fremăta.

Limbile lor se regăsiră într-o dulce împletire, căci Laura îi răspundea la fiecare mișcare. El avea inițiativa. Ea îl urma, dar nu orbește. Știa încotro se îndreaptă amândoi.

Era nerăbdătoare să descopere tot ce va urma... Pielea lui îi plăcea ia nebunie...

Simțurile îi vibrau, cântau în armonia fierbinte a îmbrățișărilor. Roger îi descoperise pielea goală a umerilor sub mătasea lucioasă a rochiei.

— Nu porți nimic pe dedesubt, nu-i așa? murmură el cu răsufierea tăiată, lăsând un lanț de sărutări arzătoare de-a lungul gâtului. Ea nu-i răspunse decât cu o

răsuflare adâncă de plăcere când palma lui se strânse pe unul din sâni. Îi prinse cu dinții lobul urechii, iar suflul lui fierbinte o pătrundea cu mii de unde de dorință.

— Laura, te doresc. De la început... Să te ating... să te am... să te fac să tremuri...

Nu-i era teamă. Crezuse că îi va fi frică, dar, în loc de frică, nu simțea decât o sălbatică certitudine feminină: era sigură de ceea ce făcea. Nicio îndoială nu putea să-i știrbească vraja momentului. Dorința o învăluia cu totul.

Roger o luă în brațe, strivindu-i corpul de al lui, într-o îmbrățișare care îi mărturisea pasiunea mai bine decât cuvintele.

— Vezi... vezi ce ești în stare să-mi faci...

— Oh, Roger...

Inima îi bătea nebunește. Reuși, cu gesturi stângace, să-i descheie cămașa.

— Spune-mi că vrei, că asta vrei și tu... Spunea da cu tot corpul. Dar el avea nevoie, voia să audă consimțământul ei. Și i-l dădu, nebunește, spontan, cu un singur cuvânt tremurat.

O silabă. O invitație care răspundea la altă invitație. O promisiune a pasiunii și iubirii.

Un adevăr.

O purtă în brațe spre camera în tonuri de roz și crem ca pe un lucru infinit de prețios. Își abandonează sandalele pe drum. Când o lăasă, picioarele i se afundară în covorul moale, persan.

Roger o dezbracă, acoperind-o cu

sărutări și mângâieri, lăudând frumusețea descoperită când cu buzele, când cu ochii, când cu mâinile. Zâmbi când vârfurile sânilor se ridicară, încercând, parcă, să se apere de mângâierile lui. Laura respira adânc, copleșită de un amestec de senzații necunoscute. El părăsise sânii, coborând spre talia subțire și fină. Ea se arcuia cu timiditate, cu ochii măriți, descoperind în același timp cu el izvoarele feminității sale.

— Întinde-te, iubito...

Se dezbracă și el și rămase în fața ei tăcut, cu sufletul la fel de gol ca și corpul, privind-o adânc cu ochii lui bleu-vert.

Și atunci, Laura simți că i se face frică. Nu de el, ci de ea însăși. De ceea ce urma să facă.

— Roger...

Întinse mâna spre el. O luă de mână și se așeză lângă ea, pe pat. Salteaua se mișcă ușor sub greutatea lui.

— Știu, șopti el, îndepărtându-i șuvițele de păr rătăcite pe obraz. Suntem făcuți unul pentru celălalt, dar, în această noapte, vom învăța să ne cunoaștem.

Curiozitate... Dorință... Cele mai omenești forțe se alăturară pentru a-i pecetlui buzele în momentul unei confesiuni pe care se simțea datorare s-o facă. Virginitatea ei. Alegerea ei. Tăcerea ei.

Totul era nou pentru ea. Încântarea pe care o trezea în ea înlătura toate incertitudinile. Bucuria se împletea cu pasiunea când îl auzea gemând, când îi simțea fremătând descoperindu-i corpul.

O încânta puterea suplă a corpului lui,

de la umeri până la tors și până la mușchii prelungi ai picioarelor. Se bucura de toate gesturile lui, de toate îmbrățișările, fără să-i fie teamă, cu inocență, simțind intuitiv că trebuie să aibă încredere în el.

Să dea. Să ia. Să ofere. Să primească. Fiecare dorință era trezită și satisfăcută numai pentru a se transforma în alta, și mai puternică, și mai răscolitoare. Deodată își dori ceva despre care n-avu idee niciodată decât o vagă impresie. Dorea... Trebuia... Era o dorință ireversibilă, atât de puternică, atât de neașteptată...

— Roger, te rog...

Nu mai respira, nu mai gândea, nu mai vedea nimic. Simțea numai. Catifeaua buzelor lui pe piept, mușcătura ușoară a dinților pe sân, atingerea aspră a bărbii lui

nerase pe pielea ei netedă...

— Eu... eu nu pot...

— Ba da, poți, o contrazise el, lăsând mâna să-i lunece între pulpele ei.

—

Se deschise pentru el, cu brațele strânse în jurul lui, lipindu-se de el, agățându-se, mișcată de o furtună de emoții. Închise ochii, gata să explodeze într-un milion de fragmente incandescente.

Mișcările lui Roger se făcură tot mai grăbite, respirația i se îngreuna...

Se gândi că, probabil, va suferi. Micul colț din minte care îi mai era capabil să raționeze o pregăti să accepte durerea. Dar nu simți nicio durere. Cel puțin, nu așa cum se aștepta.

Avu o scurtă clipă de neplăcere, urmată

de o urmă de rezistență fizică, care dispăru aproape înainte de a fi conștientă de ea și de semnificația ei.

Roger înțelese, căci îi spuse numele cu o voce aspră și încercă să se întrerupă.

Dar era prea târziu. Barierele dintre ei erau căzute, în toate sensurile. Laura se arcui, primind forța palpitantă a posesiei masculine. Un tremur o cuprinse. Se arcui mai mult și deschise ochii, adâncindu-și privirea în privirea lui.

Ochii lui albaștri răspândeau flăcări, iar trăsăturile îi erau încordate. Tremura și el, cu corpul încordat ca un arc. Oricât de neexperimentată era, înțelese în ce moment el încetă să se mai lupte pentru a păstra controlul îl auzi înjurând, apoi repetându-i numele. Mânie, acuzare, acceptare a

inevitabilului?

Nu putea ști.

Țipă când el o pătrunse a doua oară, dar el îi sorbi țișătul într-un sărut devorator și ea îi gustă de pe buze aroma propriului corp. Erau noi unul pentru celălalt, dar ceea ce îi unise în aceste minute de extaz era vechi de când lumea.

Sase

În momentele care urmară, niciunul dintre ei nu vorbi. Ghemuită în brațele lui, Laura îi auzea respirația lentă și regulată, înfiorându-i părul, și bătăile inimii aproape de obrazul ei. Avea nevoie de această tăcere, pentru a putea ieși din caleidoscopul de senzații care-i zvâcneau încă în cap.

Gura și sânii îi tremurau încă, umflate după tandrețea și nebunia sărutărilor. O ușoară durere îi săgeta mijlocul.

Propriul ei corp îi părea ciudat de străin. Ca și cum n-ar mai fi fost același... ca și cum trecuse printr-o ciudată transformare. Conștiința abia înfiripată a propriei senzualități se răspândea.

Acoperind locurile cele mai secrete, cele mai tainice.

Și, totuși, era ceva mai mult decât o simplă senzație fizică. Existau sentimentele, care o sfâșiau și pe care nu le putea nega, în ciuda faptului că refuza să le dea un nume. Le cerceta cu ezităările unui copil care încearcă să atingă un balon de săpun. Era uimită în fața frumuseții lor radioase, dar

conștientă până la disperare de fragilitatea lor.

În ce măsură erau fragile aceste sentimente își dădu seama în momentul în care Roger se hotărî să rupă tăcerea.

— De ce nu mi-ai spus că ești fecioară? întrebă el cu o voce controlată. Cuvintele aveau precizia unor bătăi de metronom. Se ridicase într-un cot pentru a-i vedea fața în timp ce vorbea. Cu toată lumina slabă din cameră, Laura reuși să-i distingă trăsăturile. Nu părea furios. Doar foarte circumspect. Laura nu putea pretinde că nu a înțeles sensul întrebării.

— De ce nu... nu m-ai întrebat? ripostă ea. Frumoasele ei trăsături, bine conturate, se îmbujorară brusc, dând pomeților obrazilor o lumină nouă, ivită ca după o

trăsătură de penel.

— Pentru că ești o femeie de douăzeci și opt de ani, nu de optsprezece. Dacă ar fi fost necesar – Dumnezeu știa însă că nu era – un răspuns clar i-ar fi dat o foarte bună indicație despre ce gen de femei prefera în pat. Pe care, probabil, totdeauna le preferase în pat.

Ea se ridică fără să-i pese de faptul că e goală. Părul despletit îi cădea ca o cascadă pe umeri și-i acoperea parțial sânii. Gânduri fel de fel i se învâртеau prin cap ca roiurile de frunze, toamna. Înainta pe un teritoriu necunoscut și nu știa la ce să se aștepte mai departe.

— Oare asta schimbă ceva? îl întrebă. Faptul că eram...

— A, da, sigur că da!

Se ridicase și el și se apropiase Luând-o de umeri. Părea mânios. Riduri de furie îi albeau colțurile gurii, nările i se dilatau într-o respirație gâfâită, ochii îi scânteiau ca două diamante neșlefuite.

— Aș fi putut să-ți fac rău. Să te rănesc fizic. Știi, prima oară se poate întâmpla.

Îngrijorarea lui neașteptată o derută. Apoi, ceva în interior, se prăbuși. Se desprinsese din îmbrățișarea lui.

— Știu ce se poate întâmpla. Sunt neexperimentată, Roger, dar nu proastă! Tu nu mi-ai făcut rău. Dimpotrivă, m-am simțit... era... era...

Încleșta dinții, înghițindu-și saliva acidă care precede un hohot de plâns de furie, dar nu, nu! Nu voia să plângă! Nu era ea prea

pricepută în protocolul contemporan al relațiilor sexuale, dar lacrimile erau, cu siguranță, excluse.

— Laura...

— O știu că nu mă pot baza pe nimic ca să judec. Dar ceea ce am trăit a fost frumos. Și firesc. Și... drept. Mă doreai. Te doream. Și sunt... sunt dezolată că n-am corespuns standardurilor tale obișnuite.

Urmă o nouă pauză. Scurtă, dar de ajuns de lungă ca ea să aibă timp să-și blesteme ultimele cuvinte, pe care tocmai le scăpase. Își mușcă atât de tare buza de dinăuntru că sângele i se răspândi în gură, ștergând ultima amintire a sărurilor, închise ochii, strângându-și brațele de jur împrejur.

De ce, de ce reacționa ei astfel? În afara acelui scurt moment de slăbiciune, nu

plângea pentru ceea ce s-a petrecut. Nu-l condamna pentru ceea ce a „pierdut”. Singură a ales. Nu-i cerea și nu aștepta nimic de la el, doar un pic de tandrețe, un pic de afecțiune, cum îi arătase înainte.

Redeschise ochii și îl privi din nou. Între ei domnea încă tăcerea, dar privirea lui devenise mângâietoare.

— N-am spus că nu corespunde standardurilor mele obișnuite, protestă el, blând.

Vocea lui era caldă. Îi atinse ușor brațul, aproape cu teamă, pândind cea mai mică reacție a ei. Valuri de plăcere îi străbătură pielea.

— Dar nici nu mă așteptam la asta, continuă el. Cum dracu' ai ajuns la douăzeci și opt de ani...?

— Vrei să spui că sunt frigidă sau anormală? își ridică din nou capul furios:

— Citezi pe cineva? i-o trânti cu duritate.

Își dădea seama că furia asta nu era îndreptată împotriva ei. După o vreme, bâigui:

— Nu... nu, sincer.

Dar, de fapt, nu era chiar adevărat. De două ori, niște băieți cu care ieșise după moartea lui Steven, i se adresaseră astfel. Era destul de sigură de ea pentru ca aceste cuvinte să nu o rănească pe cât aveau intenția, dar nici nu rămăsese complet insensibilă la implicațiile lor.

Buzele bine arcuite ale lui Roger se strânseseră, arătând astfel că știe să

depisteze o minciună. Își trecu degetele prin părul ei.

— Nu-i nimic frigid în tine, Laura. Și nu ești nici anormală. Cred că *aparte* ar fi cuvântul cel mai potrivit.

Se opri cu chipul umbrit de ceva indescifrabil.

— Regret, pur și simplu, că n-am știut în ce punct erai... *aparte*, înainte de a face dragoste.

Prima dată când pronunțase cuvântul *aparte*, crezuse că a fost prinsă într-o mănușă de catifea. A doua oară se neliniști. Respiră adânc, încercând să se calmeze.

— Dacă te-aș fi prevenit, Roger, am mai fi făcut dragoste în seara asta?

Se aștepta la un răspuns direct, definitiv și, cu siguranță, dureros. Dar nul

primi. Primi, în schimb, treizeci de minute de tăcere.

O tăcere neliniștită și neliniștitoare. Chiar și chipul lui Roger împietrise în timpul acestei jumătăți de minut. S-ar fi zis că, deși era pregătit pentru această întrebare, nu era deloc pregătit să-i răspundă.

Când, în sfârșit, răspunse, își găsea cu greutate cuvintele și mușchii obrazului i se agitau sub pielea nebărbierită.

— Da... Ești o femeie foarte atrăgătoare, Laura. Și eu... Ascultă, n-am încercat să-ți ascund felul meu de a fi sau de a trăi. Cu tine... Ei bine, Dumnezeu

—

Știe că ai aflat toate acestea de la prima întâlnire. Apoi și Maggie a avut

partea ei de contribuție...

Schiță un zâmbet, dar privirea îi rămase la fel de rece. Ochii îi erau opaci ca niște pietre. Ca și cum, în ciuda a tot ceea ce spusese, încerca să ascundă ceva. Continuă însă, aparent sincer:

— Merg unde vreau, când vreau și am obiceiul să vreau să merg singur. Responsabilitatea... de... de a fi primul tău iubit...

— Responsabilitatea?!

Ce ciudată alegere, cuvântul ăsta!

— Atunci când un bărbat ia virginitatea unei femei...

— Nu mi-ai luat nimic! protestă ea, ridicându-și capul cu o mișcare bruscă.

Atitudinea lui începea să o calce pe nervi. Și, totuși, în ciuda mâniei, simți că,

deși nu era cazul și nici momentul, situația o amuză. Nu era nimic de râs, dar felul în care el reacționase i se părea de-a dreptul caraghios.

— Când te aud, am impresia că jucăm într-o melodramă de la sfârșitul secolului! De parcă tu ai fi seducătorul cel rău și eu fecioara batjocorită!

Bun, de acord, tu ai făcut prima mișcare, iar pentru mine era prima dată. Dar o doream, Roger! A fost alegerea mea în aceeași măsură în care a fost și alegerea ta. Știam ce fac!

Reuși să-și depășească emoția și simți brusc că e golită de orice sentiment. Cutremurându-se „își lăsă capul în jos, ascunzându-și chipul în palme. În momentul acela realizează că e goală. Intimitatea stabilită

între ei era atât de puternică, încât uitase că e goală; că și el e gol. Un val de sânge i se urcă în obraji. Încercă să se acopere.

— Laura...

— Poate că ai face mai bine să pleci.

Îi ridică bărbia cu un deget. Îi îndepărtă de pe obraji şuvițele lungi, roșcate, apoi de pe frunte, cu foarte mare precauție, de parcă degetele lui ar scoate la iveală o comoară de neprețuit.

— Și dacă îți spun că am chef să rămân?

—

— De ce? Pentru că reprezint o responsabilitate?

Și ea ar fi vrut să rămână. În învâlmășeala de incertitudini, era singurul lucru de care era sigură. Dar, dacă îi

propusese acest lucru doar din obligație, era mai bine să plece. Chiar dacă această plecare ar fi pus definitiv capăt relației lor.

— Nu, murmură el cu o mișcare imperceptibilă din cap.

Îi apăsă cu degetul buza de jos. Gura i se întredeschise sub apăsarea lui. Privirile li se întâlneau. Laura simți că își pierde răsuflarea.

— N-am fost niciodată primul iubit al cuiva.

Deci, într-un anume sens, e la fel de nou și pentru mine. Doresc foarte mult să rămân cu tine în noaptea asta.

Se îndepărtă cu un pas pentru a o privi mai bine, cu chipul grav, cu ochii așteptând. O lăsa să aleagă.

Și, din nou, ea își dădu consimțământul

cu o singură silabă.

Prima dată se iubise cu ea. A doua oară, au făcut dragoste. Dacă prima dată fusese generos, acum se uitase complet pe sine. Nu pierduse nicio clipă controlul, nici asupra lui, nici asupra ei. Își învinse propria dorință, cercetându-i corpul ca pe o insulă necunoscută, căutându-i zonele sensibile, făcând harta mângâierilor și sărutărilor ca un geograf atent, ca un pictor cu o inspirație lascivă și delirantă. Ea devenise maleabilă, flexibilă sub degetele lui, ca lutul sub degetele sculptorului, luând forma tuturor dorințelor pe care el le stârnea în ea. Ultimele rețineri dispăreau într-o febră copleșitoare. El era focul, ea era ceea ce

arde și se îmbrățișau până în clipa când orice gând rațional se prăbușea, înghițit, cufundat în necunoscut. Undeva, departe, foarte departe, la granița dintre plăcere și durere, Laura se topi în iubitul ei.

Apoi, epuizată și emoțional și fizic, căzu într-un somn adânc, fără vise.

A doua zi dimineață se trezi târziu, cu Roger alături, sprijinit în cot, jucându-se cu părul ei răsfirat pe pernă. Avea un aer gânditor și abia reușea să-i zărească ochii prin perdeaua genelor dese. Probabil că se trezise și o privea de mai mult timp. Se simți deopotrivă vulnerabilă și jenată, ca și cum l-ar fi prins citindu-i scrisorile personale, fără să-i fi dat voie să o facă.

Sentimentul acesta nu-i dădu pace nici

când au făcut baie împreună. Nonșalanța și naturalețea lui nu au reușit să o destindă, ci, în intimitatea lor, diferența de experiență îi părea o prăpastie de netrecut.

Încerca să ignore faptul că el era de o frumusețe răscolitoare, cu părul răvășit, cu buzele încă și mai senzuale pe fondul întunecat al obrazului nebărbierit, exact ca în fotografia pe care o văzuse în album. Din fericire și din întâmplare, baia nu mai era plină cu lenjerie pusă la uscat. Cu toate că Roger n-ar fi fost mai puțin în largul lui. După priceperea lui în a descheia și a dezbrăca, desuurile feminine nu aveau niciun secret pentru Roger Barkeley.

În această dimineață „de după”, el găsi plicul cu anticoncepționale pe măsuta din baie. Doctorul i le recomandase cu

optsprezece luni în urmă, pentru a regia un ciclu menstrual din cele mai capricioase.

Laura tocmai își peria părul când observă spre ce s-a îndreptat atenția lui. Se opri cu mâna în aer, pe când el își întorcea capul spre ea.

— După cum vezi, n-ai de ce să-ți faci griji cu această responsabilitate, spuse cu demnitate în voce, reluând intenționat cuvântul pe care îl folosise el.

O străbătu un fior. Doamne, nu se gândise nicio secundă la această posibilă consecință!

Albastrul se intensifică mai mult decât verdele în lucirea tulbure care trecu prin ochii lui Roger.

— Bine. Căci sunt un adept convins al copiilor planificați și doriți din motive

serioase.

Roger nu mai adăugă nimic și Laura ghici că această convingere își trage rădăcinile din ceva mult mai profund decât neliniștea de a fi prins într-o paternitate neașteptată.

Cum micul dejun era pentru ea masa cea mai puțin plăcută din zi, nu-i putea oferi lui Roger decât ceva frugal. Află, astfel, că lui îi plăcea cafeaua tare și fără zahăr, tartinele cu dulceață, ouăle bine stropite cu ketchup.

Află și faptul că era în stare, într-o manieră irezistibilă, să îndrepte o discuție spre subiectul dorit. Și, după ce făcuse tot posibilul să evite subiectul, se trezi – inevitabil – vorbind despre Steven.

Nu era dureros. Roger o asculta atent și întrebările lui nu aveau nimic de a face cu o curiozitate nesănătoasă. Dar era greu. Mai ales când o compara pe Laura DiMarco de azi cu logodnica lui Steven.

— Și după aceea? întrebă Roger cu delicatețe.

Înțelese exact sensul întrebării. Se hotărâse oare să schimbe rochia albă cu un veșmânt negru – cel puțin, psihologic – pentru tot restul zilelor? Cu alte cuvinte, cum naiba de ajunsese la douăzeci și opt de ani...

— Mi-a... mi-a trebuit mult timp să accept moartea lui, spuse rupând în mii de bucățele o felie de pâine abia prăjită. Zece luni... Un an... Eram atât de furioasă! Împotriva mea, împotriva lui. Am reușit apoi

să depășesc situația. Dar atunci... Ei bine, n-am mai fost în stare să țin pasul cu cei din generația mea.

Ridică ochii schițând un surâs ironic.

— Să nu-mi spui că nu erau cel puțin doi sau trei bărbați în jurul tău gata să facă prima mișcare?

Laura acceptă complimentul ascuns în spatele întrebării.

— Oh, da, desigur... Din nefericire, prima mișcare era prea grăbită și îndreptată într-o direcție greșită. Apoi tatăl meu s-a îmbolnăvit. Inima. Între a avea grijă de el și a mă ocupa de studio...

Termină fraza cu un gest, apoi adăugă:

— Când a plecat și am rămas singură, m-am gândit că... în sfârșit, era... Nu știu prea bine cum să spun. Nu mi-a fost

rușine de lipsa mea de experiență, însă eram... puțin stânjenită, probabil. Nu i ușor. În vremea noastră, când ai trecut de optsprezece ani și nu ești cât de cât atrăgătoare, bărbații presupun, în sfârșit, știi, oftă ea.

— Da.

Sub degetele ei, firmiturile căpătau forme abstracte.

— Mi s-a întâmplat deseori să mă gândesc că ar trebui s-o fac... numai ca să... să trec de...

Mâna lui Roger îi cuprinse degetele și i le strânse cu putere. Îi căută privirea.

— Astă noapte, asta era?!

Laura nu-l privi. La drept vorbind, nu-și clarificase sentimentele în legătură cu

această noapte. Dar, oare, chiar dorea s-o facă? Era capabilă s-o facă? Acceptându-l pe Roger, fusese oare și ceva din dorința de a o face „numai ca să treacă de...”? Negă ușor din cap:

— Nu, nu era asta... Eu... Ar fi trebuit să-ți spun, Roger. A fost... nechibzuință din partea mea. Lipsă de loialitate. Dar asta nu-i în genul meu... Eram atât de depășită de atâtea lucruri, încât nu m-am gândit la tine ca la primul iubit...

Era pe punctul de a mărturisi și că nu „gândise” prea mult din momentul când el o transportase în cameră. Se înroși ia o asemenea amintire de foc:

— Mi-ai spus că n-ai fost niciodată primul amant al cuiva, însă...

Inutil să se mai străduiască. Roșeața

din obraji vorbea mai bine pentru ea.

— Dar par a avea un talent natural pentru noi aventuri, de asemenea, termină el, desenând cu vârful degetelor linia mâinii.

Ea râse ușor și își feri un moment privirea. Inima ei părea să o ia la galop. Apoi, Roger îi lăsă mâna și se sprijini de scaun, brusc decontractat: —Ce vrei să faci astăzi?

— Să fac? repetă ea proteste.

— Ai ceva de lucru? -A... nu.

Dacă, în loc de creier ar fi avut un motor de mașină, i-ar fi trebuit un cablu de baterie ca să demareze.

— Eu... Afacerile se încetinesc vara, țin închis în toate sâmbetele în iulie și august.

— A! Și ți-ai planificat ceva pentru astăzi?

— Ăăă... nu... nu chiar...

— Atunci, ce vrei să faci?

— Să fac? Vrei să spui... amândoi? El îi zâmbi subțire:

— Numai dacă n-am pierdut tot respectul tău acum că ai obținut tot ce-ai vrut de la mine?

Ea îi zâmbi subțire:

— Nu sunt sigură că ai avut vreodată respectul meu, Roger Barkeley. În orice caz, nu pari prea demn de respect în acest moment.

În timp ce ea se îmbrăcă cu o fustă de primăvară și cu o tunică bleu, el purta încă pantalonul de costum ușor boțit și cămașa de seară parțial încheiată.

— Nu-ți bate joc. O să vedem cu ce-o să semeni după prima ta noapte cu mine.

Această replică, strecurată ca din întâmplare, o luă pe nepregătite și nu știu ce atitudine să adopte. El observă acest lucru:

— Laura...

Aplecat deasupra mesei, își încruntă sprâncenele, nu numai cu iritare, dar și cu ceva mai puternic, mai personal în profunzimea privirii.

— Laura, credeai că era numai o aventură de o noapte? Nu știu ce să răspundă. «Da»? Sau, mai bine «A... nu...»?

— Laura!

— Nu știu.

— Ei bine, află de la mine, că n-a fost așa. Doar dacă tu nu hotărăști așa.

«Nu-l minți. Nu te minți pe tine însăși».

— Nu, admise ea.

— Foarte bine.

Părea să considere subiectul închis.

— Deci, n-ai de lucru și n-ai niciun proiect deosebit pe azi. Așa că putem fi împreună. Vom începe, desigur, cu o întoarcere la mine, pentru a-mi... reface respectabilitatea.

— Bine...

Nu reușea să-și recapete naturalețea.

— Dar, mai întâi, te-ar supăra dacă îi telefonez lui Maggie să-i mulțumesc pentru vernisaj?

— Sigur că nu. Cobor în studio în timpul ăsta. Spera să aibă câteva minute pentru a se calma, în liniște și singurătate.

Avu un adevărat șoc să-l descopere pe Boz pe un taburet, în spatele recepției, cu calculatorul lui portabil, de care nu se despărțea aproape niciodată. Exersa, ca toți tinerii de vârsta lui, flipper, cu aceeași încăpățănare și aceeași dexteritate. Laura se oprise într-o zi pentru a-l întreba cum funcționează, dar mintea îi rămăsese închisă chiar și la cele mai simple explicații.

Oprindu-se din mers, cu piciorul la câțiva centimetri de sol, se strâmbă. Ce-o să creadă găsindu-l pe Roger la ea?

— *Hello*, Lu! lansă el cu un aer absent, cu ochii fixați pe simbolurile care defilau pe ecran.

Mai mormăi ceva, total absorbit.

— Boz, ce faci aici?

— Mă izolez, răspunse el evaziv,

atingând clapele cu finețea unui virtuoz. Părinții mei pregăteau o recepție pentru ștabii congresului de endocrinologie vest-german. Casa a devenit un câmp de bătălie, așa că am preferat să vin aici. Sper că nu deranjez...

— Oh...

Își scarpină nasul, aplecat în continuare peste terminal.

— A, să nu uit. E un articol în ziar despre vernisajul lui Roger. Ți l-am adus...

Arată într-o direcție oarecare:

— Cu o fotografie în care sunteți voi doi. Supraexpusă, compoziție îngrozitoare. Roger are aerul Domnului Iceberg, iar tu...

Își ridică, în sfârșit, ochii, cu un zâmbet ce i se transformă repede într-o ciudată

înmărmurire când o văzu:

— Tu ai un aer... diferit, se bâlbâi el.

— Diferit?

Ea simți cuvântul ca o grenada dezamorsată.

— Dacă... S-a întâmplat ceva, nu?

Era și momentul ca Boz, de obicei perspicace când era vorba de raporturile dintre bărbați și femei, să înceapă să devină corect.

Într-un moment de amețeală, Laura fusese luată în curtea de recreație a școlii de fete, unde speculațiile se făceau la fiecare pas: Oare *asta* se vede sau oare *asta* nu se vede pe față, când s-a făcut? Și mulțumi cerului că tată! ei se afla la mii de kilometri în Florida. Dacă Boz, dintr-o simplă privire, fusese capabil să ghicească

imediat că s-a petrecut ceva, era mai bine să nu-și imagineze ce ar fi mirosit Joseph DiMarco! Părea să știe totul despre ea, înainte de a deschide gura, de ia notele bune până la prima iubire și primul sărut!

În clipa când se pregătea să explice și, fără îndoială, să nege, chipul lui Boz se metamorfoză din nou. Surpriză, curiozitate, înțelegere, șoc, gelozie, un torent de expresii se perindară pe trăsăturile adolescentului.

— Bună, Boz! lansă Roger, intrând în cameră, cu pasul la fel de ușor ca în prima zi.

— *Hello*, Roger.

Vocea era ezitantă. Laura înțelesese mai demult că Roger și Boz își făceau confidențe. Și, dacă tânărul asistent

încurajase relația lor în general, îi venea greu să accepte realitatea consumării acesteia.

— Boz... începu ea.

—

Dar, în același moment, brațul lui Roger i se strecură pe după talie.

— Viața e frumoasă, Boz, spuse el calm. Urmară câteva clipe de tăcere. Laura își dădu seama că amândoi erau conectați pe o frecvență anume, de la bărbat la bărbat, de unde era exclusă, prin condiția ei de femeie.

— Da, făcu, în sfârșit, adolescentul. De acord. Recepționase mesajul, oricare ar fi fost acesta.

— Ați dori că cu... ăăă... să plec?

— Firește că nu! îl asigură ea imediat,

desprinzându-se din încercuirea brațului lui Roger.

— Noi ieșim, adăugă acesta.

— O!

— Rămâi cât vrei. Și nu te obosi să răspunzi la telefon.

— De acord.

Ochii lui scăpărători trecură de la unul la celălalt.

— Eu... ăăă... poate c-ar fi trebuit să ți-o spun ieri, Lu... Am vorbit cu Sandy... Sandy Stonewall...

Făcu această precizare apăsând ceva mai mult tonul.

— Prietenului lui, Picior de Căpcăun, știi, catcheur-ul care dărmă autobuzele cu lovituri de pumni... i-ar place să-i faci câteva poze pentru albumul lui.

— Ce minunată ocazie pentru ea, răspunse Roger. Și... mulțumesc că mai avertizat.

—

Sapte

În mod inevitabil, ea se trezi gândindu-se din nou la scena cu Boz. «S-a întâmplat ceva?»... întrebarea fusese atât de simplă, de directă... Ah, dacă ar fi știut! Dacă ar fi știut!

Ceva anume... Să te îndrăgostești de Roger Barkeley era ceva, desigur. Dar ar fi putut, oare, să evite asta? Nu și-a putut da seama de ceea ce se întâmpla decât atunci când era mult prea târziu ca să-și mai regăsească echilibrul. Sentimentul nu-și găsisese un nume decât când se înfiripase.

Crezuse că reacțiile ei față de Roger erau atât de tulburătoare în intensitatea lor numai pentru că era vorba de reacții noi pentru ea. Le punea pe seama unui amestec surprinzător de atracție sexuală și de admirație față de profesionalismul și pasiunea pe care le punea în munca lui, Imaginându-și asta, se înșelase cu privire chiar la fundamentele însăși ale propriei ei ființe. Pentru ea, actul de dragoste nu era decât atât: un act de dragoste. Toate principiile din copilărie pe care le crezuse dispărute după moartea lui Steve, în momentul când se maturizase, mai rezistau încă.

Hotărârea de a se dăruia lui Roger, de a avea o aventură cu el, putea să se explice în mii de feluri... începând cu faptul că era o

femeie normală de douăzeci și opt de ani, cu dorințe și cerințe normale. Dar adevărul era altul: se dăruise de bunăvoie și în întregime pentru că el era deja stăpân pe inima ei.

Nu-și destăinui sentimentele. Existau, totuși, momente, în special când se cuibărea în brațele lui solide, protectoare, când i se părea că iubirea strălucește la fel de clar ca lumina soarelui.

Dar dacă el a văzut sau a înțeles, nu a arătat nimic. Însă, pe măsură ce se cunoșteau din ce în ce mai intim, devenea tot mai clar că, pentru el, iubirea – ca și acel „acasă” – era o trivialitate. Nu-i oferea nici promisiuni, nici certitudini, cu excepția promisiunii și a certitudinii că într-o zi va pleca. Și, în ziua aceea, se va sfârși și povestea lor.

De altfel, cunoștea exact data fatală. Și, oricât de straniu și de inexplicabil părea, era fericită s-o cunoască. Asta o ajuta să-și păstreze sentimentele într-o perspectivă modernă, rațională, și să evite a se lăsa pradă unor fantome romantice și nerealiste.

Într-un sens, asta învățase ea după moartea lui Tony.

Roger însuși vorbise de plecarea lui iminentă chiar a doua zi după prima lor noapte. Au trecut pe la el, după cum stabiliseră, ca să se schimbe. El dispăru câteva minute în baie, lăsând-o pe Laura în salon. Încă o dată, lipsa de personalitate, indiferența afișelor din această cameră mare o întristaseră. Șase ari! Roger trăise șase ani aici, și cutii nedesfăcute se înghesuiau încă într-un colț. Erau chiar și

doi saci gata pregătiți de drum: un rucsac de pânză uzată, cu urme de piele, și o sacoșă de fotograf care părea de aceeași vârstă.

Privi spre cei doi saci de voiaj cu o senzație puternică de greață. Când Roger reveni purta un pantalon kaki și un tricou confortabil. Se îndreptă direct spre ea pentru a o îmbrățișa și săruta. Ea acceptă cu plăcere:

— Mmmm... Ce bine miroși, murmură, lăsându-și buzele să lunece spre gât. Ai făcut un duș?

El o mușcă de lobul urechii:

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti.

— N-ai stat mult, râse ea, jucându-se cu

șuvițele umede de pe ceafa bărbatule! Doar câteva minute.

— Ei bine, pentru mine a fost nu! Mult prea mult.

O strânse cu putere. Ea râse din nou, plăcerea și bucuria dându-i o stare de euforie. Ușor, deveni imprudentă în vorbe:

— Te duci undeva?

Întrebarea ieșise ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Își întoarse privirea spre saci:

— Vrei să spui, alt undeva decât în al nouălea cer?

Palmele lui deschise coborâseră spre mijloc, prinzându-i rotunjimile. Ea se ondulă într-o serie instinctivă de concesii mutuale.

— Vorbeam de bagaje, își lăsă capul în pletele ei:

— A! Asta e... o veche obișnuință - din

perioada începuturilor. Lucram independent, numai pentru reportaje în exclusivitate. Eram trezit la miez de noapte, trebuia să iau un avion pentru cine știe unde ca să aduc aceleași invariabile clișee ale morții, ale dezastrului și ale ruinei. Am reușit întotdeauna să iau minimul necesar în echipamente foto, dar mă descurc mult mai puțin în ceea ce privește „echipamentul” personal: periuță de dinți, lenjerie, etc. Până la urmă, m-am învățat să fiu pregătit la orice oră.

— Da. Ceva practic pentru plecări rapide, constată ea gânditoare.

Roger se crispa și ridică privirea. Sprâncenele îi erau apropiate, dar gura, de obicei mobilă, se strângea într-o linie subțire. Laura regreta. Nu dăduse

cuvintelor sensul la care se gândea el.

Sincer, nu.

— Roger, sunt dezola...

O opri cu o scurtă mișcare din cap:

— Nu. Bagajele acestea fac parte din viața mea, din mine. Sunt felul meu de a trăi. Laura, tu trebuia... Știi, n-am să rămân la San Francisco.

Ea înghiți în sec:

— Eu... știi... N-am sperat niciodată...

— Nu vorbesc în general, preciza el, dintr-odată grav.

— Eu... ce vrei să spui?

— Data plecării este deja stabilită. La jumătatea lui septembrie. Am deja biletul de avion pentru Bangkok. Un reportaj despre taberele de frontieră.

— Că... cât timp?

— Vreo cincisprezece zile, fără îndoială.

— Și apoi?

Se felicită pentru că reușise să-și păstreze vocea atât de calmă. În interior, totul se dărâma.

— Nimic stabilit, dar nu mă voi întoarce direct în Statele Unite. O companie japoneză mi-a cerut să experimentez niște noi filme ultrarapide... Asta depinde...

«Depinde de ce?» avu ea chef să întrebe. Dar se abținu. O privea drept în ochi și nu clipise nicio singură dată.

— Da, spuse ea simplu. De data asta, clipi:

— Ascultă! Ar fi trebuit... Ți-aș fi vorbit noaptea trecută înainte să... Dacă mi-ai fi spus...

Ea îl opri să mai vorbească, punându-i degetul pe buze. Nu voia să reia subiectul. Voia să se bucure din plin de drumul pe care îl aveau de parcurs împreună.

— Ei bine, ar fi cazul să-mi notez data în agendă, zâmbi ea, ridicând bărbia. Am să te conduc la aeroport.

Irezistibil, devenise o obișnuință să-și petreacă zilele și nopțile împreună. Roger avea mult timp liber – își luase vacanță toată vara, după doi ani consecutivi de muncă și de călătorii non-stop – și continua să treacă pe la studio pentru un *da* sau pentru un *nu* în orice moment al zilei. Fără supărare, se lăsă încurajat la asta de Boz, care părea să-și fi rezolvat ambele preferințe în raport cu situațiile efective și înclina de partea romantică.

Seara, când, în sfârșit, ea își termina lucrul, explorau San Francisco... și se explorau unul pe celălalt. Relația sexuală dintre ei era la fel de explozivă pe cât de erotică. În anumite nopți, plăcerea pe care i-o dădea Roger era atât de intensă, dorințele lui erau atât de bulversate, încât îi venea să plângă de emoție.

În alte nopți, jocul iubirii căpăta calitatea încântării, aproape inocente, a unui zburdalnic râs de copil.

După aproape cinsprezece zile de la prima lor noapte, Roger se strecură în camera neagră a studioului Ea lucra la mărirea unor fotografii rămase în întârziere, luptându-se de peste patru ore cu o tehnică sofisticată pentru a umbri anumite părți din

clisee și pentru a pune în valoare alte amănunte, când îl auzi bătând la ușă. Fiindcă tocmai terminase și credea că e Boz, lansă un „intră” mașinal și continuă să lucreze.

— Amintește-mi să-mi cumpăr mănuși noi de cauciuc, spuse, când auzi ușa închizându-se în spatele ei... Da, și apoi va trebui să-mi cumpăr alte substanțe de dezvoltat. Poate că... Ce...

Din spate, o pereche de mâini o încercui. Abia avu timp să lase jos sticla de revelator înainte de a fi strânsă în brațele unui trup foarte familiar, foarte viril și foarte... năvalnic.

— Roger!

A doua silabă ieși cu două octave mai jos decât prima, căci o mână i se ridicase pe

mijloc pentru a ajunge să-i strângă unul din sâni. Era îmbrăcată într-o salopetă galbenă, fără prea mare lucru pe dedesubt. Vârfurile sânilor i se întăriră.

— Spuneai ceva de... dezvoltare? întrebă el, cu o voce insidioasă.

O, ce nebun! Se sprijini de masa de lucru, căci picioarele i se înmuiaseră. În aceeași mișcare, șoldurile i se legănară puțin.

— Laura, iubito... o rugă el, cu disperare comică. Dacă nu stai liniștită, dezvoltarea riscă să se termine înainte de a fi început.

O scutură un frison.

— Credeam că e Boz.

— Ei bine, nu e el. Ești dezamăgită?

«Dezamăgită!» Cu fiecare secundă,

fluidul îi înfierbânta șira spinării, gata să atingă gradul de fierbere la care ea s-ar fi revărsat ca un gheizer într-un vulcan în erupție.

— Nu, nu sunt dezamăgită... Roger!

El începea să-i descheie nasturii care închideau salopeta dintr-o bucată.

— Roger, ce faci... Oh, nu! Să nu-mi răspunzi asta! Dacă aud cuvântul *expunere*, te omor!

—

Să fie, oare, adevărat că produsele chimice utilizate în fotografie ar avea calități afrodisiace? Dacă Roger o dorea oriunde...

O dorea, efectiv, oriunde. Se întoarce către ea, cuprinzându-i buzele într-un sărut devorator, dezgolindu-i umerii, pentru a-i

lua în stăpânire sâni goi.

— Și... și Boz... protestă ea, cu buzele lipite de ale lui.

— Este plecat toată ziua... Toate ușile sunt zăvorâte. Laura... Laura... Ai idee cât ești de frumoasă? Să te ating... Să te savurez... Oh, da... îți place, nu-i așa?

— Ro... Roger! Suntem în camera obscură! E locul meu de lucru!

— Și acum, e locul nostru de plăcere!

— Dar... pardoseala trebuie să fie rece.

— Nu te îngrijora... N-ai să-ți dai seama de nimic... Se înșela. Ea simți o mulțime de senzații, dar niciuna n-avea nicio legătură cu răceala pardoselii.

Într-o seară, după aproape o săptămână, luară masa la el pe pat: câteva

mâncăruri gata preparate, cumpărate de la un chinez, urmărind la televizor un film vechi cu Spencer Tracy și Katherine Hepburn.

De obicei, la sfârșitul zilei, preferau să se întoarcă în apartamentul ei. Lui Roger îi plăcea în mod vizibil aici. Își adusese chiar o periuță de dinți și un aparat de ras, pe care le pusese în dulăpiorul din baie, cu toate că nu lăsase vreodată nicio altă urmă materială a prezenței lui.

Înmuind clătitele cu langustă într-un sos cu piper roșu, Laura îl observa cu coada ochiului. El zâmbi la o replică spirituală a lui Tracy și începu să-și maseze mecanic brațul stâng.

— Te doare? întrebă ea.

Trebuise să facă din nou câteva

vaccinuri în vederea călătoriei, iar unul dintre ele îi provoca o reacție imună.

— Puțin, aprobă el. Ai ocazia să săruți și să suflă deasupra, pentru ca răul să se ducă.

Își termină clătită, își șterse cu grijă degetele și își linse ușurel, cu vârful limbii, urmele de sos care-i ardeau buzele:

— Am mai încercat asta și ieri, îi aminti ea pe un ton intenționat lejer. Repetă imediat că abordase subiectul. Asta n-o făcea decât să-și amintească iar că timpul gonia pentru ei... pentru ea.

— Hmm... M-am simțit foarte bine, și asta trebuie să fi fost eficace.

— Sunt încântată că ți-am făcut un serviciu.

— Știi...

El se uita din nou la televizor. Picioarele li se atingeau, comunicându-și, reciproc, căldură. Cu vârful degetelor de la picioare goale, o gâdila de-a lungul gleznei.

— Știi, ai mai avea încă timp să-ți faci vaccinurile ca să vii în Thailanda, dacă vrei.

Năucită, lăsă să-i cadă frunza de mentă pe care o ronțaia, pe cămașa bleu pal. Era una dintre cămășile lui Roger pe care și le însușise, din spirit practic mai mult decât din pudoare. Prinse repede menta cu două degete, pentru a o pune la loc în gură. Gesturile nu-i erau prea sigure.

— Să vin? repetă, întorcând spre el niște ochi negri uluiți. Stătea așezat acolo, calm.

— De ce nu?

Încetând să-și mai maseze brațul, îi luă o şuviță din plete și și-o răsuci, gânditor, pe după degete:

— De data asta, tu mi-ai duce materialul. Dacă asta era un fel de glumă. Laura n-o aprecia deloc. Dacă era un fel de a sublinia natura relațiilor lor trecătoare, o aprecia încă și mai puțin. Cât despre atitudinea lui... Dumnezeu mare! N-ar fi folosit alt ton ca s-o întrebe dacă prefera jeleu de zmeură sau dulceață de portocale! mai rău, părea total indiferent la hotărârea ei.

— Roger, nu pot să...

Se opri. Nu se putea ca el să vorbească serios!

— Am angajamente. În săptămâna care urmează plecării tale, Boz mi-a programat

două nunți...

— Înțeleg!

Nimic special în tonalitatea vocii.
Nimic.

— Pe de altă parte, n-ai nevoie de mine pentru a duce orice ai avea de dus. Am văzut ce lucruri îți iei cu tine în călătorii. Nu mai multe bagaje decât ai putea să-ți transporti singur.

Ochii li se întâlniră.

— Bun, făcu el, aplecându-se să ia o bucată de friptură de rață. Era numai o idee...

—

Urmă o lungă tăcere. Laura își pierduse pofta de mâncare. Pe ecran, Tracy și Hepburn se întreceau în măiestrie. Doamne! Dacă ar fi spus da!

— Poți să-mi dai un șervețel?

După comportamentul lui, scurta discuție de mai înainte parcă nici nu avusese loc.

Laura îi întinse un șervețel de hârtie. Degetele li se atinseră. Ea își trase mâna cu violență, surprinsă că nu săreau scânteii.

— Știi, făcu ea pe un ton neutru, dacă ai fi avut și alte ustensile decât o oală și o mașină de gătit în bucătărie, ne-am fi putut pregăti singuri mesele, mai bine decât să le cumpărăm de cine' știe unde.

Era sigură că Roger nu aprinsese niciodată un cuptor. Femeia care venea să-i facă ordine în casă de două ori pe săptămână nu ștergea mașina de gătit decât o dată pe lună.

Roger îndreptă spre ea o privire

ascuțită, urmată de un zâmbet jucăuș în colțul gurii:

— Avem lucruri mult mai interesante de făcut împreună, obiectă el șăgalnic.

Laura se împurpura. Știa exact la ce făcea el aluzie. Sfârșitul subiectului pe care tocmai îl abordase! O altă tăcere.

La televizor, o blondă apetisantă făcea reclamă unei paste de dinți.

Roger luă o bucată de friptură cu bețișoarele pe care le folosea cu dexteritate și dezinvoltură. O şuviță de păr auriu îi brăzda fruntea, dând o alură de adolescent trăsăturilor lui bărbătești. Expresia feței era gânditoare. Pupilele bleu-vert scânteiau sub perdele dese de gene.

— Nu mi-ai spus niciuna dintre impresiile tale de la mica serată a lui

Thomas de seara trecută, remarcă el.

Ea dădu încet din cap, întrebându-se dacă, din întâmplare sau anume, discuția zbura de colo-colo. La ce subiect va sări, oare, data viitoare?

— Mâncarea mi s-a părut mai puțin bună decât la vernisajul tău, răspunse ea, schimbând sensul întrebării.

El îi atinse din nou piciorul și corpul i se înfierbântă brusc. Într-o tresărire de curiozitate ciudată, ea se gândi la savoarea ce-ar avea-o pielea lui sub buzele încă fierbinți de sos piperat.

— Firește, zâmbi el. Serata lui Thomas era o colectă de fonduri pentru o campanie politică. Dacă mâncarea ar fi fost prea bună, posibili donatori ar fi dedus că partidul n-ar

avea cu adevărat nevoie de fonduri. Ori, s-ar fi întrebat, poate, dacă nu cumva contribuțiile lor nu vor merge spre cocktail-uri sau alte chestii de acest gen.

— Nu m-am gândit la asta, admise ea, făcând un efort să nu-și lase mintea spre un subiect mai erotic.

Seara respectivă fusese, de altfel, o experiență interesantă, dacă nu chiar agreabilă. Laura era o bună observatoare a oamenilor, atât prin temperament cât și prin natura profesiei, și fusese intrigată să vadă câteva vârfuri politice ale statului în acțiune. Pe de altă parte, nu se simțise flatată când unul din ei încercase s-o ia personal spre cu totul altceva decât comitetul de ajutorare; și suferise de o gelozie, până atunci complet necunoscută,

descoperind că Roger condusesese, cu succes, în trecut, câteva campanii private, alături de multe dintre cele mai drăguțe femei.

— Și ce părere ai de tatăl meu? întrebă el.

Ea se crispa. Categorie, dialogul era împănat de capcane în seara asta. Ultima și cea mai rea.

Chapman Barkeley ajunsese foarte târziu, pentru o scurtă apariție, dar lăsase o impresie puternică de suficiență și prosperitate. Era înalt, subțire și ascuțit ca o sabie, cu păr des, argintat, și cu ochii de un albastru oțelit. Aura succesului îl înconjura precum cercurile parfumate ale țigărilor sale foarte scumpe, inaccesibile oamenilor obișnuiți.

El și tatăl lui avuseseră un scurt schimb

de replici, totuși politici. Bunele maniere nu fuseseră lezate, însă era evident că relația dintre ei era mai mult un armistițiu.

— Nu i-am vorbit decât câteva secunde, încercă ea să câștige timp. Nu-i plăcuse Chapman Barkeley; chiar îl detestase, de fapt.

— Și eu la fel: n-am vorbit cu tatăl tău decât câteva secunde, dar am avut timp să-mi fac o impresie.

Ea își întoarse ochii:

— Oh, nu, nu-mi aminti de asta, te rog! vorbind de capcane... Joseph DiMarco o sunase destul de târziu într-o seară. N-avea nimic important să-i comunice, ci dorea numai să stea la taifas câteva minute. Fiindcă ea tocmai se șampona în baie,

Roger răspunsese la telefon. Din nefericire.

Faptul că el a răspuns nu ar fi fost dezastruos în sine. Joseph DiMarco era în stare să treacă peste acest amănunt. Era conservator, de acord, dar era, totuși, realist în ceea ce privea condiția umană. Laura era convinsă că n-o crezuse la fel de castă la douăzeci și opt de ani ca și la optsprezece, cu toate că, uneori, atitudinile lui lăsau să se înțeleagă că știa. Așa că, odată trecută surpriza, ar fi fost capabil să nu se manifeste în niciun fel la prezența lui Roger, dacă acesta nu s-ar fi apucat să explice, cât se poate de natural, că răspunde el la telefon pentru că ea se află sub duș dar, dacă e necesar, se duce bucuros s-o cheme.

Iar la asta, bineînțeles, Joseph DiMarco

fusese la fel de șocat ca mai toți tații puși în fața evidenței că draga lor fetiță devenise o femeie.

— Laura...

Roger își plimbă degetul arătător pe brațul ei. Se opri puțin pe pielea delicată de la încheietura cotului. Deveni foarte conștientă de pulsația unei vene în acel punct precis.

— Laura, nu mai ești supărată de acest incident, nu-i așa? Ea suspină. Contactul era în același timp calmant și ațâțător.

— Nu... nu tocmai. Numai că cu... Ar fi trebuit să-ți dai seama că precizările tale erau ridicole.

— Mărturisesc că de mult timp nu mai trecusem printr-un interogatoriu atât de

strâns al unui tată scandalizat.

— Nu era scandalizat! Dar ar fi trebuit să te previn, probabil, în legătură cu asta. Am aflat că a sunat-o pe Maggie pentru a se interesa despre tine.

— A, perfect! râse el. După ceea ce trebuie să-i fi spus Maggie pe seama mea, chiar mă mir că nu m-a căutat încă un ucigaș plătit de Mafia.

Laura se strâmbă:

— Să știi că o apreciere rasistă atât de stereotipă ar putea părea jignitoare, declară ea. Și, în orice caz, dacă tata intenționa să treacă la represalii, s-ar fi adresat maidegrabă lui Sandy Stonewall.

— Fără nicio îndoială. Și Sandy ar fi alergat cot la cot cu acolitul lui, care

boxează mașini. Ce nume ne-a spus Boz?
Am uitat...

— Picior de Căpcăun. Și nu mașini
dărâma în pumni, ci autocare.

— Mică, dar fatală diferență!

Urmă o scurtă pauză în care Roger strânse resturile mesei pe un platou pe care îl puse pe jos. După asta se întoarse spre Laura, cu privirea directă și foarte accentuată. Inima i se înflora în fața gravității expresiei lui.

— Să știi că te invidiez pentru tatăl tău, spuse el calm. Și nu avea grijă, nu mă ofensezi dacă crezi despre al meu că e o ființă rece, calculată, cinică, inumană, căci este exact toate astea. Spre norocul meu, mi-am dat seama încă de când eram foarte tânăr, așa că n-am mai pierdut timpul

sperând ceva ce nu putea să dea.

Lui Laura i se puse un nod în gât. Nu credea de loc că ar fi fost un „noroc”. Își aminti de prima dimineață în care făcuseră baie împreună. Roger spusese ceva despre copiii doriți și planificați când remarcase cutia ei cu anticoncepționale. Fusesse o aluzie foarte personală în comentariul lui. Acum înțelegea.

— Și... și mama ta? întrebă ea cu blândețe. El ridică din umeri:

— Când eram mic, nu se hotăra între a mă otrăvi și a mă ignora complet. Când m-am făcut mai mare...

Termină cu un gest evaziv.

Un val de compasiune o cuprinse. Situația pe care o evoca el era atât de diferită de tot ce cunoscuse ea. Era dureros

de imaginat. Oh, și tatăl ei fusese câteodată sever cu ea. În câteva perioade ale copilăriei, se gândise cu tristețe că nu știa să spună decât un lucru: «Nu, Laura!». De mai multe ori, o trimisese la culcare fără să-i fi dat ceva de mâncare. Dar niciodată Laura nu se îndoise de iubirea lui.

Zâmbi palid, depășindu-și rolul, incapabilă să nu-și asume acest risc:

— Mi-e milă de tine, Roger!

Brusca lui încremenire o îngrozi, ca și explozia din ochii lui:

— A, nu! Nu milă! Nu asta aștept de la tine!

Și se grăbi să i-o arate cu o ardoare care obținut de la ea imediat un răspuns înfiorat; exact ceea ce aștepta.

— Ești sigură că am făcut bine că nu ne-am dus să-l vedem pe domnul Alexander după meci? Întrebă Roger.

Sorbi o gură de vin și puse paharul la loc, privind-o pe Laura cu un aer dezolat:

— Săracul Sandy, aproape că și-a spart capul!

— Figura *Exorcistului*, comentă ea, ca o cunoscătoare.

Se întorseseră după ce îl văzuseră pe *Nobilul Cavaler al Bunătății* suferind o înfrângere zdrobitoare de la ticălosul Picior de Căpcăun. Reveniseră la el acasă după spectacol și, așezați pe jos, pe un covor moale, savurau un prânz rece - cu salam, brânză și mușchi cu piper - cumpărat dintr-o mezelărie.

— Care figură?

— *A Exorcistului.* Adu-ți aminte de film, când capul Lindei Blair e răsucit complet...

— Laura, încerc să mănânc!

— Dar tu mi-ai pus întrebarea!

— De acord, de acord. Dar tot îmi pare rău că nu ne-am oprit în cabina lui Sandy să-i arătăm toată simpatia noastră.

— Mmm... începu ea cu gura plină de brânză și carne, mestecând conștiincios înainte de a înghiți. Nu-i place să primească vizite după ce a pierdut. N-o suportă decât pe Marika.

— Țștia doi chiar trăiesc împreună? Mă așteptam mai degrabă să-l văd pe Sandy cu o catcheuză de corpolența lui, nu cu mugurul acela fragil de lotus.

— Nu te încrede în aparențe. Marika are centura neagră la judo. Cât despre

Sandy, are statura unui munte, dar pe dinăuntru nu-i decât o nalbă mare.

— Hmm... Și Picioar de Căpcăun? Ai să faci până la urmă o serie de fotografii pentru el? Va trebui să-ți racordezi un alt super-mare-unghi de vedere. Am vizitat sate din lumea a treia care erau mai mici decât el!

Ea râse, luând o ultimă bucățică de pâine înainte de a-și bea ultima gură de vin:

— Dacă îi plac fotografiile pe care i le-am făcut în seara asta, ne vom întâlni în legătură cu albumul.

— Nu uita să te asiguri cu un bici și un taburet.

—

— Un bici și un taburet?

Întoarse spre el ochii ei mari,

provocatori, ștergându-se pe degete în același timp:

— Să fie vorba, oare, de un soi de joc erotic pe care sunt încă prea neexperimentată ca să-l știu?

Cu ochii lucind de răutate, el făcu un ghemotoc din propriul lui șervețel și i-l aruncă:

— Nu ești atât de neexperimentată, ci, pur și simplu, m-ai epuizat prea tare ca să mai am forța să ți-l arăt.

Brusc, îi trecu prin minte gândul că, dacă mai dorea s-o învețe ceva, ar face mai bine să se grăbească. Pleca peste patru zile.

«Oprește-te!» își ordonă ea. «Nu faci decât să accentuezi penibilul situației. Fii fericită că ai avut norocul să-l poți iubi atât de mult timp... și continuă să îți

înmagazinezi toate amintirile de fericire
posibile în timpul ultimelor zile care rămân.
Pentru că odată plecat...»

— Mai vrei un pic de vin? îi propuse el,
întrerupându-i gândurile tulburătoare.

— A... nu, refuză ea repede.

Bătăile inimii se auzeau surd, ca un
pumn lovind într-o minge de antrenament.

— După Sandy, Picior de Căpcăun e un
om adorabil când îl cunoști.

— Am bănuît asta în clipa în care a
smuls microfonul din mâinile
prezentatorului și s-a apucat să-l calce în
picioare!

— Nu, serios...

— Și cine altcineva dacă nu un „om
adorabil” ar fi putut să-l ridice sus pe
arbitru ca să-l arunce de cealaltă parte a

ringului, peste spectatori?

Nu știa cum, dar Roger se afla acum la câțiva centimetri de ea.

— Picior de Căpcăun îl zvârle întotdeauna pe arbitru în sală, e specialitatea lui. Este una din cauzele pentru care spectatorilor le place să-l deteste.

— Lată ceea ce este pentru mine de o logică indiscutabilă, ironiza el. Începu să o mângâie pe picior. Era în blugi, dar palma lui o ardea prin țesătură.

— Toți catcheurii buni au o specializare.

— A, da?

— Mmm...

Își potrivi glasul. N-a fost prea

cooperantă, dar nici el n-a rezistat când a răsturnat-o printr-o figură demnă de „specializarea” unui catcheur.

— Sandy trebuie să se mai perfecționeze, exact noul lui... ăăă... oh...

— Noul lui ce?

— ...fel de a se învârti. Când a trecut peste corzi...

Era fascinată de torsul lui, de pielea mătăsoasă și elastică ce îmbrăca forma mușchilor, de fina porțiune de păr blond care se îngusta spre stomac... Oare ea îi descheiase cămașa? Nu-și mai amintea. Dar părea că da. El era ocupat s-o descheie pe a ei.

— Păcat că nimeni nu l-a avertizat asupra legilor gravitației a doua oară când a încercat să zboare, comentă el,

descoperindu-i sutienul de satin de culoarea pielii...

Îi mângâia punctele sensibile prin lenjeria foșnitoare:

— Asta e culoarea mea favorită...
murmură el, arătând pielea ei goală.

— Roger...

Ea închise ochii, îmbrățișându-l cu amândouă mâinile și simțind pe loc cum i se accelerează bătăile inimii.

— Bărbatul care a inventat sutienul ce se încheie în față merită un Oscar, continuă el cu o voce catifelată.

— Pentru ce-ar fi vorba de un bărbat? îl contrazise ea, auzind zgomotul fin al agrafei.

Închise din nou ochii. O tensiune familiară i se întipărise pe chip și o furtună

de pasiune îi înnoua ochii albaștri-verzui.

— Ai încredere în mine. Mai spune-mi despre figurile de catch.

El se aplecă să sărute rotunjimile albe ca laptele ale sânilor... N-ar fi putut să-i ceară ceva mai simplu? Ca de exemplu, o explicație detaliată asupra tratativelor de la Banca Mondială?

— S... Sandy a inventat figura... *Suicide Squash*... Dar el... Oh! Nu!... Da!... El... s-a oprit, devenind... bun...

— Figura *Suicide Squash*? Ce... oh, da, iubito!

Un acces de mândrie o copleși când îl simți vibrând sub mângâierile lui.

— Figura *Suicide... Squash*... e un fel de... a-l strivi pe adversar cu tot corpul, ca... Dar?!

— Cum așa?

—

Dintr-o singură mișcare, se trezi întinsă pe spate, strângându-l puternic în brațe. Gura lui își făcu drum, cu blândețe în jos, pe gât. Îi sărută gâtul, pieptul, gura lui fiind fierbinte și lacomă. Prinzând-o de mijloc, o ținu nemișcată în timp ce el își împinse înaintea soldurile pentru a-i dovedi cât de puternică îi era dorința. După aceea, privindu-i chipul, îi atinse buzele cu degetul cel mare și le trasă conturul. Cu îndrăzneală, ea își lipi mâinile mângâindu-i pielea și părul ondulat de pe piept. Ochii i se închiseră cu o secundă înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei. El înclină capul și-și cufundă limba în moliciunea gurii iubite. Limba lui îi cerceta gura cu mișcări

care îi tăiau răsuflarea. Picioarele le erau înlănțuite și nu putea să nu-și dea seama de toate dorințele corpului lui.

— Cred că...

Oare care din ei doi luase inițiativa? Nu era prea clar. Dar, în mai puțin de o secundă, dorința se ivi dintr-un efort comun. Trupul, inima și sufletul ei explodară. Scânteii de lumină se împrăștiară prin ea. Era epuizată de atâta fericire, dar și nefericită de prea multă iubire. Știa că el va pleca. Peste patru zile.

Opt

— Deci? făcu Maggie Roberts, în spatele unui vâl de fum albăstrui.

Nu mai purta ochelarii roz. Desigur, pentru că nu se asortau cu noul ei port-

țigaret din onix. Laura îi dăruie un zâmbet pe care-l dorea radios:

— Deci, îmi merge perfect. Dar ție?

Se aflau din nou în hotelul *Saint-Francis*, la ora ceaiului. Laura nu prea avusese chef să vină, dar invitația prietenei ei sunase ca un ultimatum.

— N-o fă pe mironosița, Lu!

După expresia chipului ei superb machiat, Maggie nu organizase acest **tete-à-tete** numai pentru a savura o ceașcă de Darjeeling cu prăjituri.

— Îmi pare rău.

— Ceea ce voia să spună scurta mea interogație, era că a trecut ceva timp de când nu te-am văzut.

— Da, într-adevăr, aprobă ea. Ultima oară ne-am întâlnit la vernisajul lui Roger.

Își netezi fusta albă, apoi își potrivi cureaua lată, neagră, cu care își încinsese talia. Maggie ridică o sprânceană:

— Ai primit recent vești de la tatăl tău? Pentru un ascultător străin, asta ar fi putut să pară o bruscă schimbare a subiectului. Laura știa că nu era deloc așa.

— Acum două zile, răspunse ea din vârful buzelor, zdrobind cu vârful linguriței felia de lămâie din ceașcă. Și află că nu mă dezmoștenește și că nu-l caută pe Roger cu revolverul în mână.

Maggie se încorda:

— Nu m-am gândit niciodată că ar avea astfel de intenții.

— Și tu ai primit vești de la el.

— Joseph este un prieten, Laura. În afară de faptul că ne interesăm amândoi de

tine, avem încă multe alte lucruri în comun.

Își zornăi brățărilor de jad, fin cizelate, care îi împodobeau încheietura mâinii.

— Era îngrijorat din cauza ta, iubito. E tatăl tău.

— Și Roger e amantul meu și pleacă la sfârșitul săptămânii. Bum! Totul fusese spus în două cuvinte.

Urmă o lungă tăcere apăsătoare, în timpul căreia un chelner stilat le aduse încă puțin ceai și pateuri.

— Ți-a spus-o el sau... ai descoperit tu singură? se interesă Maggie, după ce chelnerul plecă să-și propună serviciile clienților de la altă masă.

— Mi-a spus-o chiar el. Discutând în ceea ce s-ar putea numi, printr-un eufemism, „dimineața de după”.

— Oh!

Laura înghiți o gură de ceai.

— Iată un oh plin de înțeleșuri, Maggie, remarcă ea sec. —Draga mea, am încercat să te previn, dar...

— Dar nu te-am ascultat, nu-i așa? termină ea, pe jumătate morocănoasă, pe jumătate neîncrezătoare.

— Nu. Nu m-ai ascultat.

Laura își privi prietena preț de câteva secunde. Un mare număr de emoții treceau pe chipul ei, de obicei radios. Cea mai evidentă era compasiunea.

— Să nu fii dezolată pentru mine, Maggie. Mila nu e potrivită. Știu ce fac. Am ales. Și Roger a fost corect, în ceea ce dorea... și în ceea ce nu dorea.

— Dorea să te îndrăgostești de el?
Obrajii i se aprinseră, iar ochii i se măriră:

— Se vede așa de tare? gemu ea.

— Te cunosc de opt ani, Lu. Și pentru că te-am... oh, să zicem... hărțuit puțin... am știut întotdeauna că n-ai să faci niciodată... alegerea pe care ai făcut-o cu Roger câtă vreme n-ai fi îndrăgostită. Laura râse:

— Nu te-ai gândit să te respecializezi în psihiatrie? Maggie ridică din umeri cu o mișcare elegantă:

— Am învățat să citesc chipurile oamenilor, în general, și în fotografii, în special. Cu excepția foștilor mei soți, se înțelege. E chiar ciudat, îmi dă de gândit. Al doilea meu soț avea un dezastru absolut întipărit pe tot chipul lui, încă de la început,

și...

Renunță, suflând un val de fum:

— Nu spunem, oare, că dragostea e oarbă? îi dădu dreptate Laura.

— Poate. Dar, vorbind deschis, în cazul lui, cred că, mai degrabă, apetitul lui sexual exagerat mă deruta. Roger știe că-l iubești?

— Eu... n-am discutat acest subiect.

— A!

— Și, dacă și-a dat seama, și el a tăcut.

— Mă îndoiesc de asta.

— Ca să-ți răspund la prima întrebare: nu cred că dorea să mă îndrăgostesc de el.

— Și... cum te simți la gândul că el pleacă? Laura făcu dintr-odată un gest de enervare cu șervețelul roz.

— După părerea ta? Eu... în orice caz, cu siguranță e mai bine așa, având în vedere cine e Roger. Un adio. O plecare. O despărțire clară.

— Da, la fel ca și cum ți s-ar amputa ambele picioare de către un chirurg în loc să ți le roadă gangrena!

— Maggie!

— Scuză-mă. După toți acești ani, am tendința de a mă purta un pic cinic în anumite ocazii.

Laura își bău în tăcere ceaiul. În cele din urmă, mărturisi fără prea multă tragere de inimă:

— Mi-a propus să merg cu el în Thailanda.

— Cu el?!

Maggie rămase cu ceșcuța la jumătatea

drumului spre buze, incapabilă să-și ascundă uluirea.

— Mi-a spus că aş putea să-i car materialul fotografic.

— Să-i cari...?

— Glumea, bineînţeles. N-am vorbit de asta mai mult de douăzeci de secunde. A pus capăt discuţiei mărturisind că era numai o idee...

— Iar tu ai refuzat!

— Şi ce altceva aş fi putut să fac? Am un studio care trebuie să meargă, am viaţa mea aici, la San Francisco, casa mea, prietenii mei... N-am de gând să renunţ la tot pentru o escapadă cu Roger Barkeley.

Ezită un moment, apoi reluă:

— Nu-i vorba de principii morale învechite sau *le* altceva în genul ăsta, dar

am nevoie... de siguranță, de certitudini. Dacă l-aș fi urmat pe Roger... oh, n-ar fi mers deloc. Știu cum e el. Cred că, în mare parte, am înțeles de ce e așa. Dar... îți dai și tu seama... îmi petrec fiecare zi, fiecare oră îngrijorându-mă, întrebându-mă dacă nu-i cumva ultima zi, ultima oră... Temându-mă să nu ajungă din nou în punctul în care să vrea să înceapă din nou să fie unde vrea, când vrea și... singur.

— Ține la tine, Laura, spuse cu blândețe Maggie.

— Știu.

— De fapt...

— De fapt, ce?

— Nu sunt sigură că ar trebui să abordez subiectul acesta acum. Sunt

convinsă că Roger nu ți-a spus nimic. Și, după cum îl știu eu, probabil n-o să-ți zică niciodată nimic...

— Dar, în sfârșit, ce?

— Îți aduci aminte de clișeele tale pe care le aveam în galerie?

— Mai exact, cele de la care a pornit totul? Oh! Dacă își aducea aminte!

— Da. Roger mi le-a împrumutat ca să le arate la... nu puțină lume. Menționa două nume celebre din cercul editorilor.

— Și a obținut reacții foarte favorabile. Plăcerea și mânia se amestecau în sufletul ei tulburat.

— Într-adevăr, nu mi-a spus nimic.

— Cred că... își face griji și de felul în care ai putea interpreta ce a făcut. Îți cunoaște mândria și se teme să n-ai

impresia că încearcă să te ajute profesional, din motive deloc profesionale.

— Târg avantajos... murmură ea.

Roger fusese îndreptățit să-și facă griji. Dorea să reușească în fotografie, dar nu pe bază de favoruri.

— Cum?

— Târg avan... Nimic, nu-i decât o glumă. Boz și Roger au practicat un astfel de schimb de bune procedee câtva timp. Boz îi dădea lui Roger câteva informații interesante despre mine. Ca aceea pe care i-ai dat-o tu despre slăbiciunea mea pentru ciocolată.

— A, da...

Maggie își potrivea părul impecabil coafat.

— Pot să îndrăznesc să sper că Roger îi

dă asistentului tău câteva sfaturi asupra ținutei lui?

— De fapt, îl învăța cum să „vrăjească” o fată?

— Expresia vine direct de la Boz, dacă înțeleg eu bine...

— Înțelegi bine.

Fata despre care era vorba se numea Kara și era sora unui membru din clubul fanaticilor calculatoarelor de șaisprezece ani și cu ochi de căprioară! Cu toate că nu se putea observa dacă a fost sau nu „vrăjită”, Boz o adusese la studio într-o după-amiază, câteva săptămâni mai târziu. I-o prezentase cu expresia strălucitoare a unui magician care scoate un iepure din pălărie. După primele clipe de timiditate, Kara se arătase la fel de dulce și de

maleabilă, însă și la fel de enervantă, ca o gumă de mestecat.

— Expresii de acest gen mă fac să mulțumesc cerului că nu-mi trăiesc acum adolescența, declară Maggie, zâmbind în doi peri.

Apoi redeveni serioasă:

— Laura, apropo de Roger...

— Nu, Maggie, o întrerupse cu fermitate aceasta. Eu nu... Apreciez grija ta și afecțiunea ce mi-o porți, dar chiar nu mai am chef să vorbim despre Roger. De acord? Poate mai târziu. Poate că... pe la sfârșitul săptămânii, când mă voi întoarce, după ce îl conduc la aeroport.

— Tu îl conduci la aeroport?

— Mi-am notat deja în agendă.

Mai precis, Laura nu-l *conducea*. Mai

întâi, nici nu avea mașină. Avea permis, bineînțeles, dar cheltuielile pentru o mașină personală i se păreau inutile într-un oraș ca San Francisco, deservit de o excelentă rețea de transport în comun.

Roger avea mașină. Un *Porsche*. Și îi propusese adesea s-o utilizeze și ea, însă Laura îi refuzase propunerea. Nu-i plăceau în mod special mașinile sport și, dacă era sigură că poate trece cu brio prin ceremonialul de adio, nu era deloc sigură de ce se va mai întâmpla după aceea. În orice caz, simțea că n-ar fi fost în stare să conducă o mașină străină și luxoasă pe autostradă, la o oră de vârf.

Așa că, până la urmă, au luat un taxi pentru a ajunge la aeroportul internațional din San Francisco. Purta un costum verde și

roz cu fermoar *Eclair*. Lungile plete acaju îi străluceau libere pe spate. Roger era îmbrăcat exact ca în prima zi când apăruse în studio: blugi, tricou negru și haină de în. Cei doi saci de voiaj totdeauna pregătiți fuseseră puși în portbagaj.

Petrecură cea mai mare parte a drumului în tăcere. Roger se juca mecanic cu una din mâinile ei și, din când în când, îi zâmbea. Iar ea n-avea să știe niciodată dacă zâmbetul îi cuprindea și ochii: erau ascunși după niște ochelari cu oglindă.

Nu se gândise să și-i ascundă pe ai ei, însă făcea tot posibilul să nu lase să se vadă niciun sentiment.

Seara trecută Roger o invitase la masă la restaurantul *Compton Place Hotel*. Era o sală mică, de vreo șaizeci de locuri,

decorată în culori dulci ca piersica, cu o mochetă groasă cu desene de catifea, cu plantele care separau mesele și cu enormele vase cu flori de grădină. Locul acela avea un gust rafinat, desăvârșit. Felurile de mâncare sofisticate erau servite în veselă de porțelan chinezesc. Ciupercilor calde cu sherry li se alăturase un delicios paté de sturz ornat cu afine.

La un moment dat, Roger se aplecase peste rondelele de costiță de miel garnisite cu salată, pentru a opri tremurul mâinii ei, cea cu care ținea furculița. Ochii li se întâlneau. În acel moment, își dădu seama că nu vor termina de mâncat. Și că vor renunța la desert și cafea.

Au plecat împreună la el acasă, la acea adresă pe care o mâzgălea în grabă, pe un

cartonaș lucios, de fiecare dată când era întrebat unde trăia. Întreaga locuință era aproape goală. El înainta. O dezbrăcă lent, infernal de lent, sub lumina veiozei, apoi se supuse cu aceeași răbdare la ritual, în timp ce ea îl dezbrăca.

Îi duse mâna la buze și îi sărută palma, după care i-o conduse spre sexul lui. O obișnuie cu dimensiunea și forța dorinței.

— Te doresc, Laura! Acum! șopti el.

O privi adânc în ochi, căutând un răspuns. Dar nu văzu decât dorință. Puse un sărut lacom pe gura ei moale și receptivă. Sexul lui se împlini și mai mult în mâna ei mângâietoare, și atunci, el îi îndepărtă genunchii, cuibărimdu-se între coapsele ei. Ea gemu bucuroasă când el își strecură mâinile sub șoldurile ei, care răspunseră

degetelor lui încleștate. Când fu copleșită de un val de senzații atât de intense încât nu le mai putea suporta, își mușcă buza de jos pentru a-și reține un țipăt de plăcere. El gemu cu o satisfacție copleșitoare și își cufundă fața în părul ei strălucitor, răsfirat pe pernă. Ca surprins de strâmtoarea trupului ei, se afundă în ea și mai mult, tot mai mult. Laura gemu bucuroasă, gâtul i se arcui involuntar în timp ce se pierdea în acel ritual splendid de contopire. În acea noapte, dragostea lor împlinise tot ceea ce își doriseră în prima zi. Ca o auroră de primăvară ce explodează dintr-odată în sălbăticia unei furtuni de vară. Era extaz, dar și o undă de tristețe.

Sfârșiră prin a adormi unui în brațele celuilalt, trup lângă trup, inimă lângă inimă.

Roger se trezi dimineața târziu. Laura era lângă el, contemplându-l sprijinită într-un cot.

— Te iubesc, Roger! îi șopti, privind-i chipul scăldat de razele soarelui care răsărea.

— Păstrează restul, îi spuse Roger șoferului hawaian, întinzându-i trei hârtii de zece dolari, în timp ce-și scotea bagajele.

Bărbatul de la volan, cu chipul pe jumătate acoperit de o pălărie de paie ciudată, mulțumi, urându-i drum bun.

Laura nu mai pusese piciorul într-un aeroport de la ultima vizită pe care i-o făcuse tatălui ei, în Florida, cu zece luni înainte. În timp ce Roger își înregistra bagajul, destul de ușor de altfel, Laura

privea distrată de jur împrejur, încercând să-și ascundă tristețea ce o copleșea.

Ce căuta ea aici?

Sute de oameni, mii. Bătrâni. Tineri. Așteptând cu răbdare. Fugind cu disperare. Venind. Plecând. Mai ales plecând.

— Hai să luăm o cafea, hotărî brusc Roger, prinzând-o de braț.

Găsiră un loc într-unul din acele groaznice snack-baruri cu care sunt înzestrate toate aeroporturile din lume, cu scaune de plastic și mese de metal, la fel de impersonale ca și zâmbetul băiatului care venise să ia comanda.

— Decăderea, după *Chez Panisse* și *Compton Place*, comentă Laura.

— Da.

Zâmbetul larg al lui Roger descoperi un

șirag de dinți de un alb strălucitor.

— Dar, crede-mă, în comparație cu multe locuri din lume, ăsta e *Ritz*.

— Chiar așa?

«Păstrează acest ton degajat, Laura. Nu lăsa să se observe ce simți!»

— De exemplu, locul nu se poate compara cu un mic sat din America Centrală unde am fost acum doi ani. Singurul meniu din cantina de acolo mi-a fost tradus aproximativ prin «supă de pește». Ceea ce n-aș fi putut ghici nicidecum. Toți crabii erau vii și se cățărau unii peste alții ca să iasă din farfurie.

Ea râse.

— Măcar erai sigur că-s proaspeți!

— Da...

Se lăsă ușor pe spătar, cu figura din ce

în ce mai preocupată. Își privi ceasul o dată, apoi încă o dată și încă o dată. Încruntă sprâncenele și începu să bată cu degetele nerăbdător pe marginea mesei.

Fără nicio îndoială, aștepta clipa plecării. Dar era puțin neliniștit și Laura nu reușea să ghicească motivul.

— Roger?

Întoarse cu greu privirea către ea.

— Da.

— E... în sfârșit... E totul în regulă?

El se grăbi să încuviințeze repede din cap:

— Da... Nu... Ascultă, Laura, trebuie să-ți spun ceva...

În clipa aceea apărură chelnerul cu cafelele. Chipul lui Roger era la fel de

impenetrabil ca un zid de beton. În cele zece secunde cât îi trebuiră băiatului să-i servească, toate iluziile ei romantice, toate speranțele ei de dragoste, pe care și le interzisese, se eliberară. Își simțea inima sfâșiată de atâta dragoste și durere... Aproape că încetase să mai respire.

În cele din urmă, chelnerul plecă, Roger sorbi o înghițitură din oribila fiertură pe care o avea în față, strâmbându-se.

Laura avea vaga impresie că se află în fața altui om.

— Laura...

— Da?

— De fapt... aș vrea să-ți cer ceva...

Pulsul i se accelera într-atât, încât avea impresia că o va lua la goană. Doamne! O va cere de soție! Nu putea fi decât asta! Nu-i

de mirare că se comporta atât de ciudat.

— Tu poți să-mi ceri orice, Roger, spuse, uimită că mai putea vorbi cu atâta dezinvoltură în clipa când ar fi trebuit să plutească, să strălucească din fiecare fibră a ființei sale.

— Laura, mi-ar plăcea să te muți la mine. Să trăim împreună după ce mă voi întoarce.

Cuvintele o loviră ca un trăsnet. Avea impresia că se prăbușește într-o prăpastie fără fund.

— Tu... vrei să trăiesc cu tine? repetă ea cu o voce complet lipsită de intonație.

— Pa.

— În *Pacific Heights*?

Fără să știe exact de ce, i se părea vital ca acest amănunt să fie precizat.

— Da.

Îi cuprinse mâinile într-ale lui.

— Ești înghețată! exclamă el.

Laura își simțea tot corpul ca de gheață. O gheață pe punctul de a crăpa.

— Știu că am ales rău ora și momentul, adăugă el. Voiam să te întreb ieri seară, dar n-am putut... nu era...

Oare din cauza asta insistase atât aseară să se întoarcă împreună la el, după masă? Laura ar fi preferat să meargă la ea, unde îi aștepta o sticlă de șampanie, în frigider, ca în noaptea vernisajului...

— Roger...

— Presupun că ți se pare prea brusc.

— Puțin, încuviință ea năucită.

Brusc? *Presupunea* că i se pare prea

brusc?!

— Mai ales după tot ce ți-am spus despre felul în care eu... Se foi din nou pe scaun.

— Roger, de ce vrei să trăiesc cu tine?

Nu se gândise să-l întrebe așa ceva. Nici măcar ea nu știa ce răspuns să aștepte.

«Dacă speri să-ți răspundă: pentru că te iubesc, ești nebună, ești oarbă, de o prostie fără egal!» o preveni cu cruzime o voce din interior.

Degetele lui Roger îi cuprinseseră mâna. Îl auzi respirând adânc. De ce oare era atât de greu pentru el să găsească un motiv? Ori poate că motivele lui erau atât de insultătoare, că nu îndrăznea să le spună. Ori poate își închipuise că e de ajuns să i-o ceară ca să spună da?

«Poate se simte îndreptăţit să gândească așa», observă aceeaşi voce interioară. «Având în vedere felul în care te-ai comportat cu el...»

«Taci! Taci odată!» ordonă ea necruţătoarei conştiinţe.

— Ne înţelegem bine, Laura, spuse el în cele din urmă, părând că-şi cântăreşte cuvintele cu precauţii extreme. Ne potrivim. Şi fizic şi profesional, şi-am spus într-o zi că eşti aparte, ăsta e adevărul. În ultimele săptămâni, în aceste ultime săptămâni... reluă el după o scurtă ezitare, noi am... ne-a fost bine împreună. Dacă te-ai muta... Ştiu, părerea ta e că locuinţa mea are personalitatea şi căldura unei cutii goale. Dar o poţi aranja cum îţi place. Poţi să cumperi ce vrei tu. Nu mă deranjează.

La aceste cuvinte, Laura avu impresia că ar fi vrut să spună: «Mi-e tot una.» Dar el continuă:

— Poți să-ți păstrezi și apartamentul tău, se înțelege. Ar fi chiar indicat să-l păstrezi pentru cazul... cazul în care...

Îi lăsă mâinile și bine făcu, pentru că ea tocmai se pregătise să și le retragă. Da, se înțelege că ea ar trebui să-și păstreze apartamentul în caz că... în caz că el s-ar gândi că ea ar trebui să plece, să se instaleze oriunde alt undeva, afară din casa lui!

Roger stătea cu degetele încrucișate. Un mușchi de pe obraz i se crispase, apoi, brusc se destinse, ca și cum îi venise o idee.

— N-o să ne deranjăm unul pe celălalt. Putem continua să ne trăim viețile noastre

personale. Eu voi călători, tu vei avea studioul. Dacă te vei hotărî să te lansezi în reportaje pentru case editoriale, eu aş asigura schimbul în studio, în timp ce tu ai călători...

Laura clipi. I se părea că trăieşte un coşmar, din ce în ce mai negru, cu fiecare cuvânt pe care Roger îl pronunţa. Pentru un bărbat care avea atât de multă experienţă cu femeile, se comporta cu o stângăcie incredibilă. Avea aerul că negociază un contract profesional, şi încă unul deloc promiţător pentru un asociat. Era cazul să se întrebe dacă încerca să o convingă să accepte sau să renunţe pentru totdeauna.

Laura dădu din cap de mai multe ori. Era mai mult decât putea ea să suporte. Venise aici gata – cel puţin psihic – să-şi ia

adio. Apoi fuseseră acele câteva secunde de nebunie când, în tăcere, toate sentimentele ei ascunse explodaseră cu o putere neașteptată, pentru a fi apoi călcate în picioare de niște cuvinte pronunțate cât se poate de normal.

— Roger... Nu știu, nu știu...

— Nu-ți cer un răspuns imediat.

— Nu?

— Nu.

Își privi ceasul și suspină. Verifică din priviri ce oră arăta și ceasul electronic. Timpul de îmbarcare pentru avionul lui fusese depășit cu un minut.

— Înțeleg că ai nevoie să te gândești. Vreau să ai tot timpul de gândire. Poți să-mi dai răspunsul la întoarcere.

Scoase o bancnotă din buzunarul de la

blugi și o lăasă pe masă. Apoi se ridică și-și agăță pe umăr cureaua de la geanta cu materialul foto. Nu trimisese înainte decât sacul de voiaj, cu lucrurile personale. Roger Barkeley avea prioritățile lui.

Laura se ridică și ea, având impresia că plutește încă într-un vis. Cum să împace oare insensibila, monumentală, perfectă stupiditate a ceea ce spusese el, cu tandrețea, delicatețea binevoitoare, cu pasiunea din noaptea care trecuse?

— Ai spus că nu știi când te întorci, îi aminti ea - îl acuză ea - în timp ce el se îndrepta spre ghișeul de îmbarcare. Că nu știi cât timp vei rămâne în Thailanda și că nu știi ce vei face apoi.

— Nici acum nu știu cât timp voi

rămâne în Thailanda, răspunse cu o voce aspră. Mă voi întoarce când îmi voi termina treaba. Lipsesc un timp.

Un timp... Poate că ar fi trebuit să se bucure că e așa de cinstit. Să-i fie recunoscătoare că nu își ascundea sentimentele în vorbe dulci și mincinoase. Să-i mulțumească pentru că nu folosisese cuvântul responsabilitate!

— Ce se va întâmpla cu Japonia și cu filmele ultra-rapide?

Reușea cu greu să țină pasul cu el. Îl urma, strecurându-se printr-un grup de turiști, apoi trecură pe lângă un cuplu care încerca să liniștească un copil cu chipul în lacrimi.

— Uită Japonia.

— Pentru cât timp?

— Poftim?

O feri din calea unui bărbat care fugea în sens invers.

— Pentru cât timp pot să uit de Japonia? Oricum vei pleca și acolo mai devreme sau mai târziu, nu-i așa?

— Da. Probabil. Poate... Laura, ai putea veni și tu dacă ai vrea.

Dacă ar vrea! Continua să vorbească despre ce ar putea ea să-și dorească. Habar n-avea ce-și dorea ea! Și începea să se întrebe dacă el știa cu adevărat ce își dorește!

«Vrea ca tu să trăiești cu el. Să te instalezi la el acasă ca o mobilă. Nu, ca un aparat de menaj, mai degrabă. Ai putea să decorezi acea oroare goală de living-room. Să gătești în bucătăria lui, după ce o vei

echipa cu tot ce trebuie și te vei dispensa de vechitura aia de mașină de gătit. Și ai putea să faci dragoste în patul lui, sau nu contează unde, unde vei dori...» răsună vocea interioară.

«De ce eu? De ce eu?»

Mâna lui Roger i se strânse pe umăr pentru a evita un grup, în care erau reunite patru generații, aparținând aceleiași familii orientale, care bloca trecerea spre biroul vameșilor.

De ce ea?

Roger era capabil să-și găsească zeci, sute de femei care s-ar fi înscris fericite în micul scenariu pe care tocmai i-l servise ei. Femei care nu l-ar fi întrebat de ce. Femei care își băteau joc de incertitudini, de efemerul relațiilor... Și atunci, de ce ea?

Roger prezentă biletul și pașaportul unui ofițer amabil. Pașaportul avea toate caracteristicile unei folosiri frecvente, iar paginile din interior păreau călcate în picioare de o turmă de elefanți ale căror urme rămaseră întipărite în cerneală.

Apoi Roger se opri în fața ei, o luă de umeri, strângând-o puțin cam tare, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e chiar acolo. Trăsăturile lui aveau o tensiune pe care ea o asocia cu momentele maxime de extaz. Ochii lui treceau de la duritatea unei pietre la limpezimea unui lac.

Laura tremura. Doamne, va pleca cu acest avion Dumnezeu știe unde, ca să facă Dumnezeu știe ce, pentru Dumnezeu știe cât timp. Plecarea lui fusese o adevărată

lovitură de grație, pentru că, în visele ei cele mai nebunești, hrănite cu îndrăzneală, exista și speranța că el ar putea să nu mai plece.

— Roger... De data asta nu-i numai o idee întâmplătoare, nu-i așa? Ca atunci când mi-ai spus să te însoțesc ca să-ți car bagajele?

Chipul lui se îmblânzi.

— Nu, nu-i o idee întâmplătoare, îi răspunse cu o voce joasă. Știu că așa ar putea părea după modul în care am formulat-o... Laura, nu-ți cer decât să te gândești la asta. Am putea... Fir-ar să fie! Încă un anunț pentru zborul meu. Trebuie să plec. Nu știu cum să-mi iau rămas-bun. De obicei, părăsesc țări, nu oameni.

Ochii îi străluciră, într-un amestec de

mânie, de neliniște și de vulnerabilitate.

— Laura...

— Ai face mai bine să pleci.

— Te vei gândi? o presă el. Vei trăi cu mine? Ea dădu din cap, pentru că vocea îi era gâtuită de emoție.

— Mă voi întoarce.

O trase spre el și o îmbrățișa. Buzele lui lacome și sălbatice se îmblânziră o clipă, înainte de a ridica privirea.

— Adio, Roger, murmură ea.

Își simțea capul și pieptul ca strânse într-o menghină. O dureau tot corpul și avea groaznica certitudine că, în mai puțin de o secundă, va începe să plângă în hohote.

— Sper că nu, surâse el. Se întoarse și plecă.

—

Se numea Dee Dee Shaw și era o secretară de douăzeci de ani, cu păr roșu, ondulat, și îndrăgostită de Bill, un agent de asigurări în vârstă de douăzeci și cinci de ani. Spre deosebire de ea, Bill avea părul castaniu ce începea să se rărească vizibil. Dee Dee îi aprecia distincția pe care i-o dădea, în rața obiectivului, fruntea lui deja suspect de goală, în realitate, acest amănunt fizic făcându-l să pară suficient de neghiob și nesuferit. Tânăra fată îl asigura că va fi și mai seducător în momentul în care calviția va fi totală.

Laura consideră că ar fi necesar să opteze, de pe acum, pentru o perucă decentă. Sau să-și transplanteze sprâncenele prea stufoase, care-i barau fruntea de ia un capăt la celălalt.

Bill era beat de fericire și admirație în fața micilor ochi bleu ai lui Dee Dee, o fată ușor mioapă și cu forme accentuat rotunjite. Se potriveau de minune unul cu celălalt.

— Bill, întrebă Laura, ridicându-și capacul vizorului, ai putea să întorci ușor mâna lui Dee Dee înspre obiectiv? Vreau să fiu sigură că inelul de logodnă se va vedea clar.

— Nu-i așa că e somptuos? radie Dee Dee, într-o mișcare tremurătoare, când Laura îi căuta o poziție adecvată a degetelor.

De fapt, diamantul era minuscule, fixat într-o montură prea țipătoare, însă Dee Dee îl prețuia cu ochii iubirii.

— Magnific! aprobă fotografa, cu un zâmbet pe care îi dorea convingător.

Roger era plecat de cinci zile și, în starea în care se afla, îi era destul de greu să se entuziasmeze chiar și pentru bijuteriile coroanei regale britanice.

O enerva invazia bruscă de logodnici fericiți. De când plecase Roger, asigurase imortalizarea pe peliculă foto a șase ceremonii de logodnă. Era, oare, un fel de conspirație cosmică pentru a o face încă și mai nefericită decât era? Era neapărata nevoie să i se aducă la cunoștință că toate femeile din San Francisco înotau în fericire, iubeau, erau iubite și cerute în căsătorie?

Oricum nu era Bill acela care, în răceala unui snack de aeroport, să-i fi cerut lui Dee Dee să se gândească la asta înainte de a-și lua zborul spre Thailanda!

— Foarte bine, Dee Dee! aprobă Laura,

privind prin obiectivul aparatului. Ridică ușor capul! Așa! Bill, corpul un pic mai la stânga, nu, nu așa mult... Prinde-o de tali... da! zâmbiți, așa! Da, e gata.

Dee Dee o întreabă pe Laura dacă s-ar putea ocupa și de fotografiile de nuntă.

— Vorbiți cu asistentul meu, răspunse Laura, aruncându-și coada grea peste umăr. Nu știu exact ce angajamente am pentru luna ianuarie.

— Să vorbesc cu asistentul Buz, da?

— Boz, o corectă ea plictisită.

— A, da, Boz deci...

Dee Dee râdea fericită. Bill continua să mângâie mâna iubitei sale cu multă afecțiune.

— Oare s-ar „șifona” dacă l-aș întreba

pe Boz de unde și-a cumpărat cercelul? Am o rochie, foarte drăguță, de jersey verde...

— Dee Dee e superbă în verde, interveni Bill.

— O, Bill!... Bill adoră să mă vadă îmbrăcată în verde, îi explică ea lui Laura.

— Sunt sigură, răspunse Laura, politicoasă, începea să se simtă un pic verde ea însăși.

Câte ore de somn avusese noaptea trecută? Trei, poate patru?!? Dar noaptea precedentă? Și noaptea de dinainte?

— Chiar credeți că nu s-ar supăra dacă l-aș întreba de cercel? Mi-ar plăcea să am o pereche...

Ochii bleu se măriră brusc:

— Credeți că sunt vânduți cu perechea? întrebă din nou Dee Dee.

— Sunt sigură, o liniști Laura. Iar Boz va fi probabil flatat de întrebare. Boz fusese într-adevăr flatat, dar nu și foarte cooperant, după cum își dădu seama Laura, trecând mai târziu pe la recepție. – l-ai spus de unde ai cercelul?

— La Cartier. Ar fi trebuit să-i spun Saks, pe bulevardul cinci?

— După părerea mea ar fi trebuit să spui ceva măcar plauzibil.

— Dar ea m-a crezut!

— Boz...

— Ascultă, Kara mi l-a oferit. Se poate să-l fi făcut chiar ea... Are asemenea veleități, dar e atât de modestă încât nu mi-a mărturisit temându-se că n-o s-o mai plac.

— Dar îți place mult, nu-i așa, Boz? spuse Laura, ușor malițioasă.

Norul gros de sentimente difuze care o apăsa nu se împrăstia decât în prezența lui Boz.

— Sigur că-mi place mult! adăugă el, ca și cum n-ar fi înțeles o întrebare atât de stupidă. Și, din moment ce Kara mi l-a oferit...

— Atunci de ce nu i-ai spus domnișoarei Shaw că l-ai primit în dar și că nu cunoști proveniența lui?

— Doar n-am să povestesc un amănunt intim oricărei persoane care mă întreabă... O fi fost ea fermecătoare, dar eu n-o cunoșteam. Și apoi, nu toată lumea ar fi interpretat corect gestul Karei, nu se oferă un cercl unui băiat... Ai cunoscut-o pe Kara. Știi cât de sensibilă e!

Sensibilă! Acest calificativ ales de Boz pentru iubita lui. O impresiona pe Laura.

— Ei, Laura! exclamă băiatul, sesizând schimbarea de pe fața ei. Ce ai? Așază-te aici...

Trase un scaun aproape de ea și o ajută să se așeze.

— Sper că n-ai de gând să vomți...

Laura deschise o clipă ochii. Îl văzu pe Boz agitându-se neliniștit. Nu se putu abține să nu zâmbească la această disponibilitate adolescentină de a-și schimba starea de spirit dintr-odată. Acum cinci minute făcuse să răsune toate viorile patetice din lume pentru prietena lui, iar acum discuta despre cele mai groaznice...

— Nu. N-am să vomit, răspunse Laura, masându-și tâmpilele.

— Ești însărcinată?

— Ceeee?...

Șocul produs de întrebarea lui o zăpăci și mult.

— Ce anume... te face să... crezi că... adică...

— Ei, hai Laura! Nu mai sunt un copil. Mama a încercat să mă facă să înghit câteva scorneli de genul ăsta cam pe când aveam șase ani, numai că între timp, am mai crescut nițel, așa că... Doar tu și Roger...

— Nu sunt însărcinată.

— Ești sigură?

— Repet: NU SUNT ÎNSĂ REINATĂ! Și încetează să mai faci pe dădaca cu mine.

Boz fu puțin încurcat de reacția ei:

— Sunt prietenul tău, nu-i așa? întrebă el după o scurtă ezitare. Părinții mei îmi

atrag adeseori atenția asupra felului meu de a mă amesteca în viața altora. Probabil că sunt un inadaptat.

— Nu ești un inadaptat, îl întrerupse Laura, dându-și seama că îl jignise oarecum prin purtarea ei. Știi că ești prietenul meu, adăugă ea, lăsându-și mâna pe mâneca bluzonului lui Boz. Unul dintre cei mai buni prieteni...

— Mulțumesc, dar mi-am făcut griji pentru tine, Laura. De la plecarea lui Roger, ești schimbată... Nu știi... Ești palidă și mereu absentă, chiar dacă ești aici...

Făcu o grimasă și mormăi nemulțumit:

— Arăți din ce în ce mai rău. Adăugă Boz, cu curaj.

— Mulțumesc, răspunse ea sec.

— Nu, vorbesc serios! Te-ai privit în oglindă?

— Da, azi dimineață când m-am spălat pe dinți.

Își plecă privirile, gândindu-se că băiatul ar putea avea dreptate. Spuse apoi cu glas tare:

— Boz, nu-i niciun motiv de îngrijorare. Pur și simplu, am avut câteva necazuri... Dar nu mari...

— Roger?...

Laura refuză să-i răspundă.

— V-ați certat? De asta a plecat?

— Plecare lui era stabilită de la început.

— Da?

— Avea un contract... de muncă... în Thailanda. Știam că va pleca...

— Dar, v-ați despărțit?

Laura își masă tâmplele, neștiind ce să răspundă. Ca să se despartă doi oameni, trebuie ca aceștia să fi fost împreună. Între ea și Roger fusese, oare, o legătură adevărată? Da, îl iubise și îl mai iubea încă, poate că și Roger o dorise și poate o mai dorea, dar... A fost doar atracție fizică?

— Nu, nu ne-am despărțit, răspunse ea cu o voce obosită.

— Atunci de ce ești tristă? Ți-e dor de el? Îi era cumplit de dor. O durea amintirea lui.

— Da, mi-e dor.

Boz văzu în ochii ei lacrimi și suferință.

— Va reveni, fii sigură, rosti el.

— Știu. Dar tocmai de asta mi-e frică.

Trecură încă alte cinci zile în care Laura, într-o dispoziție mereu

schimbătoare, își repeta mereu, obsedant:
„Voi supraviețui! Voi putea! Voi putea!”

Se detesta. Ura felul în care gândea, vorbea, felul în care se comporta în societate. Se întreba de ce alte femei reușesc să facă dragoste cu diverși bărbați fără să se îndrăgostească, de ce alte femei știau să evite suferința?

Îl cunoștea destul de bine pe Roger. Știa că el nu se va schimba niciodată. Și nici nu dorea să-l schimbe. Își imagina că s-ar putea obișnui cu felul lui de a fi, dar asta înainte de dezastrul de la aeroport, care-i spulberase orice nădejde.

Dar acum? Ce naiba să facă? Cum să reacționeze la ceea ce el îi ceruse să facă? Dacă ar accepta să trăiască cu el, n-ar mai

exista niciun fel de bariere între ei doi. Pentru că ar fi incapabilă să-și ascundă sentimentele. Cu siguranță l-ar obosi, s-ar plictisi repede de ea. În clipa în care el ar ști cât de mult îl iubește, ar părăsi-o. L-ar pierde pentru totdeauna.

Dacă nu acceptă să trăiască cu el, iarăși îl va pierde. Și nu-l va mai vedea niciodată, nu-l va mai atinge niciodată, nu-i va mai simți buze/e, mângâierile și prezența niciodată. Niciodată!

Tocmai închidea ușa studioului, când se auzi soneria. Era o telegramă telefonică. Mesajul era scurt. O dată, o oră, un număr de zbor, urmate de cuvintele: *Așteaptă-mă dacă răspunsul e da*. Semnat: *Roger*.

Deci, în cazul în care ar accepta, ar trebui să-l aștepte patru zile mai târziu.

Își contramandă toate întâlnirile fixate pentru a doua zi, pretextând că e bolnavă. În lipsa ei, Boz avea să se ocupe de toate.

Își petrecu întreaga dimineată hoinărind pe străzile San Francisco-ului, absentă la tot ce se întâmpla în jurul ei, insensibilă la frumusețea orașului pe care ea îl iubea atât de mult. Cutreierase inconștient locurile pe unde hoinărise împreună Roger. Pe *Union Square*, se ciocni de-a dreptul cu Lilah Mobart.

— Laura? O, da e chiar Laura DiMarco!

— Bună, Lilah! Ce faci?

Sora lui Roger îi oferi mâna, surâzându-i afectuos.

— Scuză-mă, te-am lovit! Nu eram atentă, se scuză Laura.

— Nu-i nimic.

Bărbatul cu care era Lilah își dresese glasul tușind. Avea în jur de cinzeci de ani, cu părul argintat și trăsături acviline. Părea delicat, calm și prietenos. Lilah se întoarse spre el:

— Laura. Ți-l prezint pe soțul meu, Peter Hobart.

Ceva din privirea lui îi spunea că știa despre ea mai multe decât știa ea despre el. Probabil, auzise vorbindu-se despre ea...

— Încântată.

— Știi, e o minune că te-am întâlnit, declară Lilah, cu o privire dulce dar iscoditoare. Te-am căutat dimineață, de două sau de trei ori.

— Eram plecată.

Laura își aranja părul, căutându-și o ocupație pentru a nu-și divulga stânjeneala

bruscă.

— Vreau să-ți vorbesc de Roger, continuă Lilah.

Lilah era genul de femeie întotdeauna foarte directă. În fața căreia nu puteai să ascunzi mare lucru. Aruncă o privire spre Peter Hobart, care îi răspunse cu un imperceptibil semn de înțelegere, în timp ce soția lui continua să vorbească:

— Închipuie-ți că nu am aflat de absența lui decât alaltăieri, când am sunat la studio. Asistentul tău m-a informat.

— Nu îndrăznesc să te întreb dacă ți-a spus și altceva, oftă Laura. Nici măcar nu-i pomenise de telefon.

— Te rog, Laura, nu te supăra pe el. L-am cerut să păstreze secret apelul meu.

Voiam să-ți vorbesc personal.

— În legătură cu Roger?

— Da. Ascultă, de ce n-am merge undeva să stăm de vorbă la o ceașcă de cafea? Ei, Peter...

— Andi, inimioara mea, e foarte urgent... Știi bine că trebuie să merg la Robinson să văd dacă a comandat mâncarea preferată de șarpe constrictor, o întrerupse soțul impasibil. Ne putem întâlni toți trei peste o oră. Domnișoară DiMarco, mi-a părut bine să vă cunosc, dar aveți asentimentul meu dacă o trimiteți pe soția mea la plimbare. Nu înțelege subtilitatea și avantajele ei, adăugă el, sărutându-și tandru soția, după care o salută pe Laura își se îndepărtă.

— Mă cunoaște prea bine, se strâmbă

sora lui Roger. Deci. Unde am putea să mergem?

Laura ar fi avut chef, mai degrabă, să urmeze sfatul lui Peter, dar renunță și se resemna.

— Oriunde, cu excepția hotelului Saint-Francis.

În cele din urmă, ajunseră într-un local plăcut și intim, nu departe de Union Square.

— Te întreb din simplă curiozitate, spuse Lilah, după ce chelnerul le servise comanda, ce ai împotriva restaurantului de la Saint-Francis? Laura suspină:

— Ultima discuție pe care am avut-o, cu Maggie Roberts, despre fratele tău a avut loc acolo.

— O, înțeleg! Nu ai suporta două interogatorii în același decor. Probabil că ți-

ai dat seama, chiar de la vernisaj, că diplomația nu e punctul meu forte. Nu știu decât să mă arunc cu capul înainte.

Trase adânc aer în piept și continuă:

— Poți să-mi spui ce se petrece cu Roger?

— De ce nu-l întrebi pe ei?

— Mai întâi, pentru că e în Thailanda. Apoi, pentru că l-am întrebat pe el acum trei săptămâni. Și, crede-mă, un „ocupă-te de treburile tale” ar fi obținut un premiu de politețe pe lângă ce mi-a spus el.

Laura continua să privească fix ceașca de cafea.

— Lilah, nu știu ce se petrece cu Roger, răspunse ea cu blândețe, înainte de a ridica ochii spre ea. Și eu aș vrea să știu ce se

întâmpla cu el.

— Din câte am înțeles, sunteți... împreună, nu?

— Da, cred că, într-adevăr, finețea nu-i punctul tău tare, răspunse Laura zâmbind.

Nu mă refer doar la partea fizică a relației dintre voi doi, deși, în seara vernisajului... Am impresia, și crede-mă, știu ce spun, e ceva mai deosebit...

Laura se întrebă în gând cum ar reacționa Lilah dacă ar afla că în seara vernisajului ea era încă fecioară.

— Știi, am avut o legătură, acum șase ani, o anunță Laura sec.

— Nu știam...

Lilah o privi în ochii săi gri cu multă înțelegere.

— Nu știu ce se întâmplă cu mine,

Lilah, nu mai sunt sigură de nimic...
continuă Laura.

— Sigură de ce?

— De mine însămi... Mai sigură sunt de Roger...

— Crezi că Roger e genul de bărbat care pleacă și nu mai revine?

— Da.

— Laura...

— Lilah, l-am acceptat pe Roger deși știam cum era. Nu mi-a ascuns nimic, a fost sincer cu mine. Și nu am ezitat... Mă simțeam protejată în preajma lui... Am ignorat durerea ce ar fi venit după despărțire... Dar acum...

— Îl iubești și suferi. Ți-e teamă că el nu te iubește?

Cuvintele distruseră fragilele ei argumente ca o stâncă ce zdrobește un diamant. Își mușcă buza de jos și mărturisi:

— Roger mi-a cerut să trăiesc cu el. Aștepta, oare, o reacție ofuscată, mânioasă, neîncredere? În orice caz, nu se aștepta la explozia de bucurie din ochii Andrei.

— Ți-a cerut asta? strigă ea încântată.

— Da, șopti Laura ușor jenată de situația creată.

— Când?

— Când ce?

— Când ți-a cerut-o?

— Chiar înainte de plecare, la aeroport.

— La aeroport? spuse Lilah, vizibil surprinsă, scăpând o înjurătură printre dinți.

Laura zâmbi.

— Mi-am imaginat eu, completă Lilah. Laura povesti apoi pe larg tot ce se întâmplase, într-o cascadă de cuvinte ce o făcu să piardă noțiunea timpului, totul încheindu-se cu relatarea conținutului telegramei.

— Laura, micuță Laura! Dacă te-ai hotărî să-mi omori fratele în urma acestei telegrame, pe cuvânt că nu te-aș condamna. Nu-i credeam capabil de atâta cinism și nesimțire. Chiar te-aș ajuta dacă n-aș fi atât de îngrijorată pentru el.

— De ce? întrebă Laura curioasă.

— Nu știu cum să-ți explic... Ce știi despre familia noastră?

— Doar că părinții au divorțat și că Roger nu e prea legat de ei.

— Sunt momente când se simte insultat că aparține familiei noastre. Cred că îl înțeleg. Când s-a născut ei, eu aveam vreo zece ani. Mama se hotărâse să mai facă al doilea copil, dorind astfel să mai refacă ceva din ceea ce fusese cândva între ea și tatăl meu. Dar nașterea lui Roger n-a schimbat cu nimic situația dintre ei îl ura pe Roger. După doi ani, a urmat divorțul, a fost un scandal de neimaginat. Și asta, chiar a doua zi după aniversarea celor cinci anișori ai lui Roger.

— Nu știam...

— Firește, deși era prea mic, Roger a avut timp să înțeleagă că fusese adus pe lume ca să împlinească o misiune de pace, și care a eșuat dezastruos.

— Dar cum și-a putut da seama?

întrebă Laura.

— Când discuțiile între adulți se rezumă la urlete, insinuări și pomenirea unui singur nume, nu-i necesar să tragi cu urechea pe la uși.

— Și tu?...

— Eu, fiind mai mare, reușeam să mă fofilez. El, însă, suporta cea mai mare parte a furtunilor cu convingerea că totul era din cauza lui. Țsta l-a făcut să fie foarte circumspect vis-à-vis de relația dintre un bărbat și o femeie.

Laura înțelegea acum ce-i spusese odată Roger: «Te invidiez pentru copilăria și pentru părinții pe care i-ai avui.»

— Și-apoi, când a crescut?... întrebă Laura, mâhnită de noutățile aflate.

— Nimic care să-i schimbe părerile din

copilărie. Pentru el, relația dintre doi oameni se rezumă la un simplu enunț: ori îl taci pe celălalt să sufere, ori suferi tu. Prin felul său de a trăi, a reușit să mai uite câte puțin, dar...

Laura realiză că ajunsese într-un moment foarte periculos pentru ea. Îi vedea și îl simțea pe Roger altfel ca până atunci.

— Totuși, ar fi putut să se uite la tine și să-și dea seama că există și căsniciile fericite, îndrăzni Laura.

— E a doua căsătorie, chiar dacă e, într-adevăr, așa, o întrerupse brusc Lilah. Prima... Prima, începu ea cu un gest resemnat, nici nu știu cum am rezistat atâta timp. În orice caz, și asta l-a influențat pe Roger. Ținem mult unul la celălalt. A fost întotdeauna alături de mine în momentele

dificile, ajutându-mă să trec peste toate încercările.

Se opri, uitându-se fix la Laura, ca și cum ar fi vrut să aprecieze efectul cuvintelor sale.

— Laura, când l-am întâlnit pe Peter, eram cea mai vulnerabilă femeie din lume, cea mai îngrozită pe care ți-o poți închipui. Nu lăsam pe nimeni să se apropie de mine, fizic sau sentimental. Mi-era frică. Peter a făcut totul. El a oferit și eu am refuzat. El a insistat și, într-o zi, fără să-mi dau seama, am cedat. Și nu regret.

— Lilah, nu știu unde vrei să ajungi, dar...

— Înțeleg că e greu pentru tine. Nici mie nu mi-a fost ușor. Oricare ar fi alegerea, să fie a ta și numai a ta. Să faci exact ceea

ce dorești tu să faci. Și, dacă vrei părerea mea, cred că fratele meu te iubește. Sau, cel puțin, încearcă să te iubească. E un pas mare pentru el.

— Tu crezi că mă iubește? întrebă Laura, cu glasul sfâșiat de emoție.

Oare ar putea fi posibil?

— Da, cred asta. Și cred că nici lui nu-i este ușor. Probabil își dă seama că e un moment important pentru el, că e ceva ce nu i s-a mai întâmplat...

— Dar consideră iubirea ca pe ceva trivial, iar o legătură afectivă mai strânsă, pentru el, înseamnă prizonierat.

Laura se simțea ea însăși ca într-o cușcă, din care numai el, doar el, putea s-o scoată. Dacă se înșela?

— Are nevoie de cineva care să-l

convingă că nu se înșală, spuse Lilah, de parcă i-ar fi citit gândurile.

În acea noapte, Laura nu reuși decât cu greu să adoarmă. Însă, zorii zilei o surprinseră într-o stare de bine dispoziție și încredere neașteptată. Neavând răbdare, se sculă repede, își făcu toaleta și străbătu apartamentul refăcând mental inventarul mobilelor și obiectelor personale.

Apoi dădu câteva telefoane:

— Lilah, n-ai cumva cheia de la locuința lui Roger?

— Boz, crezi că fratele lui Kara mi-ar putea împrumuta furgoneta?

— Sandy, cum se descurcă profesioniștii cacth-ului la mutatul și căratul mobilelor?

Era 1 octombrie, ziua în care urma să sosească Roger. Laura aranjase interiorul

apartamentului într-un mod plăcut și foarte intim. Cele treizeci și șase de ore de muncă transformaseră camerele goale și impersonale într-un cămin cald și plin de viață. Roger adusese cochilia, iar ea – sufletul. Se grăbi spre aeroport.

Îl zări la ieșirea din vamă. Părea încordat, obosit și slăbit. Purta niște blugi vechi și largi, o cămașă bleu, parțial încheiată, iar părul era pieptănat neglijent. Își purta sacul de voiaj pe braț și cel cu material foto, pe umăr.

În clipa aceea, Laura își dădu seama că îl iubește mai dăcit credea, prezența lui fiindu-i atât de dragă că îi venea să plângă, îl va convinge că iubirea, familia, căminul, nu sunt doar niște simple invenții nocive. El era primul și singurul bărbat din viața ei. Îl

dorea cu disperare.

El încetini pasul și-și aruncă privirea peste mulțimea din aeroport, căutând-o. Se opri în fața ei. Pentru Laura, timpul se oprise în loc. Aproape că nici nu mai respira. Văzu pe buzele lui modelându-se numele ei.

Câteva secunde mai târziu, buzele lor se uneau într-un sărut disperat, pătimaș. Corpul lui era încordat și înfometat de al ei. Era ceva primitiv în furia dorinței lui.

— Ai venit, îi murmură el în pletele de pe umăr. Ea își atinse obrazul de urechea lui și-i șopti:

— Nu te așteptai?

—

El răspunse cu sinceritate în glas:

— Nu credeam că o să vii.

Laura își aminti cuvintele lui Lilah: «Pentru el relațiile dintre oameni se rezumă la a provoca suferință sau a suferi.» Hotărî să fie prudentă și să aibă răbdare cu el.

— Ei bine, sunt aici. Să mergem la mi... la tine. Ieșiră apoi din aeroport, tăcuți și strâns îmbrățișați. În taxi, își dădu capul pe spate și închise ochii. Ar fi putut crede că doarme, dacă nu ar fi ținut atât de strâns mânerul îngălbenit al portierei.

Pe tot parcursul drumului, Laura deveni brusc îngrijorată. Când taxiul se opri în fața casei, inima i se sfâșie și se îndoi că poate merge până la capătului pregătit. Trebui să facă un efort pentru a se calma. El o iubea. Ea îl iubea. Era suficient pentru început.

Roger își masă ochii obosiți.

— Nu știu când am dormit ultima oară,

murmură el. Toată povestea asta...

Scutură din cap pentru a-și alunga oboseala și își caută cheile în buzunarul pantalonilor.

— Lasă! Le am eu, spuse, firesc, Laura. Spre surprinderea ei, Roger nici nu sesiza că ea.

Laura, avea cheile lui. Le luă din mâinile ei și descuie ușa, după ce-și pusese jos cei doi saci de voiaj.

— Laura...

Ea se întoarse, cu mâna pe clanța ușii.

— Da?...

Vocea lui părea, din cauza oboselii, inexpresivă. Ea îl privi adânc în ochi și îi văzu așa cum era în clipa aceea. Oh, nu, Doamne, ajută-mă!

— Roger?

— Nu pot... M-am înșelat... A fost o greșeală să-ți cer să vii să trăiești cu mine.

Au fost, probabil, cele mai oribile clipe din viața ei. Cuprinsă de panică, trânti ușa deschisă cu o asemenea rapiditate, încât, dacă Roger ar fi avut reflexele cu o fracțiune de secundă mai lente, i-ar fi tăiat degetele.

— Laura...

O privi de parcă își pierduse mințile, dar ea era chiar pe punctul de a și le pierde. Tremura cuprinsă de mânie și durere, tremur care ar fi putut să fie înregistrat pe scara Richter.

— Nu! explodează ea, într-o revărsare de disperare. Nu e o greșeală! Nu spune asta! Nici măcar nu o gânde! Ai avut dreptate să

mi-o ceri.

—

Ne înțelegem bine. Ne potrivim. Înainte de a pleca în Thailanda... ne-a fost bine la amândoi. Tu și cu mine...

— Laura, ce se petrece?!

Dădu din cap încă o dată și încă o dată, în semn de refuz și de neîncredere. Ea îl luă de braț. Îi simți mușchii încordați sub degetele ei, dar nu se mai putea stăpâni.

— Nu ne vom deranja. Putem continua să ne ducem viețile noastre personale. Tu îți vei continua călătoriile. Eu îmi păstrez studioul și apartamentul, în caz că... Eu nu abandonez...

— Laura, n-ai vrea să...

— Nu! Ascultă-mă, Roger! strigă ea, uitând de mândrie, de prudență, chiar de

minimul bun simț. Poate să meargă. Exact cum doreai... Te implor, Roger! înțeleg...

I i impuse tăcerea lipindu-și fără menajamente palma lui largă de gura ei. Ochii îi străluceau ca niște scânteii albastrii. Tremura tot, ca și ea și, când vorbe, o asprime guturală îi deforma vocea.

— Doamne, Laura! Dumnezeule! De unde naiba ai scos neroziile astea? Nu-i stilul tău. Tu nu vorbești despre «potrivire», despre «a nu se deranja»... Cine naiba te-a învățat textul?!

Mânios, își retrase mâna.

— Tu! răspunse ea privindu-l fix.

N-ar fi fost mai uluit nici dacă i-ar fi tras un pumn. De fapt, avea aerul că tocmai a primit unul.

— Eu?!

— Da, tu! Tu le-ai spus pe toate: să trăim împreună și să continuăm să ne ducem fiecare viața lui, etc, etc... Tu mi le-ai spus la aeroport!

— Am spus... la aeroport!

În alte circumstanțe, dimensiunile cosmice ale uimirii lui ar fi părut caraghioase. Dar Laura n-avea chef de râs. Avea chef să ucidă. Sau, poate, să se sinucidă. Ca va face? Optzeci ia sută din ce avea pe lume era acolo, la el. Toate obiectele care pentru ea aveau o semnificație sentimentală, care reprezentau un cămin, din care sperase să facă un cămin pentru el...

— Da! strigă ea. La aeroport. Când te-am întrebat de ce vrei să trăiești cu mine... A, ești obosit, dar nu-mi spune că ai devenit

amnezic!

— Și eu care m-am consumat patru zile pentru telegrama aceea... Dacă ți-am servit toată grămada asta de tâmpenii... Atunci ar fi trebuit să mă aștepti cu un cuțit de abator!

Laura clipi. O secundă. Ceva șchiopăta. De ce își considera propriile cuvinte drept o „grămadă de tâmpenii”? De ce se consumase pentru o telegramă?

— Și, după toate astea, cum ai putut să vii să mă aștepti, pur și simplu, la aeroport? Ești nebună?

— Eu? Nebună?!

A, da, poate că era. Era nebună după el. Nebună de dragoste pentru ei. Tot ce hotărâse, toate planurile ei de farmece și

seducție, se sfărâmară în mii de bucăți.

— Tu ești nebun, Roger! Ce încerci să-mi faci, până la urmă? De ia început ai fost...

— Monstruos? Insensibil? O brută egoistă?

— Da! aprobă ea furioasă, întrerupând acest șir de epitete care ar fi putut continua. Mai întâi m-ai mințit, spunând că ești fotomodelul și... și te-ai dezbrăcat. Apoi am făcut dragoste și te-ai înfuriat pentru că eram virgină. Și apoi...

— Laura...

— Taci! îmi propui să vin în Thailanda de parcă m-ai invita la înconjurul grădinii taie, apoi respingi propunerea ca pe o idee „întâmplătoare” și-mi ceri să trăiesc cu tine, în mijlocul aceluia blestemat de aeroport din

San Francisco, cu un sfert de oră înainte de plecare, îmi trimiți o telegramă de o incredibilă aroganță și de-a dreptul insultătoare. Vin să te aștept și te repezi la mine de parcă ai vrea să mă violezi în fața a cinci sute de persoane. Și douăzeci de minute mai târziu mă anunți că e o greșeală!

— E o greșeală! confirmă el, scuturându-o de umeri. Și, dacă ai vrea să te calmezi un moment...

— Nu vreau să mă calmez! Poate celelalte femei ale tale ar fi putut să fie calme și reci într-o astfel de situație...

— Nu-i vorba despre alte femei, e vorba despre tine, Laura!

— De mine?! Și ce știi tu despre mine? Tu nu știi nici măcar ce vrei de la mine! Nu

știi nici măcar că te iu... Ce-ai spus?

Era să-i arunce în față te *iubesc*, dar rămase paralizată, înghețată de ceea ce tocmai auzise.

— Am spus că știu ce vreau de la tine, repetă el pe un ton ceva mai moderat.

Mâinile care o scuturaseră, deveniră mângâietoare, le simți alunecând de-a lungul brațelor și strângându-se pe încheieturi.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Nu...

Nu-și dădu seama ce voce vorbea. Nu putea să fie a ei. Coardele vocale îi erau ca de plumb.

— Ai toate motivele, din lume să te îndoiești de mine, reluă el privind-o în ochi.

Dat fiind ceea ce știi, ceea ce ai văzut, felul în care m-am purtat... Niciodată nu te-ai gândit că cu aș putea fi soțul tău. Ești o femeie deosebită. A iubi, a se angaja, căsătoria erau noțiuni străine pentru mine, lucruri pe care îmi propusesem să le evit...

Ezită înainte de a mai adăuga ceva.

— Lucruri de care trebuia să fug... Am avut tendința de a fugi din momentul în care părinții mei au divorțat. Dar eram prea tânăr. Prea dependent. Numai că, în ziua în care am încetat să mai fiu prea tânăr...

Vocea îi rămase în suspans. Cu degetele mari își masa palmele, într-o mișcare ritmică, acordată cu bătăile inimii lui. Continua să o fixeze cu privirea.

— M-ai atras încă de la început, continuă el. Mă gândeam că e ceva fizic.

Credeam că va fi o aventură fără viitor. Și apoi, când am făcut dragoste...

—

— Și când mi-ai descoperit virginitatea, preciza ea, fără să-și facă prea multe speranțe.

— Da, Laura. Însă nu cred în norme diferite pentru bărbați și femei. Ceea ce am simțit iubindu-te, aș fi simțit la fel și dacă ai fi avut șase duzini de amanți înaintea mea.

— Ceea ce ai simțit? Dar era mânie!

— Nu. Era iubire. Era teamă. Atunci m-am luptat. Am încercat să fac ceea ce făceam de obicei. Să mă ascund. Fără rezultat. Eram din ce în ce mai...

— Prins în cursă?

Ochii îi scânteiară o clipă. Mânie, dar nu împotriva ei. Împotriva lui însuși.

— Nu, nu prins în cursă. Deși acesta ar fi fost cuvântul pe care l-aș fi folosit nu cu mult timp în urmă. Înainte de a înțelege. Nu, ceea ce doream să spun e că eram din ce în ce mai îndrăgostit de tine; Fără nicio rezervă. Fără nicio scăpare.

Îi lăsă mâinile și respiră adânc. Laura păstră tăcerea, știind din instinct că nu terminase de vorbit. Inima îi era plină de cuvintele pe care le spusese. Îi erau de ajuns. Dar lui nu-i ajungeau.

— Ceea ce am făcut la aeroport era ultima mea încercare de a te converti la viziunea mea aiurită asupra vieții, îi mărturisi. Ceea ce ți-am spus... Nu știu, poate că, în mod inconștient, voiam să te dezgust de mine. Dacă m-ai fi părăsit, mi-aș fi regăsit scumpa mea libertate. Însă mi-era

teamă - totdeauna mi-a fost - să nu-ți fac rău.

Îi cuprinse chipul în mâini, tandru și posesiv, în același timp.

— Te iubesc, Laura. Am nevoie de tine. Mi-am dat seama de asta în fiecare minut din fiecare zi din ultimele două săptămâni. Mi-ai lipsit și nu numai fizic. Mi-a lipsit râsul tău, felul tău de a privi peste lucruri. De atâtea ori am avut dorința, o dorință viscerală, de a reveni să împart cu tine un cuvânt, o privire, o mângâiere. Când am coborât din avion, mai devreme, gândul că s-ar putea să nu fii aici...

Corpul îi fu străbătut de un frison și expresia din priviri dovedea până în ce punct acest gând fusese prezent.

— Dar eram aici, spuse ea cu blândețe,

întorcându-și numai puțin capul, cât să-și apese buzele pe mâna lui.

Dragostea pentru Roger înflorea în ea, proaspătă, curată și parfumată de nerăbdare. Cu fiecare clipă, cu fiecare mângâiere, Roger îi dădea certitudinea, siguranța de care avea nevoie.

— Eram aici ca răspuns la telegrama ta, bineînțeles!

El zâmbi, semn că această remarcă nu-l mai lovea, ci numai îl amuza. Peste dragostea lor va adia mereu un zâmbet discret, gândi ea. Dar și umbra unor ocazionale certuri explozive.

— La telegrama aceea de „o incredibilă aroganță și de-a dreptul insultătoare”?

— Chiar la aceea.

— Bun. Uit-o!

— S-o uit?

— Absolut. La fel ca și propunerea de la aeroport. Eu... Anulez invitația.

— Dar am răspuns deja la această invitație, protestă ea, dacă alintarea din vocea ei s-ar putea numi protest. Venind să te aștept aici.

— Nu vom trăi împreună decât după ce vom fi declarați soț și soție.

— Roger...

Dacă asta reflecta un defect fundamental al caracterului ei, după tot ce o făcuse să îndure, Laura avea totuși chef să savureze plăcerea de a-l face să aștepte puțin, în ceea ce privește căsătoria.

Firește, dacă el continua să o mângâie tot așa, putea să ajungă în fața altarului fără

să fie conștientă de asta.

— În primul rând, ne vom căsători, murmură el atingându-i cu buzele gura. În al doilea rând, te muți.

—

Buzele lor se uniră într-un sărut lacom și tandru, în același timp, care promitea mult mai multe, răspunzând unei dorințe fierbinți de iubire.

— Mmm... găfâi Laura, cu chipul luminat de un zâmbet. Începi să-mi aduci aminte de tata, să știi.

Noroc că o ținea cu putere, altfel ar fi fost în stare să se prăbușească. Picioarele i se înmuiaseră.

Roger ridică o sprânceană:

— Sper, totuși, că nu!

— Nu asta voiam să spun, Roger!

exclamă ea fals scandalizată.

— Dar ce-ai vrut să-mi spui?

— Mai întâi căsătoria, apoi viața în doi, îl imită ea. Ai de gând să te duci în Florida să-i ceri mâna mea?

— Vreau mai mult decât mâna, iubito.

— Ah! De ce? Ce au mâinile mele?

— Nimic... Ce... Laura! Ai uitat că suntem încă în prag?

— Ei și?

— Hai să intrăm. Unde sunt cheile?

— Tot în broască. Cel puțin, așa cred.

— Ca să vezi... Totuși, cum se face de ai cheile?

De abia acum remarcase.

— Sora ta mi le-a dat.

— Lilah?

O privi cu o curiozitate bănuitoare. Ea

dădu din cap:

— Da, Lilah. Și dacă tot vorbeai ceva de un scenariu căsătorie-mutare, am și eu niște noutăți.

— Ce anume?

În momentul în care Roger se pregătea să deschidă ușa apartamentului, își așează mâna peste a lui. Apăsă odată cu el și deschise ușa larg.

— Am amenajat deja, îl anunță simplu. Bine-ai venit acasă, Roger!

În primele secunde după ce închiseră ușa, Roger rămase fără grai. Nu încercă să-și ascundă emoția în fața a ceea ce reușise ea să facă. Laura îl privea încântată cum descoperă sufrageria, observând și înregistrând fiecare amănunt. Îi văzu buzele întredeschise de surpriză în fața propriilor

fotografii, alese dintr-un teanc găsit într-un colț și înrămate pe pereții până atunci pustii.

— De ce? întrebă el gânditor.

— Pentru că te iubesc.

Laura realizează că pronunța aceste prețioase cuvinte pentru prima dată, acum, când el era destul de fericit pentru a se bucura de ele.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai demult. Însă eram...

— Nu.

O sărută cu tandrețe, fără grabă.

— Cum erai nu mă interesează, Laura. Mă interesează doar cum ești acum și ceea ce vei fi întotdeauna pentru mine.

O cuprinse în brațe, apăsându-și obrazul pe pieptul ei, jucându-se cu

degetele în părul ei. Laura îi respiră parfumul, îi ascultă bătăile inimii.

— Dar, dacă tot aminteai de ce ar fi trebuit să-mi spui până acum și nu mi-ai spus, nu crezi că e cazul să-mi dai un răspuns? Sau vrei să mă ții pe jar?

Amintindu-și că avusese chiar această intenție, își stăpâni un zâmbet.

— N-ai nici cea mai vagă idee de cum ar putea fi răspunsul meu? îl tachina ea, abandonându-se în îmbrățișarea lui caldă.

Descoperea sensul amețitor al puterii feminine și înțelegea acum de ce orice femeie nu se poate lipsi de așa ceva, așa cum nici ea nu se va mai lipsi de-a lungul anilor de viață împreună. Numai că o va face în felul cel mai tandru din lume.

— Laura...

Îi ridică bărbia pentru a-i vedea fața. Ochii lui albaștri străluceau ca niște pietre prețioase.

— Laura, te rog...

— Roger, eu... eu înțeleg reținerile tale față de căsătorie. De altfel, și Lilah mi-a vorbit despre asta. Te iubesc, dragul meu. Vreau să trăiesc cu tine, vreau să fiu cu tine pentru... totdeauna. Dar nu ești obligat să te căsătorești cu mine.

— La naiba dacă nu sunt obligat! i-o întoarce el cu furie. Laura, vreau să mă căsătoresc cu tine, vreau să fiu legat de tine, vreau să fii legată de mine. Vreau să știe toată lumea că noi doi ne aparținem unul altuia.

O cuprinse în brațe.

— Spune-mi *da*, iubito!

Și, din nou, cum mai făcuse deja de două ori, își dădu consimțământul cu un singur cuvânt.

Apoi, fără sfială, cuprinsă de dorință, simțind că și el dorește același lucru, o conduse în dormitor.

Cu toate că nu era chiar locul cel mai potrivit pentru nerăbdarea ei. Roger rămăsese nemișcat, în pragul ușii, cu ochii mari.

— Dumnezeu! exclamă el.

—

Apoi izbucni în râs.

Pe peretele de deasupra patului, Laura agățase o fotografie aproape în mărime naturală a „fotomodelului profesionist”.

— Îți place?

— Cum... cum trebuie să răspund la o asemenea surpriză?... Fotografia în sine e fantastică. Dar alegerea subiectului... zău...

Râse din nou.

— Va trebui să-ți fac și ție una la fel.

— Cuplul ideal?

O luă în brațe, iar râsul se topi într-un val de dorință.

— Da, iubito, cuplul ideal. Acum și pentru totdeauna.

Laura simți lenta alunecare a mâinilor lui pe șolduri și pasiunea care o cuprindea încetul cu încetul.

— Roger?

— Da.

— Îți aduci aminte de promisiunea care mi-ai făcut-o de a nu te mai dezbrăca niciodată în fața mea, numai dacă nu ți-o

cer chiar eu?

— Vag.

— Voiam să-ți spun că te dezleg de ea.
Poți să te dezbraci în fața mea când vrei.

— Cu mare plăcere.

O, da, mereu cu plăcere! Mereu cu
dragoste!

SFÂRȘIT